

Dr. Horst Müller

DE CE NE ÎMBOLNĂVIM?

SOLUȚIA PENTRU A DEVENI LIBERI ȘI SĂNĂTOȘI

2024

© 2024 Dr. Horst Müller
Website: www.youtube.com/@LegeaVietii
www.youtube.com/@ScoalaBiblica
Ilustrație: Andreas Buchholz
Editor: Dr. Stefan Larisch
Traducere: Florina Movileanu
Corectură: Jessica Liga

Prefață

Dragă cititorule, ai în mână o carte care se bazează pe 20 de ani de studiu al ființei umane. Cercetarea a luat naștere din nevoia mea, ca medic, de a ajunge la cauza apariției bolilor. Mi-am dobândit cunoștințele din contactul direct cu pacienții și din miile de consultații. Am găsit nu numai cauza generală a bolii, ci și motivul care se află în spatele luptei pentru putere, agresivității, fricii, constrângerii, distrugerii de sine și al percepției că ceilalți mă distrug, care provine din cea mai profundă parte a ființei umane.

În momentul în care omul conștientizează eroarea aflată la nivel subconștient care îi determină acțiunile, atunci se poate deschide calea către o soluție, înțelegând CE trebuie schimbat pentru ca boala, constrângerea și conflictul să înceteze. Mi-am dat seama că noi, oamenii, avem întotdeauna doar unul și același conflict fundamental în subconștientul nostru, din care decurg, evident, toate celelalte probleme. Prin urmare, avem nevoie de o singură soluție pentru a ne elibera de toate problemele noastre, inclusiv pentru a obține o vindecare completă din bolile noastre. Plecând de la funcțiile naturii umane rezultă CUM-ul ca și soluție de aplicat.

Sper să vă bucurați de lectura acestei cărți și să aveți puterea și curajul de a vă elibera de cauza durerii și a suferinței dumneavoastră.

Dr. Horst Müller

Cuprins

<u>1. Calea mea spre înțelegerea ființei umane.....</u>	<u>1</u>
<u>2. Adevărul se află în legile naturii.....</u>	<u>4</u>
<u>3. Nevoile umane de bază.....</u>	<u>8</u>
<u>4. De unde vin gândurile?.....</u>	<u>13</u>
<u>5. Spiritul uman - suntem mai mult decât materie.....</u>	<u>17</u>
<u>6. Trupul și spiritul formează sufletul.....</u>	<u>23</u>
<u>7. Cum se dezvoltă boala?.....</u>	<u>27</u>
<u>8. Minciuna care ne însoțește permanent.....</u>	<u>31</u>
<u>9. Cunoașterea de sine primul pas spre adevăr.....</u>	<u>35</u>
<u>10. Subconștientul - cântarul nostru pentru câștig și pierdere.....</u>	<u>39</u>
<u>11. Creator sau creatură - adevărata identitate a omului.....</u>	<u>44</u>
<u>12. Cine suportă pierderea?.....</u>	<u>51</u>
<u>13. O privire în natură - Ce rol joacă germenii într-o boală?.....</u>	<u>55</u>
<u>14. Dependența omului de o sursă de iubire.....</u>	<u>58</u>
<u>15. Moștenirea și educația - De ce depind copiii noștri?.....</u>	<u>65</u>
<u>16. O viață nouă - singura soluție la problema umană.....</u>	<u>70</u>
<u>17. Crearea unei noi vieți cu o nouă identitate.....</u>	<u>74</u>
<u>18. Eliberarea omului de problema înnăscută.....</u>	<u>79</u>
<u>19. Ce aduce viața nouă?.....</u>	<u>83</u>

1. Calea mea spre înțelegerea ființei umane

De unde provine boala? Aceasta este întrebarea pe care și-o pune fiecare pacient chinuit de dureri. În timpul studiilor medicale pe care le-am parcurs în Freiburg și pe toată durata pregătirii de specialitate, am avut posibilitatea de a dobândi o gamă largă de cunoștințe din literatura de specialitate și de la medici cu experiență. Prin urmare, consideram că știu răspunsul la întrebarea: „De unde vine boala?”. Însă foarte curând a venit în cabinetul meu un pacient pentru a cărui afecțiune nu aveam o soluție satisfăcătoare.

Cazul 1: Pacientul meu, un domn în vârstă, avea o problemă care îl deranja de ceva timp. Urechile sale „erau înfundate” și a venit la mine pentru a scăpa de acest simptom neplăcut. Mi-a fost ușor să-i pun diagnosticul. Era vorba de o tulburare funcțională a ventilației urechii medii, așa-numita trompa lui Eustachio dintre gât și urechea medie. Conform medicinei convenționale, cauza acestei afecțiuni este lipsa de lichid în sistemul circulator al pacientului. Prin urmare, l-am sfătuit să bea mai multă apă, crezând că problema se va rezolva.

Dar după câteva săptămâni, pacientul a revenit la cabinet: „Doctore, am băut 3 litri de apă pe zi, dar urechile mele sunt încă înfundate”. În calitate de medic, aș fi putut să-l sfătuiesc să bea și mai multă apă. Aș fi putut, de asemenea, să fac referire la vârsta pacientului și să-i explic că boala sa este un simptom obișnuit al bătrâneții. Dar, în cazul acesta, i-aș fi putut spune adevărata cauză a bolii?

Cunoștințele mele de specialitate erau suficiente pentru a putea numi simptomele și pentru a pune diagnostice, dar nu știam răspunsul la întrebarea de ce era bolnav pacientul meu. Ca medic, însă, mi-am dorit să pot spune cu conștiința împăcată care era cauza bolii pacienților mei, pentru a le putea oferi soluția în vederea eliminării simptomelor. Nu îmi mai doream să las pacienții fără rezolvare la întrebările lor, ci voiam să le dau răspunsuri pe care să le pot înțelege și eu.

Numele meu este Dr. Horst Müller. De 20 de ani sunt medic specialist în otorinolaringologie în Weinheim, Germania. Ca medic, este important să descopăr cauza unei boli, deoarece nu este suficient să tratez doar simptomele. Pentru aceasta, putem da un exemplu simplu: cauza mucegaiului din casă poate fi ușor explicată, deoarece știm că mucegaiul este cauzat de umiditate. Dacă un specialist recomandă doar un agent de îndepărtare a mucegaiului pentru a remedia situația, fără să elimine cauza, problema nu s-ar rezolva. Agentul de îndepărtare a mucegaiului nu ar elimina umiditatea (cauza). Nici dezumidificatoarele nu ar fi o soluție, ci ar fi doar un tratament simptomatic, atâta timp cât cauza umidității nu a fost eliminată. Numai

atunci când cauza umezelii a fost identificată și eliminată va fi cu adevărat combătută apariția mucegaiului.

În multe profesii, specialiștii sunt experți în domeniul lor. Un mecanic auto cunoaște fiecare piesă a vehiculului. Un arhitect este familiarizat cu proprietățile materialelor de construcție pe care le folosește. Dar medicul, cel mai adesea, nu cunoaște cu adevărat omul și, prin urmare, nu poate găsi cauza bolii acestuia. Din păcate, în cele mai multe cazuri, medicina nu poate spune de unde vine boala pacientului, deoarece, pur și simplu, cauza bolii este necunoscută. Această lipsă de cunoaștere se datorează faptului că, în medicină, omul este foarte rar privit ca o ființă completă.

În cabinetul medical, m-am axat asupra nasului sau urechii pacientului, dar în urma întrebărilor puse, a început să mă preocupe întreaga persoană. În timpul formării mele m-am antrenat foarte bine în recunoașterea simptomelor și eram capabil să examinez 70 de pacienți în 5 ore. Dacă primul pacient s-ar fi întors la mine după consultarea celorlalte 69 de cazuri, nu l-aș fi recunoscut. Dar mi-aș fi dat seama doar după nasul său, pentru că îl mai văzusem o dată în acea zi. Această situație cu întrebări fără răspuns m-a neliniștit, pentru că, la figurat vorbind, nu voiam să vând remedii împotriva mucegaiului fără să știu de ce se umezește peretele.

Pentru a afla cauza bolii, nu am căutat în cărți sau pe internet, ci i-am întrebat chiar pe pacienți. Întrucât timpul de consultație a 70 de pacienți în 5 ore era mult prea scurt, a fost necesar să aloc mai mult timp pacienților mei pentru a discuta cu ei.

ISTORIA FIZICĂ

Lista simptomelor fizice

Dureri de cap de când ...

Dureri de ceafă, de când ...

Țiuit în care ureche de când ...

Amețeală de când ...

Intervenții chirurgicale

Amigdalele, apendicele, vezica biliară, etc.

Când au avut loc?

Nașteri și copii

Avorturi spontane etc.

ISTORIA PSIHICĂ (GÂNDURILE)

Relațiile

Relația dintre părinți

Relația cu mama

Relația cu tata, soțul sau soția, copii etc.

Evenimente

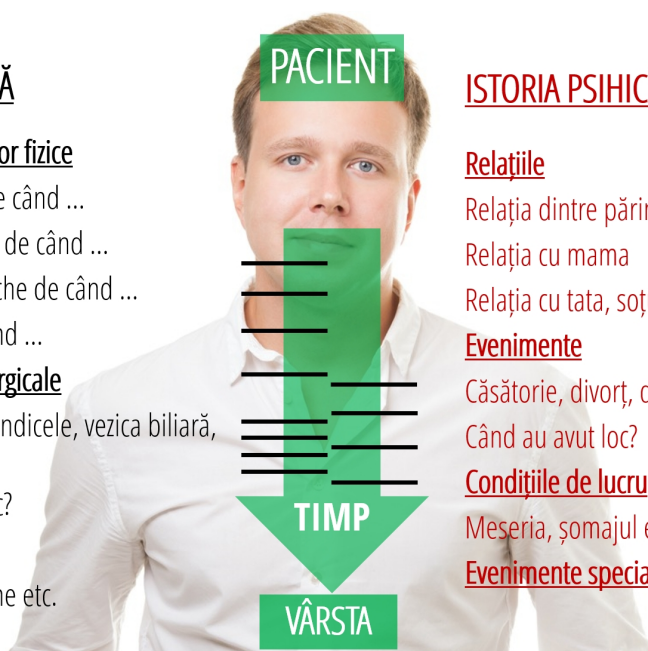
Căsătorie, divorț, decese ale celor dragi etc.

Când au avut loc?

Condițiile de lucru

Meseria, șomajul etc

Evenimente speciale, traumatisme etc.

Primul pas a fost să creez o cronologie a istoricului medical al pacienților mei. Am notat toate afecțiunile, bolile majore și minore, inclusiv operațiile și nașterile.

Anamneza este o procedură standard în medicină. Dacă doriți cu adevărat să cunoașteți pacienții, aveți nevoie de timp pentru acest lucru. Când fac consultațiile, unii pacienți sunt surprinși că trebuie să răspundă la atâtea întrebări la medicul ORL-ist. Le explic atunci că am nevoie de o imagine de ansamblu a pacientului și că nu mă limitez doar la un singur simptom cu care se prezintă la mine. Trebuie să cunosc persoana în ansamblu, cu toate bolile sale.

Ca o contrapondere la bolile și intervențiile medicale, am așezat alături de acestea povestea de viață a pacientului. Aspectele cele mai importante sunt relațiile cele mai apropiate și evenimentele trăite, ele fiind preocuparea permanentă a gândurilor omului. Așa că am inclus relațiile cu părinții, cu părinții între ei, cu soțul/soția, cu copiii etc. De asemenea, am adăugat evenimente precum căsătoria, divorțul, decesul unor rude apropiate, situația profesională, schimbările majore precum schimbarea locului de muncă și a domiciliului. Evenimentele semnificative din viață, cum ar fi traumele, experiențele de violență și abuz, sunt, de asemenea, importante de precizat. Am comparat toate aceste puncte din cronologie cu afecțiunile fizice.

După ce am comparat aceste date, mi-am dat seama că nimic nu se potrivea mai bine cu simptomele pacienților mei decât „istoricul lor mental”. Acest lucru s-a aplicat și în cazul pacientului cu urechile înfundate. Ceea ce declanșa afecțiunile și disfuncțiile pacienților nu era de natură fizică. Mi-am dat seama că trebuie să existe o legătură directă între ceea ce trăise persoana respectivă pe plan psihic și afecțiunile sale fizice. Așadar, cauza înfundării urechii să fi fost lipsa lichidelor sau un gând? Pentru a afla răspunsul, a trebuit să cercetez subiectul care este investigat în mod superficial în medicina convențională: gândul uman sau mai bine zis gândurile și rolul lor în viața omului.

Așa că a trebuit să mă întreb: Ce sunt gândurile, de unde vin ele și, mai ales, de unde încep? Gândurile trebuie să aibă o locație și un început.

După multe anamneze și povești de viață ale pacienților mei (aproximativ 10.000), am realizat care este cauza bolilor umane.

2. Adevărul se află în legile naturii

În căutarea originii bolii, am vrut să mă bazez pe ceva absolut și incontestabil. Pentru aceasta, aveam nevoie de un criteriu clar după care să mă orientez. În principiu, există două tipuri de informații pe care oamenii le pot percepe:

1). Pe de o parte, există informații care se explică de la sine. Acestea se dovedesc de la sine și, prin urmare, nu necesită interpretare. Astfel de informații sunt reprezentate de obiecte, structuri, funcții și mijloace. De exemplu, fenomenul de îngheț al apei nu poate fi pus la îndoială și se explică singur. Legile naturii se dovedesc de la sine. Informațiile obiective se învață așa cum sunt, pentru că ele sunt adevărate. Nu e nevoie să fie testate în mod specific.

2). Există, de asemenea, informații care trebuie interpretate. Acestea se referă la imagini, cuvinte, gesturi și acțiuni. Atunci când citesc o carte, un studiu sau când fac o cercetare, informațiile permit diferite interpretări. Prin urmare, interpretările sunt necesare pentru a determina dacă afirmațiile sunt adevărate și dacă satisfac nevoia de adevăr a individului. Informația este crezută și acceptată de om doar dacă este considerată adevărată. Informațiile care sunt considerate incorecte nu sunt preluate. Luăm în considerare existența informației, dar nu ne orientăm către ea.

Adevărul se află la baza existenței fiecărei persoane. Omul nu poate - și nu este un aspect al voinței - să accepte informații pe care nu le consideră adevărate. El poate accepta o minciună doar dacă o consideră adevăr. În consecință, omul are nevoie de o unitate de măsură absolută, imuabilă și neschimbătoare pentru evaluarea corectă a informațiilor. Desigur, el poate folosi și un standard schimbător, mobil, dar în acest caz concluzia sa este incertă și îi poate crea mari dificultăți. Mai târziu voi intra în detalii despre procesul de preluare a informațiilor.

În primul rând, cele două unități de măsură diferite sunt:

Standardul obiectiv (neschimbător):

- a. Legea de bază a naturii, de cauză și efect, care nu poate fi anulată în niciun moment, de nicio circumstanță;
- b. Structura unui element;
- c. Funcția unui element, care este stabilită încă de la început și corespunde construcției fiecăruia;
- d. Nevoile de bază ale fiecărui element și ale fiecărei ființe vii, care nu pot fi schimbate și sunt stabilite de la început.

Standardul subiectiv (schimbător):

- a. Limba și gramatica diferă de la o cultură la alta;
- b. Opinia experților, a oamenilor de știință și a altor persoane;
- c. Pre-informații care sunt considerate adevărate.

În ceea ce privește ființa umană, numai standardul obiectiv este cel care poate fi folosit pentru a găsi cu adevărat cauza bolii. Deoarece viața și sănătatea sunt aspecte obiective, nu ar trebui folosită o unitate de măsură schimbătoare. Până la urmă, dacă standardele fixe și neschimbabile, cum ar fi metrul și kilogramul, sunt folosite atunci când se construiește o casă, cu atât mai mult atunci când este vorba de ceva mult mai important, și anume propria viață, trebuie să ne bazăm pe o unitate de măsură fixă.

Așadar, ce fundament am luat pentru cercetarea mea? Legea de bază a cauzei și efectului, natura umană - structura, funcțiile și nevoile de bază. Concluziile mele din această carte se bazează pe aceste realități neschimbătoare.

„Legea fundamentală” a naturii

Universul este necuprins. Cu toate acestea, putem înțelege principiile generale care stau la baza lui, prin ceea ce experimentăm și simțim. În urma cercetării mele, am găsit o conexiune pe care o numesc „legea de bază a universului”. Toate elementele din microcosmos și macrocosmos nu pot funcționa decât în baza acestei legi. Ea constă în două principii simple și ușor de înțeles. Aceasta lege afirmă că nimic nu poate exista sau funcționa de la sine și că nimic nu este făcut pentru sine (în beneficiul propriu).

Partea stângă *Nimic nu poate exista sau funcționa de la sine* descrie o dependență inevitabilă, mereu prezentă, de alte lucruri sau persoane. De exemplu, o tabletă nu poate funcționa fără electricitate. Prin urmare, curentul electric consumat este cauza funcționării tabletei. Partea dreaptă *Nimic nu poate face ceva pentru sine reprezintă* efectul, care nu este niciodată despre canalul în sine. Tableta din exemplu îndeplinește un anumit scop, dar nu este acolo pentru ea însăși și nu poate face nimic pentru sine.

Din aceste două principii rezultă că fiecare element, de la cel mai mic până la cel mai mare, funcționează ca un canal cu o intrare și o ieșire. La intrare, canalul trebuie să „ia” un combustibil, cum ar fi energia, să o folosească și la ieșire să o „dea” înapoi într-o formă modificată. Dacă s-ar bloca, funcția canalului ar fi întreruptă.

Ființa umană, în ansamblul ei, poate fi descrisă, de asemenea, ca un canal. Ea este alcătuită din multe elemente individuale, care la rândul lor funcționează fiecare ca un canal mai mic. O boală este un efect și, în calitate de medic, trebuie să aflu unde este cauza. Conform legii de bază, niciun efect nu poate apărea fără o cauză. Acesta este un principiu simplu, dar important, care nu trebuie neglijat.

Un alt aspect decisiv al Legii fundamentale este că niciodată cauza și efectul nu pot fi același lucru. Cauza și efectul nu coincid. De unde elementul ia, nu poate să dea. Separarea dintre cauză și efect este demonstrată de faptul că ieșirea și intrarea unui canal se află întotdeauna în puncte sau la capete opuse. Prin urmare, o cauză nu poate deveni un efect. Ceva care provoacă boala nu poate fi boala însăși. Dacă ar putea cauza să coincidă cu efectul, atunci ceea ce cauzează boala ar putea fi boala însăși, dar acest lucru nu este posibil.

Cu toate acestea, ceea ce duce uneori la concluzia falsă că efectul poate fi cauză sau invers este că nu se ține cont de faptul că toate canalele sunt stabilite unul după altul și că, într-un sistem comun, un canal depinde de funcționarea corectă a canalului anterior. Dacă un canal este blocat, acest lucru are efect asupra întregului sistem. Dacă un canal, de exemplu stomacul, nu poate absorbi alimentele decât parțial, atunci acest lucru afectează toate canalele ulterioare din organism. Dacă stomacul nu poate absorbi decât o cantitate mică la intrare, în mod firesc el transmite doar o cantitate mică la ieșire. Acum ați putea spune că aportul redus din stomac este cauza celorlalte deficiențe din organism. Dar atunci rămâne întrebarea de ce stomacul nu funcționează corect. Unde este începutul procesului care afectează întregul organism?

Un alt exemplu de cum cauza și efectul sunt întotdeauna diferite într-un canal este cazul șirului de piese de domino. Acestea sunt aliniate una în spatele celeilalte și atunci când prima piesă de domino este împinsă, ele cad în ordine. Prima piesă de domino preia energia - cauza - și o transmite mai departe prin cădere - efectul. Dacă se află în apropierea unei alte piese, aceasta din urmă preia energia și o transmite mai departe.

Fiecare piesă de domino face același lucru, ia de la cea precedentă și o transmite următoarei - și acest lucru ar putea continua la nesfârșit dacă ar exista un număr infinit de piese la rând. Energia nu se pierde, ea doar se transformă. Privită ca un singur canal, fiecare piesă de domino „face” același lucru, ia și dă. Cu toate acestea, acolo unde ia, nu dă nimic înapoi, ci dă în altă parte (la următoarea piesă de domino) și acest lucru este neschimbabil. Așadar, cauza se află acolo unde prima piesă de domino din lanț preia energia. Pentru mine a fost foarte important să descopăr unde în interiorul omului este preluată energia și unde este activat primul canal.

Deoarece totul este construit după structura unui canal, într-un sistem totul funcționează în circuit. Dacă ne uităm la sistemul nostru solar, recunoaștem imediat că toate elementele unui circuit sunt interdependente. Soarele, luna, pământul și planetele sunt interdependente. Pe pământ, interdependența tuturor ființelor și elementelor vii poate fi observată sub forma ecosistemului. Principiul circuitului este prezent peste tot, ca de exemplu mișcarea aerului sub forma vânturilor de mare altitudine sau în curenții oceanelor.

Ceea ce este remarcabil la aceste circuite este faptul că ele trebuie să se încheie acolo unde încep. De exemplu, circuitul apei începe în mare și se termină tot acolo. În lunga sa călătorie prin acest circuit, apa susține viața oamenilor, plantelor și a animalelor. De asemenea, avem multe circuite în corpul nostru, de exemplu, sistemul circulator, care începe în inimă și se termină tot acolo.

Din punct de vedere funcțional, fiecare canal este conceput astfel încât să transmită tot ceea ce a preluat. Ce s-ar întâmpla dacă stomacul ar păstra pentru el o mică parte din alimente? Am muri, cel puțin după un anumit timp. Cât oxigen păstrează plămânii pentru ei înșiși în timpul procesului de respirație? Nu păstrează nimic, deoarece în cazul plămânilor sănătoși tot oxigenul este transmis în sânge. Legea și structura nu permit un alt mod de funcționare. Iar acest lucru este valabil pentru orice element, aplicându-se chiar și la nivel celular. Natura funcționează conform unor principii ușor de înțeles, care pot fi recunoscute dacă sunt cercetate suficient de atent.

3. Nevoile umane de bază

În natură, putem observa că sunt necesare cel puțin două elemente pentru ca ceva să funcționeze. Pentru ca o sămânță să germineze, aceasta are nevoie mai întâi de un impuls electric pentru a pune în mișcare procesul de germinare. Ea primește acest impuls din reacția proteinelor, dacă există o temperatură adecvată, cu suficientă umiditate și oxigen, iar condițiile de lumină îndeplinesc cerințele sale specifice (germinator de lumină/germinator de întuneric). Dacă aceste condiții sunt îndeplinite, se formează enzime care activează substanțele nutritive stocate, începând metabolismul energetic și procesul de creștere.

Un proces asemănător se poate observa la nivelul celulei umane, care este o mică fabrică chimică. O celulă funcționează ca un canal, la fel ca toate lucrurile din natură. Ea are rolul de a produce. Bineînțeles, nu poate produce nimic de una singură. Celula umană are nevoie de un mediu adecvat, adică o presiune de aproximativ 1 barometru și o temperatură apropiată de 37° Celsius. Dacă presiunea este prea mare, celula va fi deteriorată, la fel și dacă temperatura se modifică prea mult. Pentru a fabrica produsul, celula are nevoie de materii prime, adică de substanțe chimice și de informațiile necesare în interiorul celulei. Dar sunt oare materiile prime, aerul, apa și hrana, suficiente pentru a obține produsul? Nu, este nevoie și de energie sub formă de electricitate pentru a transforma materiile prime.

Corpul uman, în ansamblul său, necesită, de asemenea, curent electric pentru a funcționa. Undele cerebrale au o mare importanță în acest sens. În același timp, trupul are nevoie de energie sub formă de chimie pentru a-și menține funcția.

Așadar, de unde provine electricitatea din om? La acest moment, medicina convențională descrie ființa umană ca o mașină cu mișcare perpetuă. Potrivit medicinei convenționale, cortexul cerebral își generează singur electricitatea de care are nevoie. Dar poate exista o mașină cu mișcare perpetuă? Ar putea funcționa creierul uman în acest mod? Poate creierul să genereze gânduri?

Când am comparat istoricul fizic al pacienților mei cu istoricul psihic, a devenit clar că gândurile sunt decisive în viața oamenilor. Acest lucru m-a făcut să realizez în jurul a ce se învârt în mod constant gândurile oamenilor și ce fel de informații procesează aceștia. Să ne uităm la câteva exemple pentru a clarifica acest lucru.

Cazul 2: O pacientă, în vârstă de aproximativ 70 de ani, avea o pompă de insulină cu un senzor care îi măsura glicemia la fiecare 20 de minute. Când am întrebat-o dacă observă o diferență la nivelul glicemiei în funcție de evenimentele din timpul zilei, pacienta a răspuns: „De fiecare dată când aud că nepoții mei vin în vizită, sunt foarte fericită și glicemia mea începe imediat să scadă până când ajunge în intervalul normal.”

Ce nevoie este îndeplinită în cazul acestei paciente? Nevoia de hrană? Cu siguranță că este vorba despre o nevoie spirituală, despre dragoste, și nu despre nevoi fizice. Este important să înțelegem cum această informație, care a fost în mod evident pozitivă pentru pacient, a dus la o reducere a nivelului de zahăr.

Cazul 3: Un alt pacient diabetic, mai tânăr, echipat și el cu o pompă de insulină cu senzor, a avut o experiență similară, doar că pe partea negativă. În timpul unei situații stresante în instanță, nivelul de zahăr a crescut, iar dispozitivul i-a semnalat. După administrarea câtorva unități de insulină, nivelul de zahăr a continuat să crească. Administrarea repetată a insulinei nu a avut ca efect scăderea glicemiei în limitele normale. Însă după ce s-a încheiat audierea în instanță, nivelul de zahăr al acestui pacient a scăzut, dar mult sub limitele normale, din cauza administrării repetate de insulină.

Dacă omul ar fi doar materie, dacă gândurile sale nu ar avea nicio semnificație pentru buna funcționare a corpului, atunci nu ar trebui să se întâmple așa ceva.¹ Dar ceea ce gândește o persoană se reflectă în mod clar în corpul său.

Cazul 4: La începutul practicii mele, un bărbat în vârstă de 50 de ani a venit în cabinetul meu. Era foarte supărat și mi-a arătat o pungă cu medicamente. „Doctore, am amețeli de patru luni și mi s-au prescris toate aceste medicamente, dar nu mă ajută. De ce am amețeli?”. Amețelile sale erau foarte interesante: omul lucra fizic toată ziua cu drujba - fără nicio problemă. Dar de fiecare dată când venea acasă și se așeza, apăreau amețelile.

Cu patru săptămâni înainte de a începe amețeala, vecinul îi dezvăluise pacientului planurile secrete ale soacrei lui. Era vorba despre casa ei, în a cărei renovare pacientul a investit foarte mulți bani, pentru că soția sa trebuia să o moștenească într-o zi. Dar în cazul în care socrul murea primul, fiul soacrei din prima căsătorie urma să primească acea casă. Pacientul s-a supărat foarte tare din cauza acestei nedreptăți. Conflictul nu fusese rezolvat și acest lucru se reflecta în reacția sa fizică, pentru că de fiecare dată când venea acasă îi apărea amețeala. Bărbatul a dezvoltat o boală fără o disfuncție fizică. La sfatul medicului, a încercat să remedieze simptomele cu medicamente, adică cu substanțe chimice. Dar cum cauza se afla în altă parte, medicamentele nu au putut fi un tratament de durată.

Să analizăm mai îndeaproape nevoile umane de bază. Ce este necesar pentru ca o persoană să funcționeze corect, adică să fie sănătoasă?

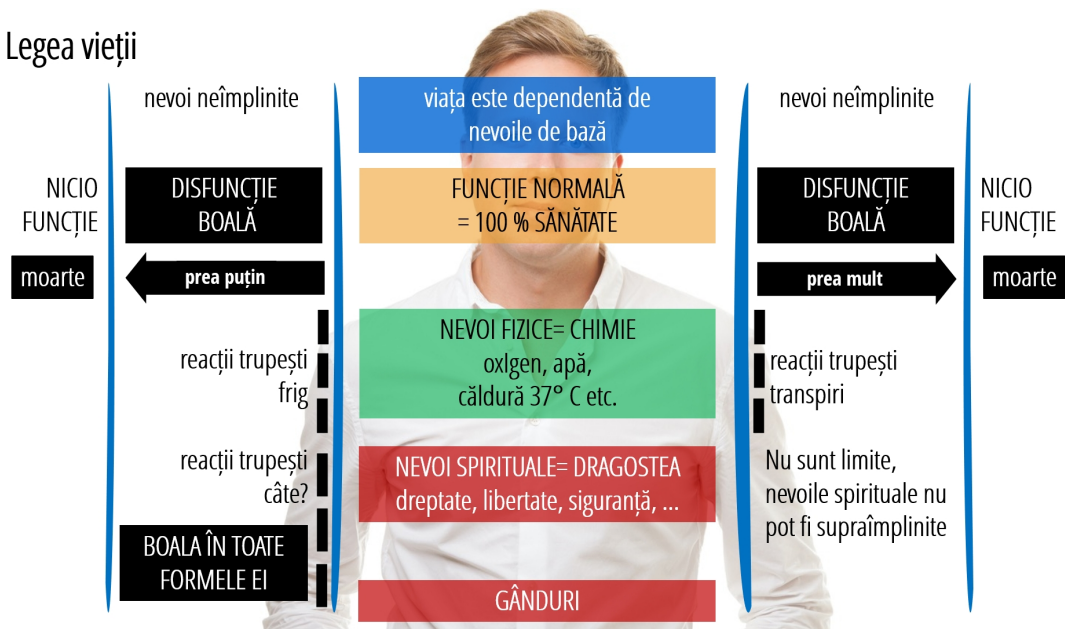
Este ușor de înțeles că viața depinde de satisfacerea nevoilor de bază. „Legea vieții” controlează ceea ce avem nevoie ca oameni. Dacă toate nevoile de bază sunt satisfăcute într-un interval optim, starea noastră se află între limita „prea puțin” și

¹ Întrebarea dacă materia poate gândi va fi analizată mai târziu.

limita „prea mult”. Atunci totul funcționează normal și suntem complet sănătoși. În această stare, nu ar putea apărea nicio boală.

Ori de câte ori apare o boală sau o disfuncție, ne aflăm într-o stare de nevoi neîmplinite sau supra împlinite, ceea ce înseamnă că suntem în afara intervalului optim. Așadar, atunci când apare un simptom, se pune întrebarea: Ce îi „lipsește” pacientului sau ce poate fi „prea mult” pentru el? La nivel fizic, se poate observa că ceva este prea mult sau prea puțin, cum ar fi căldura sau lichidele.

Legea vieții

În natură, există întotdeauna un interval de toleranță în plus față de intervalul optim în care o persoană este „doar” bolnavă. Numai atunci când această toleranță suplimentară este sub sau depășită, afecțiunea care apare duce la o defecțiune funcțională ireversibilă și, prin urmare, la moartea persoanei. În cazul în care nevoile de bază nu sunt satisfăcute, sunt insuficiente sau excesiv de satisfăcute, apare aceeași consecință: moartea persoanei.

Prin urmare, este esențial să știm din timp ce îi lipsește organismului sau ce are în exces. Când vine vorba de nevoile fizice, am învățat cu toții ce trebuie să facem atunci când corpul ne „vorbește” despre nevoile fizice. Știm că avem nevoie de oxigen, apă, hrană și căldură. De îndată ce ajungem la limita intervalului optim, corpul nostru reacționează. Cel mai simplu mod de a observa acest lucru este cu căldura: ne este frig atunci când nu este suficient de cald sau transpirăm atunci când este prea cald. De asemenea, recunoaștem foamea, setea și oboseala. Știm când trupul are nevoie de satisfacerea acestor nevoi. Corpul în sine nu poate minți. Semnalele sale sunt

corecte. El își dezvăluie starea într-un mod simplu. Știm foarte bine, fără a fi nevoie să ne uităm într-o carte, că trebuie să mâncăm, să bem sau să dormim.

Există afecțiuni cum ar fi tinitus sau urechile înfundate. Există pacienți cu amețeli, cu cancer sau cu multe alte boli. Ce le lipsește acestor oameni? Au vreo lipsă de mâncare sau băutură? Boala arată că omul se află în afara intervalului optim conform legii vieții, dar care este nevoia care nu e satisfăcută?

Inițial, nu știam că nevoile spirituale neîmplinite duc la tulburări fizice. De aceea, a fost nevoie de timp să realizez pentru prima dată acest lucru și apoi să devin convins că gândirea este „esența” vieții umane. Fiecare om are nevoie de dreptate, libertate, siguranță și multe altele pentru ca organismul să funcționeze bine. La început, nu a fost ușor să înțeleg acest lucru, deoarece în facultate nu învățasem nimic în această privință.

Lucrurile la care omul se gândește sunt, dacă vreți, doar fantezie. Dar de ce gândurile sunt vitale și ne pot îmbolnăvi? La vârsta de 19 ani am fugit din România, care era comunistă la acea vreme, în Germania. De ce mi-am asumat riscul de a fi arestat? Am fugit pentru mâncare și băutură? În România era mâncare suficientă, chiar dacă nu era la fel de variată ca în Occident. Lucrurile materiale nu au fost factorul decisiv. Am fugit pentru că libertatea era importantă pentru mine și îmi îplinea o mare nevoie spirituală. Am ajuns în Germania în Freiburg, orașul al cărui nume este reprezentativ. („Frei” înseamnă liber, „burg” înseamnă cetățuie).

În cazul nevoilor spirituale, cum ar fi libertatea și dreptatea, nu se poate pune problema de o satisfacere în exces, ceea ce reprezintă o diferență importantă față de nevoile de la nivel fizic. Nevoile spirituale sunt fie acoperite în proporție de 100%, fie sunt satisfăcute doar insuficient sau nu sunt satisfăcute deloc. Prin urmare, nu există un interval superior de toleranță pentru acestea. Așadar, nu există „prea multă” dreptate, libertate sau siguranță.

La ce reacții fizice duc nevoile spirituale neîmplinite? Cu alte cuvinte, ce pot provoca gândurile noastre în organism? După câteva zeci de mii de consultații, pot recunoaște în simptomele și în bolile fizice nevoia spirituală a pacientului, care se manifestă în reacția corpului.

M-am întrebat cum poate un element non-fizic să provoace o reacție fizică. Ce sunt dragostea, dreptatea, libertatea, siguranța? Sunt acestea substanțe chimice? Dacă ar fi așa, atunci am putea să le găsim formula chimică și să le producem. Dacă cineva ar veni apoi să se plângă că a avut parte de nedreptate sau lipsă de bunătate, am putea să-i dăm o doză de dreptate, iubire sau libertate și totul ar fi din nou în regulă. Dar nu există așa ceva. Nu putem prescrie și administra „dragoste”. Iubirea este un element spiritual și, în consecință, o informație spirituală, care nu are o formulă chimică. Ea nu poate fi procesată decât în gândire. Nu putem nega faptul că iubirea este o nevoie

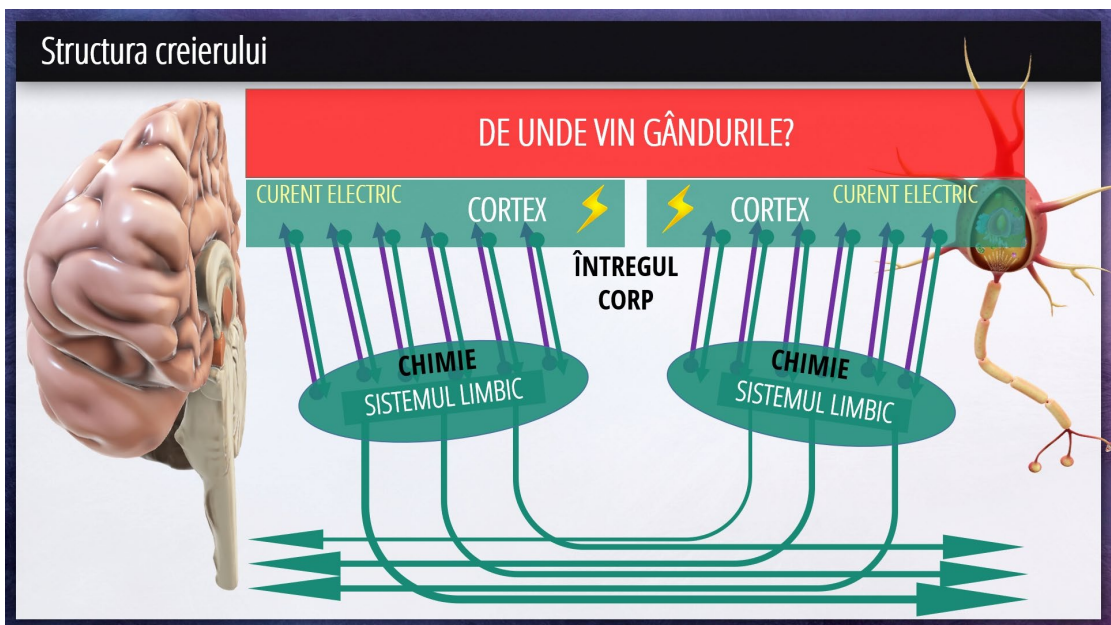
umană absolută. Dar faptul că lipsa iubirii îmbolnăvește organismul este un lucru pe care, de cele mai multe ori, nu-l cunoaștem. La fel cum oxigenul, apa și hrana trebuie să fie furnizate în cantitățile specificate, iubirea, ca nevoie, trebuie satisfăcută 100%.

De aceea, cunoașterea gândurilor este esențială dacă dorim să aflăm cauza bolii. Pentru a face acest lucru, trebuie să știm ce sunt de fapt gândurile. Este clar pentru noi că ele transportă informații. Dar de unde vin gândurile a fost următoarea mea întrebare.

4. De unde vin gândurile?

Se pune întrebarea: De unde provine gândul sau cine îl „face”? Am căutat să aflu răspuns la această întrebare pe baza unor informații absolute, pentru că nu am vrut să mă orientez după punctul meu de vedere subiectiv.

Pornind de la structura absolută a organismul uman putem învăța multe lucruri. La fel cum o tabletă, de exemplu, este alcătuită din mai multe componente, organismul este format din mai multe organe interconectate. Acestea funcționează într-o interacțiune complexă. Dar toate organele unui organism trebuie să fie controlate și dirijate de undeva. Prin urmare, trebuie să existe un centru care să le conecteze pe toate. Punctul de legătură pentru întregul organism este cortexul cerebral. Întreaga persoană este concentrată în cortexul nostru cerebral. Aici se conectează toate „firele” sub forma căilor nervoase care controlează corpul uman.

Prin urmare, în etapa următoare vom examina mai îndeaproape structura creierului. Creierul este format din două emisfere. Scoarțele cerebrale ale acestor două emisfere nu sunt conectate între ele. Prin urmare, o incizie ar putea fi făcută în centru fără a tăia cortexul cerebral. Dacă structurile subiacente din creier ar fi distruse,

cortexul cerebral ar rămâne întreg. Acest lucru oferă răspuns la întrebarea de ce avem boli fizice unilaterale.²

Cortexul exterior este un strat ondulat de o grosime de numai 4 până la 5 mm. Acesta este format din miliarde de celule nervoase, cunoscute și sub numele de neuroni. Neuronii funcționează ca niște cabluri conductoare care se întind din cortexul cerebral în tot corpul. În acest fel, întregul corp este concentrat în cortexul cerebral. Tot ceea ce se întâmplă în organism începe în cortexul cerebral. De acolo, căile nervoase se duc spre centrul creierului, așa-numitul sistem limbic. Apoi ele se împart, își schimbă partea din dreapta în stânga și invers, continuându-se apoi în tot organismul.

Fiecare funcție fizică începe cu un impuls electric în cortexul cerebral, care declanșează toate etapele ulterioare din organism. De altfel, căile nervoase sunt fiecare izolate. Numai în acest fel curentul poate ajunge la locul potrivit din corp și, de exemplu, poate mișca cu precizie degetul mic. Acest impuls electric este transmis până la sistemul limbic. Acolo, impulsul duce la o primă reacție chimică, ce este imediat semnalată înapoi la cortexul cerebral - așa-numita emoție. Acest semnal este primul feedback cu privire la ceea ce face impulsul electric în corp, indicând dacă este adecvat pentru corp – mă voi simți bine - sau nu.

De unde provin gândurile? Își au originea în creier, de exemplu în cortexul cerebral, sau mai degrabă în sistemul limbic? Sau provin gândurile din afara creierului, din afara cortexului cerebral? Legea naturii ne ajută din nou să găsim răspunsul.

Medicina convențională susține (în termeni simplificați) că gândirea apare între sinapsele celulelor nervoase din cortexul cerebral.³ Undele cerebrale și chimia ar interacționa și, în decursul unui astfel de proces, ar apărea o idee. Dar există miliarde de celule nervoase. Care dintre ele controlează gândurile? Care dintre ele ia decizia finală? Trebuie să existe undeva un buton de pornire, similar unui instrument tehnic.

De aici și întrebarea: Poate creierul să gândească singur? Pentru a oferi un răspuns cert la această întrebare, trebuie să analizăm din ce este alcătuit creierul. La fel ca toată materia cunoscută, acesta este alcătuit din atomi. Atomii diferitelor elemente din tabelul periodic pot reacționa unii cu alții și cunoaștem multe informații despre procesele reacțiilor chimice care au loc.

Aceste reacții:

- pot apărea doar în funcție de factori externi;

² Conform legii eredității, cele două cortexuri cerebrale sunt relaționate fiecare în mod special cu un părinte.

³ O prezentare generală este oferită de Eccles, J. C. (2000): Cum își controlează sinele creierul. (ed. a 3-a) Piper. Remarcabilă este afirmația sa cu privire la limitele soluțiilor materialiste, vezi p. 261f.

- nu pot exista din întâmplare, deoarece condițiile și rezultatele posibile ale unei reacții sunt întotdeauna determinate;
- pot prelua, stoca și transmite energie și informații.

La nivel atomic, reacțiile chimice sunt determinate de legile naturii și au loc întotdeauna în același mod. Acesta este singurul mod de a produce, spre exemplu, cimentul, care să îndeplinească anumite standarde. Cunoaștem dispozitive electronice cu care putem lucra, deoarece chimia absoarbe informațiile și le stochează într-o formă accesibilă. De asemenea, chimia poate prelua și transfera căldura.

În același timp, știm ce este imposibil în mod natural cu elementele chimice. Calculatoarele nu au gânduri, nu pot gândi, chiar dacă au recunoaștere facială sau așa-numita „intelență artificială” și pot reacționa. Dar „a reacționa” nu înseamnă „a gândi”.

Elemente chimice:

- nu pot simți nimic (un telefon mobil nu simte nimic);
- nu pot alege, adică nu pot lua decizii;
- nu se pot controla sau distruge singure;
- nu pot avea conștiință (Cât de multă conștiință are o tabletă?);
- nu pot avea autocunoaștere;
- nu pot avea morală.

Prin urmare, elementele chimice *nu* pot fi sursa gândurilor. Dar de unde provin gândurile? De ce pot gândi oamenii? Conform legii naturii, creierul nu poate gândi independent, fiind compus exclusiv din chimie.

Oamenii pot simți și gândi, însă elementele chimice nu pot simți. Nervul din degetul rănit transmite un impuls către creier, după care apare senzația de durere. Cine simte durerea? Unde sunt localizate simțămintele? Existența lor este în sine o bună dovadă a faptului că ființa umană nu poate fi alcătuită doar din chimie.

În plus, oamenii se pot autodistruge, spre deosebire de elementele fără viață din natură care nu au această capacitate. Legea naturii nu permite ca materia să se poată autodistruge. Cu toate acestea, oamenii pot sări în gol de la fereastra etajului 11 ca răspuns la o informație care nu le satisface nevoia spirituală. Acest lucru s-a întâmplat cu prietenul uneia dintre pacientele mele. Când ea i-a spus la telefon că relația s-a încheiat, în acel moment el s-a aruncat de la fereastră.

Un element chimic, de exemplu o tabletă, nu poate să se autodistrugă. Cu toate acestea, animalele se pot distruge singure. De exemplu, atunci când stăpânul moare, pisicile sau câinii se îmbolnăvesc adesea grav și mor. Alte animale refuză să mănânce până la moarte. De ce se comportă ele astfel?

Așadar, trebuie să existe ceva la oameni, dar și la animale, care să aducă mai întâi ideea de autodistrugere înainte de a lua o astfel de decizie.

Oamenii au capacități cognitive; se pot bucura sau supăra pe alți oameni. Acest lucru înseamnă că pot percepe în mod conștient informațiile și pot reacționa la ele într-un mod ușor de recunoscut. De asemenea, oamenii pot face alegeri. Își aleg partenerul de viață, profesia sau chiar mașina. Materia nu poate face nimic din toate acestea.

De unde au oamenii toate aceste abilități? Care este sursa lor? Este creierul cel care este capabil de aceste lucruri? Legea naturii exclude posibilitatea ca un organ format exclusiv din chimie să poată gândi. Ceea ce rămâne de clarificat este ce anume poate gândi în om. Numai atunci putem răspunde la întrebarea de unde provin gândurile.

5. Spiritul uman - suntem mai mult decât materie

Oamenii au o serie de abilități care nu pot fi explicate doar prin „chimie”. Există ceva în oameni care merge dincolo de materie. Numai dacă identificăm această componentă putem răspunde la întrebarea inițială de unde vine boala. După cum a fost arătat, creierul în sine nu poate gândi independent, el fiind un element pur material. Creierul nu poate fi originea gândurilor. Deși el este absolut necesar pentru a gândi, el nu poate gândi în mod independent.

Dar care este atunci originea gândurilor? Tot ceea ce am putut găsi a fost că oamenii și animalele trebuie să aibă un spirit. Un spirit este invizibil și nu poate fi detectat fizic în mod direct, dar există totuși dovezi clare care îi confirmă existența.

Dovezi ale existenței unui spirit (imaterial):

1. Nevoile spirituale ale oamenilor și ale animalelor

Există o gamă întreagă de nevoi spirituale care pot fi observate atât la oameni, cât și la animale: libertate, siguranță, curiozitate sau cunoaștere și multe altele. Nevoile spirituale ale oamenilor le depășesc, fără îndoială, cu mult pe cele ale animalelor, de exemplu în ceea ce privește justiția, adevărul, responsabilitatea, moralitatea, aprecierea etc. Cu toate acestea, lista nevoilor spirituale umane nu o putem cuprinde, dar toate sunt de natură non-chimică; nu există o pastilă numită „libertate”.

Nevoile ca atare trebuie să fie solicitate de o entitate. În cazul în care această entitate nu există, nevoia este, de asemenea, lipsită de sens, deoarece nu este necesară. Există o entitate în om care cere nevoi spirituale, dar care este aceasta? Ce sau cine din om dorește libertatea? Oare celulele noastre cerebrale tânjesc după aceste nevoi spirituale? Sau inima, ficatul sau stomacul au nevoie de libertate sau armonie? Este posibil ca celulele creierului să aibă nevoie de înțelegere din partea altor oameni pentru a funcționa? Poate o celulă să protesteze și să se supere atunci când i se face o nedreptate față de ea însăși sau față de o altă persoană?

Este evident că aceste lucruri nu sunt posibile. Prin urmare, trebuie să existe ceva în oameni, dar și în animale, care să aibă nevoi spirituale. Trebuie să existe o entitate care poate distinge între adevăr și minciună, dreptate și nedreptate, siguranță și nesiguranță și care poate face diferența dintre un act de iubire și lipsa de bunătate. Oamenii sunt în mod evident capabili de acest lucru. De unde provine această capacitate? Nu avem altă explicație decât că ființele umane trebuie să fie mai mult decât materie. Deoarece cunoaștem termenul de entitate spirituală, care nu poate fi negat, este clar că există un spirit.

2. Dependența corpului de spirit

Corpul nostru, alcătuit din chimie, are nevoi fizice asemănătoare cu cele ale unei plante, pe care nu le poate satisface singur. La fel cum o plantă depinde de natură sau de oameni pentru a avea la dispoziție apa pe care să o poată absorbi, corpul nostru depinde și el de spirit pentru a-și satisface nevoile fizice. Prin urmare, corpul își semnalează nevoile prin foame și sete, prin frig și transpirație. În acest fel, corpul îi arată spiritului ce îi lipsește sau ce are în exces. Corpul nu își poate procura singur hrană și apă. Numai spiritul poate asigura corpului hrană, apă, oxigen etc. Corpul ia apoi aceste elemente și le folosește pentru a-și satisface nevoile, le procesează, dar nu le poate „procura” pentru el însuși. Spiritul este cel care controlează trupul, astfel încât ființa umană să se poată mișca, pentru a se duce la frigider sau la robinet.

Fără un spirit, corpul nu ar fi capabil să aibă grijă de el însuși. Acesta este motivul pentru care semnalul corpului se îndreaptă către spirit pentru a împlini ceea ce-i lipsește trupului. Foamea este emanată de la celule, dar o celulă nu poate simți foamea. Prin urmare, foamea nu este un semnal de la o celulă la alta, ci de la celule (materie) la spirit. Iar acesta din urmă poate mai apoi să satisfacă nevoia organismului sau să refuze să o facă. Acest lucru ne conduce la cea de-a treia dovadă a existenței unui spirit.

3. Nevoile spirituale primează nevoilor fizice

Dacă în viața unei persoane apare un conflict în care trebuie să se decidă între „iubire” (ca termen pentru nevoile spirituale) și viață, iubirea este mai importantă decât viața. Am observat de nenumărate ori această prioritizare a nevoilor. Există multe cupluri căsătorite în care ambii parteneri își doresc să moară înaintea celuilalt, pentru că nu vor să trăiască singuri. Un pacient în vârstă mi-a spus că este pregătit ca în caz că soția sa va muri înaintea lui, și el să moară imediat după ea. În cazul unui tânăr, a fost tragic când prietena lui a pus capăt relației. Pentru că nu a putut suporta situația, a luat arma tatălui său, a invitat-o pe fată la o plimbare și a împușcat-o, apoi s-a împușcat și pe el.

Am observat foarte clar că pacienții mei dau prioritate nevoilor lor spirituale în fața celor fizice. Vedem acest lucru și în viața de zi cu zi, când oamenii sacrifică mâncarea, somnul și odihna doar pentru a-și satisface dorințele spirituale. Putem observa acest lucru mai ales în rândul adolescenților, când spre exemplu la o petrecere nu se acordă prea multă atenție nevoilor fizice, pentru că satisfacerea nevoilor spirituale este mai importantă decât viața.

Mi-am întrebat deseori pacienții: „Ați fi mulțumit dacă ați trăi *pur și simplu*?”. Nimeni nu răspunde că doar a trăi este suficient. Fiecare persoană are un motiv al existenței, care dă sens vieții, fără de care nu ar exista împlinire. Am observat că tocmai pierderea (presupusă) a sensului vieții este cea care duce la stres mental și

care se manifestă apoi sub formă de boală în organism. Boala nu este rezultatul faptului că o persoană luptă pentru „viață” sa, ci mai degrabă că nu este capabilă să-și îndeplinească „sensul” vieții sau că și l-a pierdut.

De asemenea, adicția are de-a face cu împlinirea unui sens, nu cu viața în sine. Pe măsură ce stresul spiritual crește, omul devine tot mai dependent. Sensul vine întotdeauna înaintea vieții, ceea ce dovedește că spiritul este mai presus de trup și că oamenii preferă să renunțe mai degrabă la viață decât să nu își îndeplinească sensul.

Conform acestui lucru, piramida lui Maslow este construită invers. Ea este alcătuită în principal din nevoi fizice și doar în partea superioară sunt adăugate aspectele spirituale.⁴ În realitate, la baza piramidei nevoilor umane sunt, de fapt, nevoile spirituale și doar în plan secundar se află nevoile fizice. Într-adevăr, avem nevoie atât de cele fizice, cât și de cele spirituale, dar nevoile spirituale sunt mult mai importante decât nevoile corpului.

Deci, ce anume îi face pe oameni capabili să prețuiască sensul vieții mai mult decât viața însăși? Cine este forța călăuzitoare din om? Este creierul - adică trupul - sau spiritul?

4. Capacitățile spiritului le depășesc pe cele ale corpului

Trupul comunică cu spiritul, trimițându-i, prin intermediul nervilor, sentimente și emoții, care descriu o nevoie a corpului. Trebuie să răspundă spiritul la cererea corpului sau o poate refuza? Experiența ne arată că dacă spiritul nu dorește să facă un anumit lucru, indiferent de cât de multe și urgente sunt semnalele pe care le trimite corpul, el tot nu va satisface nevoia trupului. Spiritul este o entitate care nu poate fi forțată să acționeze.

Din funcțiile spiritului am reușit să aflăm trei lucruri despre acesta:

1. Un spirit este un sistem închis și nu poate fi controlat din exterior. El decide dacă reacționează la factorii externi;
2. Un spirit nu se poate controla decât pe sine și face acest lucru din interior;
3. Un spirit este întotdeauna activ, niciodată pasiv.

Capacitatea de a lua decizii este probabil cea mai evidentă diferență dintre un element fizic și unul spiritual. Elementul fizic nu poate spune „Nu”, ci el se supune ordinelor care vin din exterior. O bucată de lemn nu se poate împotrivi atunci când cineva lucrează la ea. Corpul poate doar să reacționeze și să metabolizeze chimia. El

⁴ Maslow, A. H. (1943): O teorie a motivației umane. Psychological Review. 50 (4), S. 370-396.

reacționează în funcție de comenzile pe care le primește. Un spirit nu poate fi forțat să asculte de un ordin, ci acționează ca rezultat al propriei guvernări.

Prin urmare, capacitățile unui spirit sunt:

- a. de a acționa din proprie inițiativă;
- b. de a reacționa sau nu la un stimul extern.

Aceste capacități nu pot fi regăsite în materie.

Pentru a face un anumit lucru, spiritul trebuie să proceseze mai întâi informații. Dar el acționează pe cont propriu și reacționează atunci când vrea sau nu reacționează, refuzând impulsul extern. Astfel, spiritul are abilități diferite față de materie. De aceea, spiritul nu poate fi un produs al materiei.

Atunci când corpul cere hrană, spiritul poate împlini această nevoie. Cu toate acestea, spiritul poate să decidă să renunțe la hrană, chiar dacă primește un semnal urgent din partea corpului. Acesta este motivul pentru care o persoană poate intra într-o grevă a foamei care îi pune viața în pericol, pentru că satisfacerea unei nevoi spirituale este mai importantă decât nevoia de hrană.

Toate acestea arată că materia influențează spiritul, dar nu îl poate controla. Prin disconfort și durere, trupul poate da semnale negative către spirit, dar reacțiile fizice nu pot forța spiritul să se supună corpului (materiei).

Acest lucru arată clar că duhului nu i se poate ordona să facă ceva, așa cum este în cazul materiei. Întrucât spiritul se controlează din interior, el trebuie să verifice informațiile care îi sunt oferite pentru a vedea dacă acestea corespund nevoilor lui spirituale. Dacă ceea ce i se pune la dispoziție corespunde nevoilor, el preia și acționează în consecință. În caz contrar, nu acționează în conformitate cu ceea ce i se oferă. Spre deosebire de materie, spiritul are capacitatea de a spune „Nu”.

Ca exemplu, ținta torturii este de a ajunge la spirit prin intermediul durerilor produse corpului. Spiritul simte și îndură distrugerea corpului, dar nici măcar acest proces nu poate forța duhul să acționeze. Mulți oameni care au fost torturați nu au renunțat niciodată la ceea ce credeau, indiferent cât de mare a fost tortura. Aceasta este o dovadă în plus că trebuie să existe două entități în om.

Ierarhia dintre spirit și trup

- Pentru că există două elemente în ființa umană, ele trebuie să comunice între ele.
- Cum comunică spiritul și corpul între ele, în om (și animale)?

5. Gândurile spiritului controlează corpul

Deciziile luate sunt comenzi pentru creier, nu semnale sau cereri. Corpul, ca element fizic, trebuie să reacționeze la ceea ce vine din exterior. Nu are de ales. Mișcările mâinilor nu sunt altceva decât impulsuri, ordine din partea duhului pe care corpul le execută. Trupul nu poate spune „Nu” la aceste comenzi.

Folosind exemplul unui atac de panică, putem analiza interacțiunea dintre aceste două entități. Spiritul uman interpretează o situație ca pe un pericol care îi amenință viața. O secundă de spaimă determină organismul să elibereze o serie de hormoni, iar în milisecunde se modifică metabolismul întregului organism. Are corpul posibilitatea de a alege? Nu, el trebuie să reacționeze în modul în care este prestabilit. Chiar dacă panica se bazează pe o iluzie, reacția fizică este aceeași ca și când ar fi o situație reală. Uneori ai un coșmar și apoi te trezești ușurat și îți spui: „A fost doar un vis!”. Reacția fizică este acolo, chiar dacă a fost un eveniment ireal. Acest lucru este valabil și pentru panica pe care ți-o crezi în mod voluntar prin vizionarea unor filme.

⁵Pentru ca spiritul să poată controla trupul prin gânduri, trebuie, conform legii naturii, să-i transmită acestuia impulsuri electrice. Fără ele, spiritul nu ar putea pune corpul în mișcare. Creierul nostru funcționează cu ajutorul curentului electric. Iar

⁵ Funcția respiratorie este, de asemenea, controlată de un proces chimic în prezența spiritului. Acest proces chimic funcționează doar atâta timp cât spiritul îl controlează, dar modul în care trebuie să funcționeze nu este o decizie a duhului. Spre deosebire de decizia privind consumul de alimente, respirația poate fi antrenată în mod impresionant, dar nu poate fi oprită în mod conștient și permanent. Prin urmare, controlul nu înseamnă doar a da comenzi organismului, ci și a menține procesele stabilite în organism într-un cadru definit.

aceste impulsuri trebuie să vină de undeva. Creierul nu și le poate face singur. Acest lucru este demonstrat de diferența dintre o persoană vie și una moartă. Ce lipsește din creierul unei persoane moarte? Curentul electric. De ce lipsește? Cum ajunge el în cortexul cerebral? Cine declanșează impulsul electric în creier?

Pentru că este materie, creierul nu este capabil să genereze impulsul electric de care are nevoie să-și desfășoare activitatea.⁶ Dacă ar fi capabil să își furnizeze singur mijloacele prin care funcționează, ar fi o mașină cu mișcare perpetuă. Acest lucru ar anula însă legea fundamentală a dependenței și principiul canalului. Dacă ar fi capabil să-și genereze propriul curent, creierul ar funcționa diferit nu numai față de toate celelalte organe umane, ci și față de toate elementele observabile din univers.

Duhul este cel care declanșează impulsul curentului electric prin intermediul gândurilor și al deciziilor. Spiritul menține creierul „în activitate”, ca să spunem așa. Electricitatea poate fi măsurată. Curentul electric nu este altceva decât acțiunea spiritului asupra creierului. De la sine, creierul nu poate genera impulsuri electrice, așa cum se poate observa în momentul decesului unei persoane. Conform legii naturii, persoana decedată dovedește că ființa umană vie trebuie să aibă un spirit.

Dovezile pentru existența unui spirit pot fi rezumate după cum urmează:

Fără spirit, noi, ca oameni, nu am avea:

- activitate mentală;
- nevoi spirituale;
- percepții senzoriale (pipăit, văz, miros, gust, auz);
- gânduri;
- evaluare (alegere între „da” sau „nu”);
- responsabilitate;
- morală;
- spiritualitate;
- posibilitatea de a mișca corpul.

Trupul fără spirit este mort. Astfel, inevitabil se pune întrebarea: Dacă materia nu poate genera spiritul, de unde vine spiritul?

⁶ Este vorba despre impulsuri complexe de control care traversează întregul corp din cortexul cerebral, nu despre alimentarea cu energie a creierului prin intermediul corpului însuși.

6. Trupul și spiritul formează sufletul

Conform științei bazate pe teoria evoluției, spiritul își are originea în materie. Cu toate acestea, nu este numit spirit, ci „psihic”. Psihicul este văzut ca fiind rezultatul activității cortexului cerebral. Dacă ar fi așa, atunci nevoile și problemele fizice ar trebui să fie mai importante decât cele psihice. În acest caz, corpul ar trebui să controleze spiritul. Dar am văzut că nu este așa.

Conform legii naturii, spiritul nu poate apărea din chimie sau materie. Imaginați-vă doar că organismul creează un psihic care decide apoi să dea sau nu ceva de mâncare organismului sau care îl face să sară de la etajul 11 etc. Acest lucru ar fi contrar legii cauzei și efectului.

Spiritul este cel care declanșează un flux de electricitate în corp prin intermediul gândurilor. În funcție de direcția acestor gânduri, curentul din corp poate provoca disfuncționalități, auto-vătămare și chiar boli.

Acest lucru arată că impulsul electric generat de duh trebuie să aibă un efect fix asupra cortexului cerebral, adică gândurile „corecte” conduc la un impuls adecvat pentru corp, în timp ce gândurile „greșite” au un efect dăunător. Cortexul cerebral este materie și nu are nicio decizie proprie și niciun grad de libertate în ceea ce privește modul în care reacționează la spirit sau la gând. Aceasta înseamnă că modul corect de gândire al duhului, care dă organismului impulsul de curent potrivit, poate fi perceput în corp. În același timp, impulsul de curent greșit, care este neadecvat corpului, poate fi, de asemenea, materializat. Pentru gândirea noastră subiectivă este esențială o unitate de măsură obiectivă, mai ales când vine vorba de viața și sănătatea noastră.

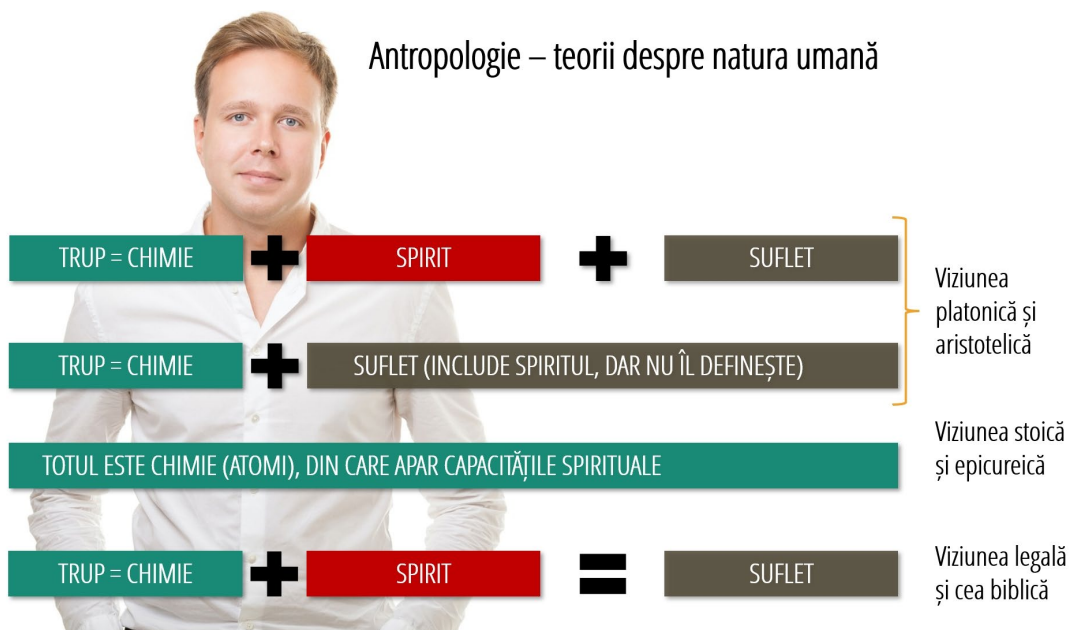
Dar înainte de a afla aceste detalii, ar trebui să avem o imagine de ansamblu a antropologiei, adică a teoriilor despre natura umană. Există diferite teorii cu privire la structura ființei umane, dar aici vom lua în considerare doar cele mai cunoscute trei abordări.

1). Pe de o parte, ființa umană este văzută ca o interacțiune a trei entități independente: corpul, spiritul și sufletul. Sufletul și spiritul sunt entități spirituale. Această viziune asupra ființei umane i-a caracterizat pe grecii antici și, prin urmare, este denumită viziunea platonice și aristotelice a ființei umane. Platon îl descrie pe om ca pe un zeu prins într-un corp animal, moartea fiind o așa-zisă eliberare pentru om⁷, redevenind astfel un zeu.

⁷ Reuter, H. (2014): Istoria psihologiei. Hogrefe, pp. 31-45

Această concepție despre ființa umană este încă influentă și astăzi și poate fi găsită în multe religii, în special în creștinism.

2). A existat, de asemenea, și un concept alternativ încă de pe vremea grecilor antici - viziunea stoică și epicureică despre om. Conform acestei viziuni, întreaga ființă umană este compusă exclusiv din chimie, iar din aceasta decurg și capacitățile mentale. În cea mai mare parte, medicina și știința, care sunt bazate pe teoria evoluției, aderă și astăzi la această viziune simplistă despre om. Conform acestei viziuni, dragostea este rezultatul „arderii” celulelor.

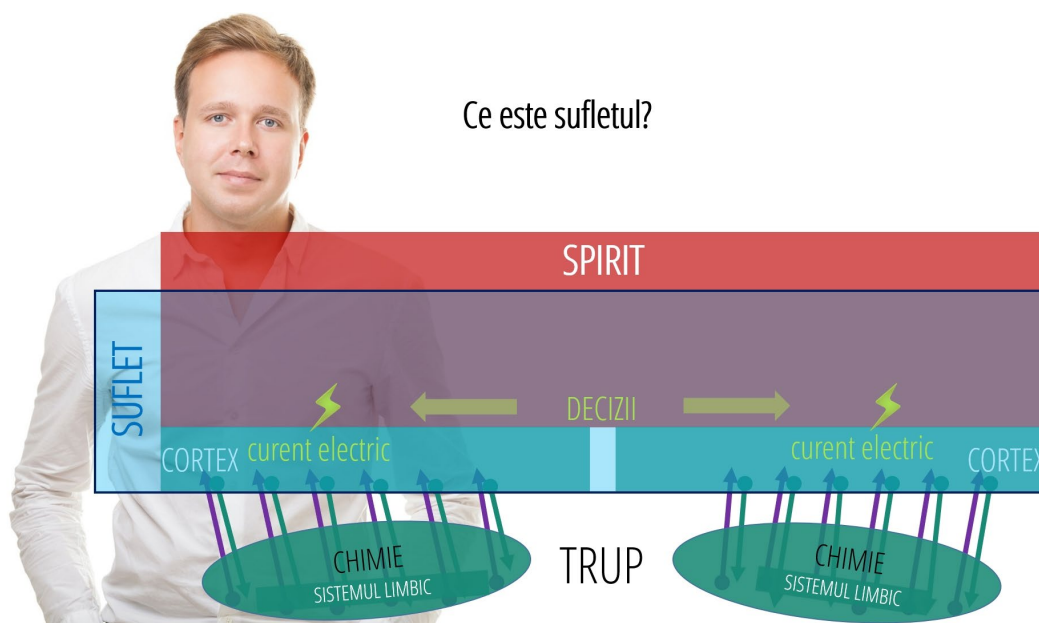

3). Conform celor spuse până acum, există dovezi incontestabile că ființa umană nu se poate explica doar prin materie. Conform legii naturii, este necesar ca organismul să fie controlat de o forță pe care nu și-o poate pune singur la dispoziție. Prin urmare, viziunea cea mai plauzibilă este să vedem că ființa umană este formată din două entități: trup și spirit. Nu am putut găsi o a treia entitate, dar termenul de suflet este o bună descriere a interdependenței dintre corp și spirit, pentru că unul nu poate face nimic fără celălalt. Prin urmare, ființa umană este un suflet, format din spirit și trup.

Pentru a ilustra acest lucru putem face o comparație cu apa. Apa (H_2O) este rezultatul unirii dintre oxigen și hidrogen. La fel cum apa este formată din două elemente, și sufletul este format din două elemente inseparabile. Dacă elementele sunt separate, nu mai avem apă, ci oxigen și hidrogen. Dacă spiritul și corpul sunt separate, ființa umană este moartă. Acest lucru înseamnă că sufletul nu mai există, ci

doar elementele separate, spiritul și corpul. Ființa umană poate funcționa doar dacă ambele entități lucrează împreună.

O altă ilustrație a cooperării dintre duh și corp este legătura dintre un pianist și un pian. Pianul nu poate produce sunete de unul singur. Nici pianistul nu poate produce muzică fără pian. Doar când pianistul apasă clapele pianului este redată muzica. În același mod, sufletul este rezultatul interacțiunii dintre spirit și corp. Corpul este pianul, iar spiritul este pianistul. Două componente diferite au ca rezultat sufletul viu. Conform legii, există dependențe reciproce, dar corpul este controlat de spirit. Dacă există o separare, nu mai există muzică. Viața se termină atunci când spiritul este separat de corp.

Prin urmare, spiritul și trupul formează un suflet viu. Aceste două entități nu pot funcționa decât împreună. Cu toate acestea, spiritul coordonează și controlează corpul. La rândul său, corpul are setări fixe pe care duhul nu le poate anula. Spiritul controlează corpul, dar nu poate face mai mult cu acesta decât îi este cu putință trupului. Acesta este motivul pentru care spiritul uman este limitat și restricționat de corp.

Acest lucru arată clar că cele cinci simțuri umane - pipăitul, văzul, mirosul, gustul și auzul - nu pot exista decât în combinația dintre corp și spirit. Informațiile fizice ajung la cortexul cerebral prin intermediul nervilor din corp și sunt apoi prezentate duhului, care le simte, le miroase, le vede, le aude sau le gustă. Capacitatea spiritului de a gândi depinde, de asemenea, de cortexul cerebral. Duhul gândește de unul singur, dar nu fără cortexul cerebral. La fel cum picioarele sunt folosite pentru a merge, chiar dacă

nu pot merge singure, spiritul nu poate gândi fără un creier funcțional. Ambele entități sunt întotdeauna implicate în tot ceea ce face o persoană.

Interacțiunea dintre spirit și corp

SPIRIT:

- POATE SĂ ACȚIONEZE DOAR DIN INTERIOR
- NU POATE FI FORȚAT SĂ FACĂ CEVA
- POATE GÂNDI, SIMȚI, VEDEA, MIROSI, GUSTA, AUZI, DECIDE
- PUNE CORPUL ÎN MIȘCARE
- GHIDEAZĂ TOATE RELAȚIILE CU ANIMALELE, OAMENII ȘI DUMNEZEU

TOATE FUNCȚIILE SUNT POSIBILE NUMAI CÂND SPIRITUL ȘI CORPUL
SUNT CONECTATE CA SUFLET

CORP:

- ASCULTĂ DE COMENZI
- POATE FI FORȚAT
- NU ARE ABILITĂȚI SPIRITUALE (A GÂNDI, A SIMȚI, A DECIDE)
- NU SE POATE MIȘCA
- POATE ÎNREGISTRA, STOCA ȘI TRANSMITE INFORMAȚII

BRAIN RINDE

BRAIN RINDE

LIMBISCHE SYSTEM

7. Cum se dezvoltă boala?

Aș dori să vă povestesc un caz în care am descoperit principiul de dezvoltare a bolii. Am reușit să observ același lucru la toți pacienții care au urmat. Nu am găsit un alt tipar al procesului de apariție a bolii.

Cazul 5: O pacientă în vârstă de 30 de ani suferea de 14 zile de dureri de cap severe și persistente, care pur și simplu nu dispăreau, în ciuda administrării de analgezice. Medicul de familie i-a oferit tratament pentru aceste dureri de cap, însă nu a existat nicio ameliorare a durerii. Din această cauză, medicul de familie a trimis-o la mine pentru a exclude o infecție sinusală. Am examinat pacienta cu atenție, dar nu am identificat nimic care ar fi putut produce durerea. Deoarece femeia avea dureri puternice, m-am gândit la existența unei tumori sau a unei hemoragii cerebrale. Cu toate acestea, tomografia efectuată în aceeași zi a prezentat rezultate normale.

Durerea femeii a fost inițial inexplicabilă. Ea nu suferise nicio traumă la cap sau alt impact fizic. Să fi fost durerea ei doar o invenție a imaginației sale? Desigur, nu poți vedea durerea, dar o poți vizualiza la un RMN funcțional prin detectarea zonelor activate din creier. Știm că oamenii simt durere atunci când apar anumite tipare de activare.⁸ Durerea este percepută de spirit ca rezultat al unui semnal din cortexul cerebral generat de reacțiile chimice produse în sistemul limbic.

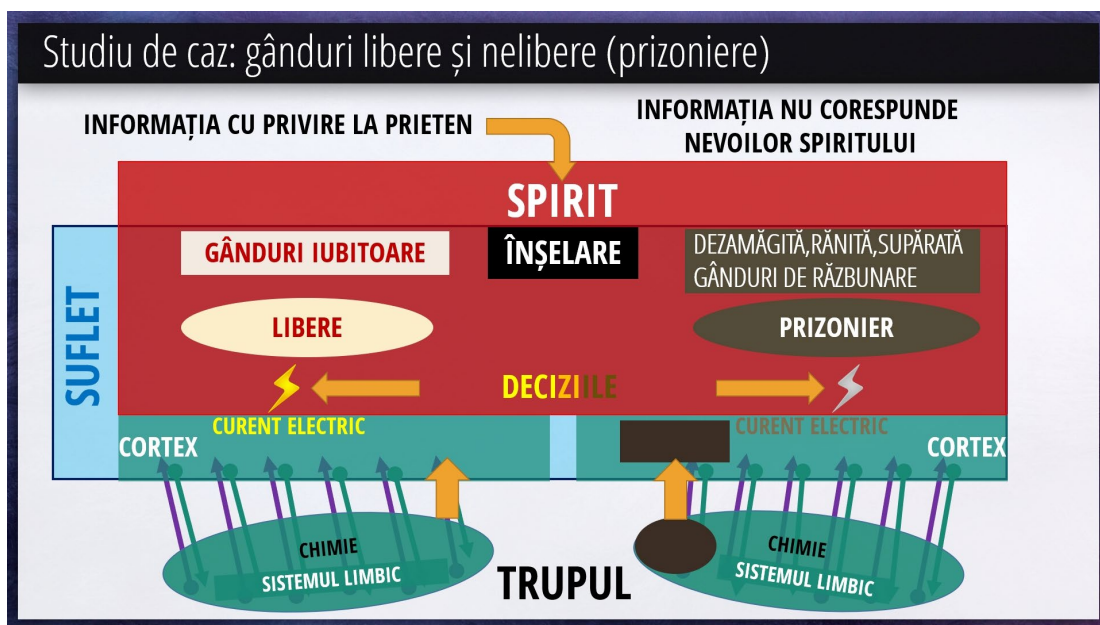
Cum ar trebui să procedez cu pacienta? Se plângea de o durere care nu putea fi imaginară, dar care putea fi produsă prin imaginație. Dacă există, durerea este reală din punct de vedere fiziologic. Pot confirma acest lucru din propria experiență. Când eram la facultatea de medicină, într-o dimineață am asistat la un curs despre cât de mult îți poate pune apendicita viața în pericol, iar în seara aceleiași zile am început să simt dureri în regiunea apendicelui. Temându-mă că aș putea muri, m-am dus de urgență la spital, unde am fost internat. După două zile de analize pentru a determina dacă aveam sau nu apendicită, mi-a fost extirpat apendicele pentru a fi în siguranță, dar s-a dovedit că nu era inflammat.

Cazul 5: Deoarece nu exista o cauză fizică a durerii, singurul lucru care a rămas a fost să analizez partea spirituală. Am întrebat pacienta dacă în urmă cu două săptămâni nu cumva s-a întâmplat ceva care a afectat-o. Femeia a spus atunci: „Acum două săptămâni am aflat că prietenul meu m-a înșelat”. Relația dura de un an de zile și ea renunțase la multe lucruri pentru a se muta la el de la o distanță

⁸ Kröner-Herwig, B. et al, (2011): Schmerzpsychotherapie: (ed. a 7-a) Springer, p. 6

foarte mare. Își lăsase în urmă membrii familiei pentru a locui împreună cu el, iar acum a aflat că prietenul îi fusese infidel.

Avem ancorată în spirit nevoia de fidelitate, iar infidelitatea vine în contra acestei nevoi. Întrucât suntem determinați de nevoile noastre, reacționăm automat la o anti-nevoie prin respingere. La fel a făcut și această femeie. Ceea ce m-a interesat, însă, a fost ce șir de gânduri a dus la durerea de cap. Așa că am întrebat-o ce gânduri a avut despre iubitul ei înainte de a afla vestea și care au fost gândurile ei după aceea. Înainte ea avea doar gânduri de iubire față de el. Gândurile de iubire sunt, în principiu, gânduri libere, adică satisfac nevoia noastră spirituală. Fiecare gând liber duce la decizii care declanșează un impuls electric către corp, provocând o emoție pozitivă în sistemul limbic. Aceasta este confirmarea fizică a faptului că impulsul electric a fost adecvat pentru corp și oferă spiritului informația să continue să gândească în acest mod. Gândirea iubitoare nu poate declanșa nicio tulburare și, prin urmare, nicio boală în organism.

Dar acum femeia primește vestea neplăcută despre infidelitatea iubitului ei. Această informație încalcă nevoia spiritului de fidelitate, sinceritate și dreptate. Pentru că bărbatul o înșală, nu numai că e neloial și nesincer, dar comite și o nedreptate. Cum reacționează femeia la această situație? Ea se simte dezamăgită, rănită și are și gânduri de răzbunare.

Aceste gânduri negative generează un impuls electric care, evident, dăunează organismului. Spiritul se încătușează prin gândurile nelibere pe care le are. Ori de câte ori spiritul se întemnițează, acesta ia decizii care nu sunt în concordanță cu nevoile corpului și care declanșează în creier un impuls electric negativ. Acest impuls greșit

duce la deteriorarea creierului și a tuturor celorlalte organe conectate la el. În concluzie, gândurile negative și nelibere duc întotdeauna la un curent neadecvat trupului, aducând daune mai mult sau mai puțin grave pentru corp.⁹

În general, suferința omului apare atunci când cineva acționează într-un mod care nu corespunde nevoilor spiritului său. Astfel, spiritul se va împotrivi acestei anti-nevoi. Cu toate acestea, întrucât cealaltă persoană nu poate fi schimbată (de obicei), acest efort încătușează omul. Cu cât cineva se prinde mai mult în aceste gânduri nelibere, cu atât ele se înmulțesc și apar în spirit alte probleme nerezolvabile. Pacienta a fost prinsă în capcana unui gând care o chinuia de 14 zile: „Aș vrea să-mi păstrez prietenul dacă aș avea garanția că nu-mi va mai fi niciodată infidel”. Acest lucru o pune într-o situație imposibilă, deoarece unde există garanția că iubitul ei va rămâne fidel în viitor? Ea e convinsă că nu există o astfel de garanție, dar totuși se agață de prietenul ei și l-ar forța să fie fidel dacă ar fi posibil. Această constrângere din spiritul ei duce la dureri de cap.

Acum se pune întrebarea cu privire la motivul relațiilor noastre. De ce intrăm în ele? Credința generală este că avem nevoie de semenii noștri pentru a ne satisface nevoile spirituale, iar acest lucru se aplică și în cazul acestei paciente. Ea crede că prietenul îi poate satisface nevoile de dragoste, loialitate și siguranță. De aceea l-a ales și trăiește cu el. Poate prietenul ei să îi satisfacă în vreun fel nevoile? Este realistă cererea ei? Permite legea naturii posibilitatea ca unul să bea, să mănânce sau să gândească pentru celălalt?

După cum am văzut de nenumărate ori, toți oamenii reacționează împotriva lor înșiși atunci când altcineva acționează contrar nevoilor lor spirituale. Se rănesc pe ei înșiși fără să vrea și fără să-și dea seama. Acesta este și cazul acestei paciente, ea se ia captivă și își produce singură dureri de cap, pentru că este convinsă că iubitul ei îi datorează fidelitate. Și eu am fost de acord cu ea până când mi-am dat seama că duhul ei îi face rău corpului prin această cerere și că legea naturii nu permite o astfel de gândire. Abia atunci când am privit „mai atent” la toată povestea aceasta mi-am dat seama de eroarea din gândirea mea.

În calitate de medic, presupun că nu ar trebui să facem ceea ce dăunează corpului. Dacă îi dau organismului un aliment greșit, acesta va reacționa negativ la el. Dacă

⁹ Gândurile produc impulsuri electrice, iar prin intermediul sistemului limbic acestea ajung în măduva osoasă, următorul punct din circuitul uman. Chiar și înțeleptul Solomon a scris că „un duh mâhnit usucă oasele” (Proverbe 17:22). El știa că toate bolile fizice provin din măduva osoasă. Aici se produce sângele, adică toți anticorpii și toate celulele de apărare. Tot ceea ce are loc în măduva osoasă se întâmplă la comanda spiritului. Activitatea măduvei osoase influențează funcționarea tuturor celorlalte organe din corp. Elementele materiale, cum ar fi aerul, apa și alimentele, nu intră în ciclul funcțional al ființei umane prin plămâni, stomac etc. decât în urma gândurilor. La baza ființei umane se află iubirea ca element spiritual, nu chimia. De la organe, informația se întoarce în sistemul limbic, apoi în cortexul cerebral și de acolo în spirit, completând astfel circuitul funcțional al ființei umane.

organismul reacționează negativ la gândurile mele, atunci acestea nu pot fi corecte. Atunci trebuie să schimb aceste gânduri, la fel cum fac cu alimentele care dăunează corpului.

Care este eroarea de gândire pe care am reușit ulterior să o recunosc la toți pacienții care au urmat? Ea constă într-o autoamăgire inconștientă care nu este considerată o minciună. Și, întrucât este comună tuturor, fiecare se autodistruge atunci când persoanele cele mai apropiate nu fac ceea ce ar trebui sau când aceștia nu mai există. Această autoînșelare inconștientă mi-ar fi rămas necunoscută dacă nu aș fi luat ca reper boala și legea naturii.

8. Minciuna care ne însoțește permanent

Când am început să vorbesc cu pacienții, mi-am dat seama că toți împărtășeau următoarea convingere interioară: am nevoie să fiu iubit. Aparent, oamenii cred că „a fi iubit” le va satisface nevoia. Toate poveștile pacienților mei se învârteau într-un fel sau altul în jurul iubirii, mai precis în jurul acestui gând: *eu nu sunt iubit*.

În cele ce urmează, aș dori să descriu câteva cazuri din viața reală care ilustrează așteptarea de a fi iubit.

Cazul 6: O pacientă tânără nu a putut să înghită sau să mănânce timp de trei zile. Cu toate acestea, nu am putut detecta nicio anomalie fizică. Femeia era căsătorită de doi ani, iar marea ei problemă era atitudinea zgârcită a soțului ei. La început, el nu voia să meargă în luna de miere, dar ea a reușit să-l convingă. Într-o seară, tânăra s-a gătit și aștepta ca soțul ei să o invite la cină la restaurant, dar acesta i-a spus: „Haide, să mergem la supermarket și să ne cumpărăm ceva de mâncare”. Nu e chiar romantic, nu-i așa?

Așadar, femeia este căsătorită cu un bărbat zgârcit. Aflată încă în luna de miere, ea a încercat să se sinucidă în piscina hotelului. Se mai întâmplase încă ceva înainte de vizita ei la mine, care arăta că soțul ei nu se schimbase în ultimii doi ani.

Toate problemele oamenilor provin din faptul că ei cred că ceilalți nu-i iubesc. De ce se supără o mamă când fiul ei nu spală vasele? Este mama supărată pentru că nu poate spăla ea singură vasele? Ea face această activitate de mulți ani. Ea se enervează pentru că, în subconștient, crede că fiul ei nu o iubește și nu o apreciază, pentru că altfel nu i-ar lăsa vasele nespălate, ca să le spele ea. Aproape toate cărțile despre relații spun: „Ai nevoie să fii iubit, să dai și să iei iubire”. Această minciună că altcineva ar trebui să fie acolo pentru noi sau pentru nevoile noastre ne însoțește pe tot parcursul vieții și ne împovărează.

Această eroare dă naștere unei alte minciuni: „Nimeni nu are voie să-mi facă ceva rău”. Cu alte cuvinte, ceilalți nu au voie să mă mintă, să mă înșele, să mă bată, să fure de la mine etc. Pe acest subiect am avut un caz memorabil.

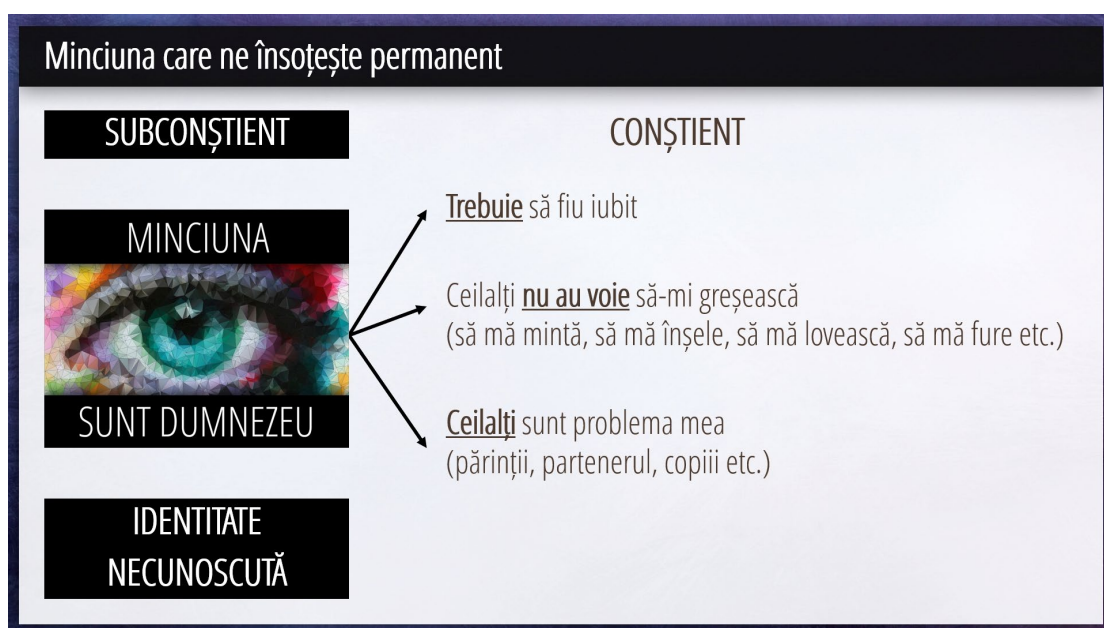
Cazul 7: O pacientă era foarte supărată pe soțul ei, pentru că știa că acesta o înșela. Ea îl acuzase în repetate rânduri de acest lucru, dar el negase întotdeauna, până când, într-o zi, el a recunoscut faptul că a înșelat-o și a vrut să se despartă. Pacienta era mai puțin supărată pe faptul că soțul ei avea o altă relație, decât că o mințise atât de mult timp. Am întrebat-o: „Cine ești tu ca soțul tău să-ți datoreze onestitate?”.

Cine sunt eu ca să îmi datoreze cineva ceva? Pot alții să mă mintă sau să mă înșele, să mă bată sau să fure ceva de la mine? Ceilalți au voie să facă ce vor, chiar dacă încalcă

legile statului. În momentul în care nu pot suporta acțiunile altora, le răpesc dreptul de a face ce vor și mă întemnițez pe mine însumi, încetând să mă mai simt bine.

Două întrebări simple arată clar cât de illogic este judecată problema iubirii. Când îmi întreb pacienții: „Poate cineva să gândească în locul tău?”, toți răspund corect: „Nu”.

Dar dacă pun întrebarea altfel: „Ai nevoie să fii iubit de cineva?”, toată lumea răspunde „Da!”. Acest lucru nu este logic. Dacă am cu adevărat nevoie să fiu iubit de altcineva, atunci *altcineva* trebuie să *fie capabil să aibă gânduri de iubire în locul meu*. Așadar, răspunsurile pacienților mei la ceea ce este de fapt aceeași întrebare sunt contradictorii. Adesea, oamenii nici măcar nu țin cont de cât de contradictorie este viziunea lor asupra gândurilor altor persoane.

De ce toată lumea vrea să fie iubită? Și de ce toată lumea este convinsă că viața lor de adult este afectată dacă mama nu i-a iubit în copilărie?

Un pacient, în vârstă de peste 40 de ani, s-a dat înapoi când am încercat să mă uit în urechile lui. L-am întrebat de ce era atât de speriat. Omul a răspuns: „Pentru că părinții mei nu m-au iubit!”. Chiar avem temeri la vârsta de 40 de ani pentru că nu am fost iubiți de părinții noștri? Nu ne dăm seama că ceea ce fac sau nu fac alții nu contează atunci când vine vorba de satisfacerea nevoilor noastre. Doar ceea ce facem noi este decisiv cu privire la nevoile și viața noastră.

Ideea că *trebuie să fiu iubit pentru ca nevoile mele spirituale să fie satisfăcute* este o minciună, pentru că este o imposibilitate. Nimeni nu poate satisface nevoile fizice și

spirituale ale unui alt individ. Corpul nostru dezvăluie această autoamăgire prin emoții negative și prin boală.

Corpul este cel mai bun mijloc de a vedea dacă un gând vine din minciună sau din adevăr. Nu poți minți corpul. Nu există alternativă la reacția trupului, chiar dacă acesta reacționează cu toleranțe. Corpul nostru are nevoie de electricitate pentru a funcționa. Acest curent este declanșat de spiritul uman. Dar spiritul are și el propriile sale nevoi, pe care trebuie să le satisfacă mai întâi de toate. Spiritul este gol în el însuși înainte de a prelua informații. Pentru a ne satisface nevoile, trebuie să se răspundă la cele trei întrebări: cine? cum? de unde?

Cine este responsabil pentru umplerea stomacului meu? Eu sunt 100% responsabil, pentru că nimeni altcineva nu poate mânca în locul meu. A mânca înseamnă a satisface nevoia de hrană a organismului cu ceea ce ai luat în prealabil din natură. Mâncăm conform legii vieții, trebuie mai întâi să *luăm pentru a putea da*.

Să trecem acum la nivelul spiritual. Cine este responsabil pentru a se asigura că spiritul meu primește suficientă dragoste? Cine este responsabil pentru a se asigura că este „umplut”? Ca și în cazul nevoilor fizice, eu sunt responsabil în proporție de 100%. Cum ar trebui să procedez în acest sens? Structura ființei umane ne arată că gândurile de iubire față de aproapele nostru sunt necesare pentru a genera electricitatea potrivită pentru corp. Dar informația trebuie mai întâi preluată pentru a putea fi transmisă mai departe.

Totuși, în eroarea minții sale, omul nu vede că „a iubi” implică două acțiuni. Oamenii cred că a iubi înseamnă *doar* a dăru. În realitate, însă, devine clar că dacă nu pot oferi gânduri de iubire celorlalte persoane pentru că nu-mi satisface nevoile, sfârșesc prin a lua informațiile de la ea și a da înapoi exact ceea ce am primit. Dacă cealaltă persoană este nearmonioasă sau furioasă, așa voi fi și eu. Dacă cealaltă persoană este iubitoare, de regulă răspund cu iubire și mă simt bine. Pentru că, atâta timp cât am gânduri iubitoare, curentul care se declanșează corespunde nevoilor mele fizice și nu îmi va face rău.

Principiul de *a lua și de a da* se aplică și unui gând. Gândul iubitor înseamnă a da. De unde îl pot lua în prealabil? De ce nu pot pur și simplu să am astfel de gânduri despre cei care nu mă iubesc? Pentru că spiritul este adâncit în eroarea de a crede că nevoia sa este satisfăcută doar dacă cealaltă persoană îi dă ceva. Acest lucru înseamnă că suntem cu toții fixați pe acțiunile celorlalți.

Cuvintele nu sunt întotdeauna decisive. Chiar și cuvintele de genul: „Te iubesc” pot duce la furie și stres dacă o spune cineva care m-a bătut ieri. Cum reacționați și cum vă simțiți atunci? Au fost rostite cuvinte atât de frumoase, dar dacă nu sunt credibile, reacționezi cu gânduri ne iubitoare, creându-se un impuls electric care produce o

emoție negativă. Acest lucru arată faptul că sentimentele *nu* apar din ceea ce face altcineva, ci numai din propria reacție la aceasta.

Atunci de ce nu pot să reacționez pozitiv la comportamentul negativ al celeilalte persoane? De ce nu sunt capabil să rămân obiectiv, ci trebuie să mă supăr și să mă simt rău? Pentru că eroarea din inima noastră ne face să credem inconștient că cealaltă persoană ne datorează ceva, dacă nu iubire, atunci măcar bunătate.

Totuși, ideea că ar trebui să fiu iubit nu funcționează, pentru că legea o exclude. O funcție care mă privește pe mine însumi nu poate avea loc în afara mea. Nimeni nu poate da ceva cuiva dacă nu ia ceea ce i se oferă. Cu toții avem o influență asupra altora și, invers, alți oameni au o influență (efect) asupra noastră. Cu toate acestea, dacă cineva reacționează sau nu la „carisma” celeilalte persoane depinde numai de el. Indiferent de ceea ce ți se oferă - bun sau rău - dacă nu preiei, nu se va întâmpla nimic.

Conform legii *luatului și datului*, trebuie să iau iubire de undeva înainte de a o putea transmite mai departe. Dacă nu pot iubi persoana care nu mă iubește, un lucru devine clar: această persoană este de fapt cea de la care iau sau de la care vreau să primesc iubire. Așadar, îl folosesc ca sursă de iubire.

Dacă înțelegem structura ființei umane, atunci legea ne oferă un standard absolut și de încredere în ceea ce privește cauza și efectul. Având legea de bază a tuturor funcțiilor din univers și structura ființei umane, aproape oricărui lucru din viața noastră îi putem găsi o explicație și un motiv pentru care se întâmplă sau nu. Oamenii au avantajul de a fi capabili să reflecteze și să se cunoască pe ei înșiși, gândind astfel în profunzime.

9. Cunoașterea de sine - primul pas spre adevăr

Care este cel mai important lucru pe care ar trebui să-l studiem? Nu este oare cunoașterea de sine? Sunt convins că ignoranța profundă a naturii noastre este cea mai mare catastrofă pentru umanitate. Cum gândesc? Cum apar sentimentele și emoțiile mele? De ce reacționez în acest fel? Dacă oamenii s-ar cunoaște pe ei înșiși, nu s-ar lăsa înșelați de alții. Prin cunoașterea de sine, am ști cine suntem, ce putem face și realiza și ce este imposibil pentru noi. Dar, din păcate, oamenii nu se cunosc pe ei înșiși. Nicio școală sau universitate nu ne învață adevărul despre noi înșine.

Când am început să analizez poveștile de viață ale pacienților mei, mi-am dat seama că oamenii se judecau greșit. Era ușor de observat din poveștile lor că aveau o imagine falsă despre ei înșiși. A trebuit să mă întreb: oare și eu mă văd atât de greșit? Avem o mare problemă pentru că nu ne cunoaștem pe noi înșine. Cunoașterea de sine poate fi dificilă, dar pentru a putea explica apariția bolii este esențial să înțelegem procesele din interiorul nostru.

Ne putem folosi de oglinzi pentru a ajunge la autocunoaștere. Pentru corp, folosim oglinda de sticlă, pe care o cunoaștem cu toții. Oare oglinda reflectă realitatea? O oglindă bună arată o reflecție exactă. Dar care este oglinda pentru spirit? Cum recunosc cine sunt eu ca persoană?

Este important să mă recunosc după un standard obiectiv. Ce avem la dispoziție pentru acest lucru?

Mijloacele de autocunoaștere:

A. Corpul: am analizat deja structura creierului uman și, în special, a cortexului cerebral. Cu ajutorul nervilor, care conectează chiar și cele mai mici părți ale întregului corp, toate funcțiile corporale sunt controlate prin intermediul cortexului cerebral. Acest lucru este posibil doar pentru că avem un spirit. Spiritul și trupul acționează împreună ca un pianist și instrumentul său. Prin gânduri și decizii, spiritul controlează corpul, trimițându-i impulsuri electrice. Pentru că un organ nu poate alege să preia sau nu curentul electric, creierul, în funcția sa specifică unui canal, preia impulsurile electrice și reacționează în consecință, adică transmite impulsul către corp exact așa cum a fost emis de duh.

Prima reacție fizică are loc în sistemul limbic. Prin intermediul emoțiilor, hormonii (chimia) raportează într-un prim circuit dacă gândul care a provocat impulsul electric a fost sau nu adecvat pentru organism. Emoțiile sunt întotdeauna o consecință a gândurilor, adică un efect. Prin urmare, emoțiile și gândurile nu sunt paralele. De exemplu, un gând de frică este produs în mod subconștient și apoi perceput ca emoție stresantă pentru organism ca rezultat al impulsurilor electrice prin care se eliberează

hormoni. Aceasta înseamnă că oamenii sunt ei înșiși responsabili pentru ceea ce percep ca emoție. Astfel, emoțiile sunt oglinda gândirii noastre subconștiente.

În cazul pacientei cu dureri de cap severe (cazul 5), emoțiile au apărut după ce aceasta și-a schimbat gândurile de iubire în gânduri de răzbunare față de prietenul ei. Declanșatorul a fost informația negativă despre infidelitatea prietenului ei, care nu i-a satisfăcut nevoile spiritului. Prin urmare, femeia a început să aibă gânduri de dezamăgire, durere și chiar de răzbunare. După ce a primit informația, gândurile ei nu mai erau libere, ci captive. Din momentul în care a început să gândească în mod constrângător și a fost astfel prinsă în capcană, a luat decizii care au provocat inițial o emoție negativă în sistemul limbic, ca un impuls care nu a afectat trupul. Dar după o perioadă scurtă de timp, s-au instalat durerile de cap ca o reacție ulterioară.

Deoarece corpul este controlat de duh, el este o oglindă perfectă pentru acesta. Trupul este obiectiv și nu poate minți, deoarece transmite doar ceea ce i se dă sau i se face. Corpul - ca o oglindă - poate dezvălui spiritului adevărul despre el însuși. Și, întrucât spiritul poate fi caracterizat, în principiu, doar de două informații - adevăr sau minciună -, corpul dovedește duhului dacă gândește în adevăr sau dacă se ghidează după o minciună. Acest proces este un reper obiectiv foarte important pentru a ajuta spiritul să își recunoască autoamăgirea subconștientă și apoi să o înlocuiască cu adevărul.

B. Spiritul captiv: atâta timp cât o persoană primește informații care corespund nevoilor sale spirituale, ea rămâne liberă și nu trebuie să reacționeze negativ. Din moment ce așteptările sale sunt satisfăcute, nu există nicio problemă. Dar în momentul în care cealaltă persoană nu mai face ceea ce se așteaptă de la ea - sau ceea ce ar fi corect din punctul său de vedere - apare problema.

Când eram mic, bunicul meu avea un câine. Dacă îl necăjeai, își mușca propria coadă și fugea în cerc. Cu siguranță nu este un lucru înțelept dacă te distrugi doar pentru că alții fac o greșală. Dar exact acesta este procesul general cu toți pacienții pe care i-am examinat. Chiar dacă i-aș cunoaște pe toți oamenii din această lume, probabil că nu aș găsi vreo excepție.

Acum, unii pacienți cred că pot alege să gândească altfel. Ei cred că ar putea evita să se enerveze. Chiar pot face acest lucru?

Cazul 8: După 35 de ani de căsnicie, o pacientă și-a dat seama că soțul ei o înșela cu mai multe femei, în locuri diferite, de la începutul căsniciei lor. La aproximativ trei ani după ce femeia a aflat acest lucru, a venit la cabinetul meu cu mai multe afecțiuni, printre care tulburări ale somnului. Ea a spus: „Nu mai pot dormi noaptea și din această cauză ies să mă plimb cu mașina și mă uit la stele în timp ce mă gândesc cum pot ieși din această situație”.

Este această femeie liberă în spirit sau este prinsă în capcană? Cine o întemnițează? Timp de 35 de ani femeia a fost fericită și mulțumită cu soțul ei. Abia când a aflat despre înșelarea din partea soțului a început procesul de distrugere în interiorul ei. Cine o poate ajuta atâta timp cât nu-și dă seama că se autodistruge? Nimeni nu o poate ajuta. Ea crede că acțiunile soțului ei o distrug. Dar fapta soțului ei nu i-a făcut rău atâta timp cât ea nu a știut despre infidelitatea lui. Acest lucru arată clar că numai modul în care percepem și evaluăm informația ne poate face rău.

Când mi-am dat seama că toți pacienții mei se autodistrugeau, m-am întrebat de ce își fac rău singuri. Bineînțeles, am descoperit aceeași problemă și la mine. Aceasta afectează toți oamenii, pentru că funcția este identică. Deci, care este greșeala? Unde se înșală toți oamenii?

Înșelarea constă în faptul că informația primită este considerată ca fiind adevărată. Atâta timp cât informația nu este recunoscută ca fiind o minciună, ea rămâne adevăr pentru persoana înșelată. Prin urmare, suferința apare doar pentru că minciuna este acceptată ca adevăr.

C. Legea de bază a naturii privind cauza și efectul: Să ne uităm la modelele noastre de relaționare. Avem relații cu mama, tata, soțul/soția, copiii, animalele de companie etc. De ce avem aceste relații? Pentru că îi iubim pe ceilalți și intenționăm să le oferim sau vrem să obținem ceva de la ei, și anume să fim iubiți? De ce s-a mutat femeia cu dureri de cap la prietenul ei? De ce se căsătoresc oamenii? Vor să dea sau să primească? Răspunsul obișnuit este: „Ambele!” Este adevărat? Am văzut din lege că a da și a primi în același timp și în același loc nu funcționează. Acest lucru nu este posibil, pentru că nu poți să mergi înainte și înapoi în același timp.

Eroarea din om îl obligă să se gândească astfel: *sunt dependent pentru iubire de acțiunea și existența altor oameni*. Oare chiar așa stau lucrurile? Există două rădăcini ale problemei. Fie oamenii nu fac ceea ce noi judecăm că este corect sau ceea ce așteptăm de la ei - fie o fac, dar mor și astfel îi pierdem.

Pentru că avem gândul dependenței, care în mare parte este inconștient, toți oamenii cu care intru într-o relație devin datornicii mei. Începem relația prin a da (cel puțin așa credem) și nu prin a lua. Dar acest lucru contrazice legea. În natură, totul funcționează conform principiului de *a lua pentru a da*. Dar oamenii cred că ei dau mai întâi pentru a lua sau a primi după aceea. Spiritul uman este fundamental greșit, deoarece crede că dăruiește mai întâi din el însuși. Prin urmare, ceilalți ar trebui să îi dea ceva în schimb, devenind datori.

Din cauza acestei erori, orice om dăruiește „mai întâi”, așteptând ceva în schimb - chiar dacă el crede că nu așteaptă nimic. Dacă nu primești nimic înapoi de la cealaltă persoană, gândurile negative pe care le ai despre ea scot la iveală că ceva nu este în regulă.

Pe scurt, avem trei lucruri care ne ajută să ne cunoaștem pe noi înșine:

- A. Corpul - emoții, disfuncții, anxietate și tot felul de boli;
- B. Un spirit prins în capcană, cu o perspectivă fără speranță. Gânduri care nu dau pace;
- C. Legea fundamentală a cauzei și a efectului, care ne învață că *a lua* vine înainte de *a da*. Numai individul însuși își poate satisface nevoile, luând din exterior tot ceea ce îi este necesar din punct de vedere fizic și spiritual și transmițând mai departe, adică punând în aplicare. Nimeni nu poate bea, mânca sau gândi în locul meu.

10. Subconștientul - cântarul nostru pentru câștig și pierdere

Având poveștile pacienților mei, i-am împărțit inițial în grupuri, pe baza diagnosticelor stabilite. Am vrut să compar pacienții cu aceleași simptome, cum ar fi tinitus, amețeli etc., deoarece am presupus că simptomele diferite au cauze diferite. Am vrut să găsesc un numitor comun în fiecare grup. Ce au în comun pacienții cu tinitus? Ce au în comun pacienții cu vertij? Există asemănări și, dacă da, care sunt acestea? Cel mai mult m-au interesat pacienții care aveau boli și simptome multiple. Ce se întâmplase în viața lor pentru a-i face să aibă atât de multe boli?

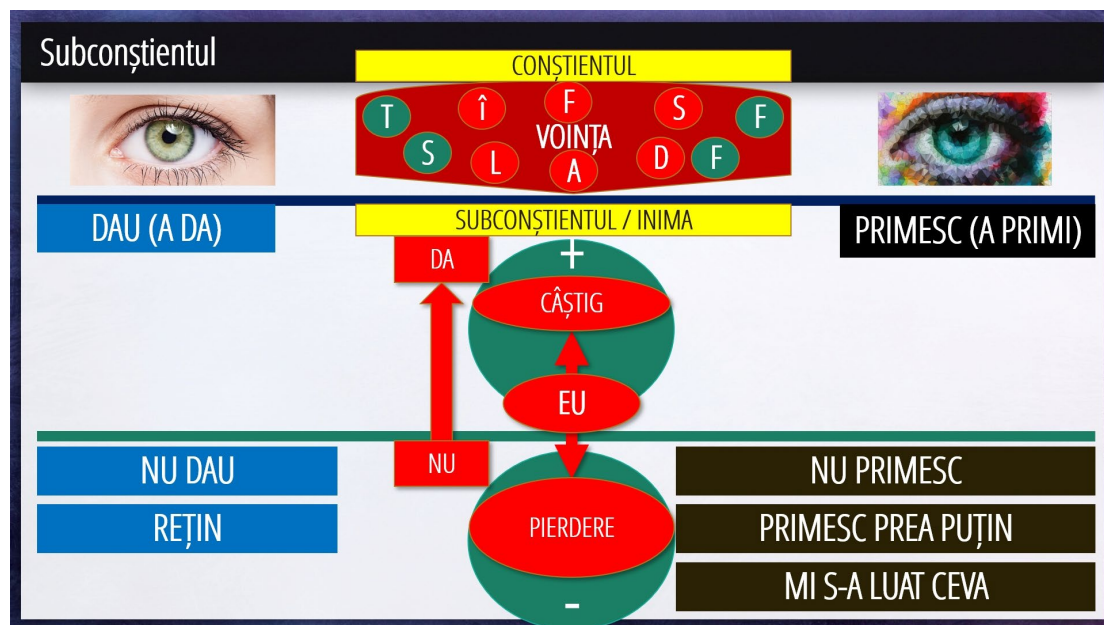
Ani de zile am căutat asemănări în poveștile de viață ale pacienților cu simptome similare. În 2007, am dat peste ceva care mi-a extins cunoștința despre om. Indiferent ce situație îmi prezenta un pacient, imediat ce ea era negativă (așa cum sunt toate poveștile pacienților), aceasta se învârtea în jurul ideii de pierdere personală. M-am întrebat: este posibil ca un singur gând să fie punctul de plecare pentru toate problemele și, prin urmare, pentru toate bolile umane?

Mi-a luat mult timp să fiu convins pe deplin de ceea ce declanșează bolile noastre. La un moment dat, însă, mi-am dat seama că doar pierderile personale sunt cele care ne fac viața dificilă. Nu contează ce poveste îmi spune cineva, dacă este negativă, ea își are rădăcina în ideea de pierdere personală. Nu am reușit încă să găsesc un alt principiu. În căutările mele, am identificat subconștientul, care mi-a oferit răspunsuri despre cauza bolilor și a problemelor umane.

Pentru a înțelege mai bine gândul de pierdere, este important să analizăm subconștientul, centrul funcțional al spiritului. Pentru a arăta cum funcționează oamenii prin intermediul unui gând central, am alcătuit o diagramă. În partea de sus se află nivelul conștient al duhului, iar mai jos se află subconștientul, pe care îmi place să îl numesc și „inima”. Spiritul conștient conține voința, unde percepem anumite semnale și informații. În diagramă, nevoile fizice sunt etichetate cu verde. F înseamnă foame, S înseamnă sete, T înseamnă transpirație și F înseamnă frig. Oamenii trebuie mai întâi să devină conștienți de aceste nevoi fizice, după care acționează pentru a le satisface. Voința este comparabilă cu un ecran pe care se aprinde „Acțiune necesară!”. Astfel, omul știe că există o cerere.

De asemenea, sunt recunoscute nevoile spirituale, indicate cu roșu. Acestea sunt prezente în fiecare persoană, dar prioritizarea ordinii este individuală. Fiecare persoană are o nevoie principală la nivel spiritual. În ilustrație, am plasat în centru A, care înseamnă armonie, deoarece prima mea nevoie este armonia. D reprezintă dreptatea, L libertatea, F fidelitatea, Î înțelepciunea și S siguranța. Pentru a satisface aceste nevoi spirituale, trebuie să deveniți conștienți de ele, la fel ca în cazul nevoilor fizice. Deciziile pentru a satisface o nevoie sunt luate în subconștient. Deci, *deși* sunt conștient de nevoi, decizia este luată în continuare în mod subconștient.

În subconștient avem punctul de legătură între spirit și corp. Deoarece spiritul este mereu activ pentru a alimenta și controla corpul, el declanșează un impuls electric la nivelul cortexului cerebral de fiecare dată când se ia o decizie. Duhul ia câteva sute de decizii în decurs de o secundă. Acesta este motivul pentru care majoritatea deciziilor nu pot fi luate decât în mod inconștient. În ilustrație, „eu” reprezintă spiritul.

Toate informațiile care ajung în duh trebuie evaluate la intrare și pot fi clasificate doar în două categorii. Acestea sunt etichetate drept „câștig” și „pierdere”. Câștigul este ceea ce satisface nevoile spiritului și ale trupului. O pierdere este opusul acesteia, adică o anti-nevoie. Există, de asemenea, linia zero, adică informațiile care nu răspund nici pozitiv, nici negativ nevoii spiritului și care, prin urmare, nu declanșează nicio reacție. Linia zero este importantă, deoarece ea determină valoarea și amploarea câștigului sau a pierderii. În funcție de această categorisire simplă, luăm toate deciziile noastre, care conțin doar un „da” și un „nu”. Deciziile noastre sunt predeterminate cu un „da” pentru câștig și un „nu” pentru pierdere. Nu există „da” la pierdere. Analizează-te, de exemplu, de ce donezi pentru o cauză bună sau de ce nu o faci. Toate deciziile umane pot fi urmărite până la un simplu „da” sau „nu”.

La ce trebuie să se gândească cineva în mod subconștient atunci când îi este foame? Mâncarea trebuie văzută ca pe un câștig. Se întâmplă acest proces în mod conștient? Nu, cu siguranță nu. Dacă cineva are în fața sa mai multe alimente, cum ar fi mai multe fructe, atunci calculează în subconștient câștigul și pierderea pentru fiecare dintre aceste fructe. Abia apoi fructele sunt alese și mâncate.

Nu există un alt nivel decizional la oameni în afară de „da” și „nu”. Fiecare reclamă promite fie profit, fie evitarea pierderilor. Nimeni nu va răspunde la un anunț care spune: „Cumpărați aici, am produse de calitate inferioară la un preț foarte mare”. În această situație, nu există posibilitatea de a spune „da” ofertei. Oamenii trebuie să evite tot ceea ce consideră a fi o pierdere și să spună „nu”. Acest proces nu poate fi suspendat sau ocolit.

În procesul decizional al spiritului, pierderile trebuie evitate. Atâta timp cât poate face acest lucru, în spirit nu apare nicio teamă. O persoană poate să apese pe frână la un semafor roșu, dar nu va avea emoții negative. Însă, dacă încearcă să controleze circumstanțele, persoanele din jur, timpul, banii etc., atunci apare frica, cel târziu atunci când nu funcționează după așteptări. Astfel, putem înțelege ce înseamnă frica. Anxietatea apare întotdeauna atunci când mă gândesc că trebuie să evit ceva ce nu se află sub controlul meu. Există doar o teamă de pierdere, niciodată o teamă de câștig.

Boala și toate problemele omului apar pentru că el crede că își pierde „nu”-ul. Oamenii sunt determinați structural să spună întotdeauna „nu” unei pierderi și întotdeauna „da” unui câștig. Acest lucru face parte din funcția lor. Orice pierdere sau chiar așteptarea unei pierderi ori credința în ea nu este acceptată. Pierderea personală nu poate fi acceptată și face ca persoana care crede în ea și o experimentează să fie distrusă, iar cu timpul sa se îmbolnăvească. Acest lucru depinde, de asemenea, de cât de mare este percepută pierderea de către fiecare individ. O mare pierdere personală duce la emoții puternice și, în timp, la boli grave. O pierdere personală mai mică provoacă emoții mai puțin puternice și boală. Nivelul de pierdere personală este diferit pentru fiecare individ. Una și aceeași pierdere poate fi percepută și trăită la intensități diferite. Intensitatea este subiectivă și individuală, dar mecanismul prin care se iau deciziile este identic pentru fiecare persoană.

Noi calculăm impresiile înregistrate și informațiile privind câștigul și pierderea în câteva milisecunde. Folosind undele cerebrale, acest lucru a fost măsurat la jucătorii care trebuiau să ia decizii.¹⁰ Toate informațiile și percepțiile sunt clasificate în câștigătoare și pierzătoare. Simplul fapt că oamenii cred că nu pot evita o pierdere personală duce la toate problemele cu care se confruntă aceștia.

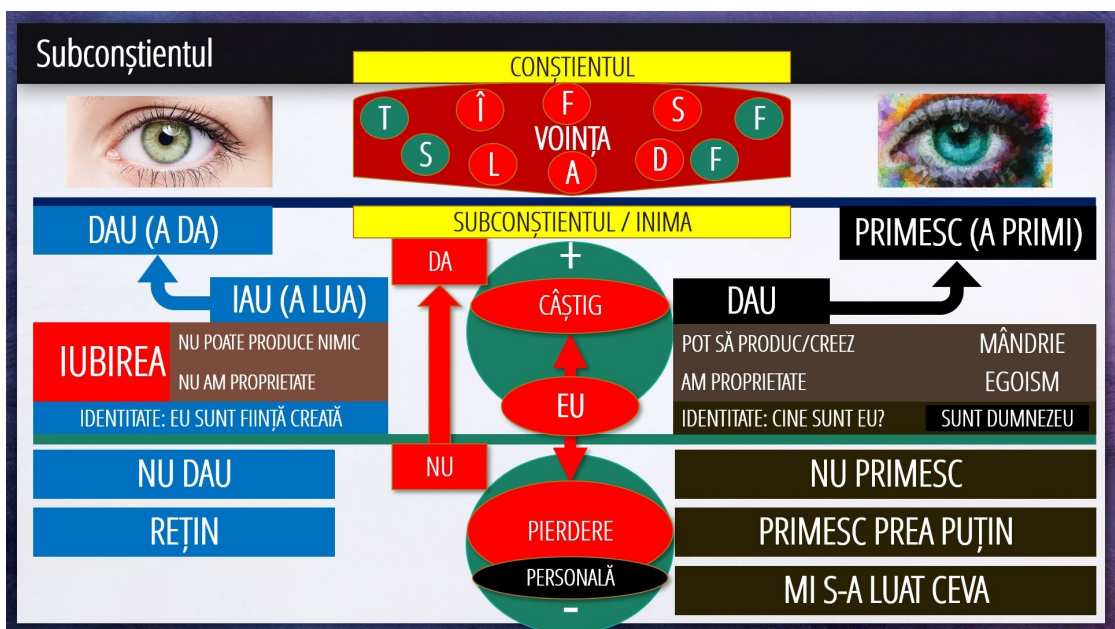
Când mi-am dat seama că toate problemele omului provin din *convingerea că alții îi pot cauza pierderi personale*, am căutat cauza acestei idei. Am găsit-o în perspectiva spiritului, care este simbolizată de cei doi ochi. Înainte ca ceva să fie clasificat ca fiind un câștig sau o pierdere, există un filtru: felul în care vedem lucrurile. Acesta este reprezentat de cei doi ochi din colțurile superioare ale ilustrației. Duhul are un singur

¹⁰ Fehr, T., Herrmann, M., Meyer, G., Miedl, S., (2010). Corelații neurobiologice ale jocurilor de noroc problematice într-un scenariu cvasi-realist de blackjack, așa cum reiese din RMN. Cercetare în psihiatrie: Neuroimagică. 181, 165-173

ochi (spiritual) prin care privește totul. În consecință, există doar două moduri în care lucrurile pot fi privite și evaluate.

Așa cum este ilustrat, în cazul ochiului din dreapta, spiritul își vede câștigul în a primi ceea ce e conform nevoii sale. Dacă *a primi* este considerat câștig, atunci pierderea trebuie să fie opusul acestui lucru, adică *a nu primi*, *a primi prea puțin* sau *a mi se lua ceva*. Pe partea stângă a ilustrației, ochiul vede câștigul în a *da*. Atunci opusul acestei acțiuni, adică *a nu da* sau *a reține*, este o pierdere.

În acest moment, am dori să ne reamintim legea de bază a universului. Acolo am examinat principiul primordial de a *lua pentru a da*, care se aplică tuturor elementelor, deoarece totul funcționează asemenea unui canal. A *reține* nu corespunde acestui principiu universal (plămânii nu rețin oxigenul etc.). Legea nu ne permite să păstrăm nimic din ceea ce luăm.

Cu care ochi vedem lucrurile așa cum sunt în realitate și cu care ne înșelăm? Care ochi spune „nu” în locul în care omului nu i se poate lua nimic? Ochiul din stânga le oferă oamenilor capacitatea de a spune „nu” în orice împrejurare. Câștigul și pierderea din perspectiva ochiului din stânga se află doar în acțiunile pe care eu însumi le fac sau mă abțin să le fac. A lua, a da și a păstra sunt întotdeauna propriile mele acțiuni.

Dar ochiul cameleon din dreapta creează o imagine înșelătoare. Acest ochi vede câștigul prin *a primi* și pierderea prin *a nu primi*, însemnând că se uită întotdeauna la ceea ce fac alții, bine sau rău, și la ceea ce ei nu fac. Accentul nu este pus pe propriile

acțiuni, ci pe acțiunile *altora*. Cu această viziune, te faci complet dependent de alți oameni pentru satisfacerea propriilor nevoi spirituale.

Este atât fascinant, cât și înfricoșător să vezi că fiecare om este preocupat în mod constant de celălalt pentru a-și satisface nevoile spirituale. Despre cine vorbesc soții aproape exclusiv atunci când vin la consiliere? Accentul este pus în totalitate pe cealaltă persoană. Ei vorbesc întotdeauna despre comportamentul greșit al partenerului lor.

Situația în care cineva dorește să controleze o altă persoană apare doar din intenția de a se asigura că cealaltă persoană nu îi provoacă pierderi. Acest lucru dă naștere la toate mecanismele de control și supraveghere.

Există doar aceste două moduri de a privi lucrurile. Fie este vorba de faptul că oamenii sunt stăpâni pe propriile decizii răspunzând cu „da” și „nu”, pentru că din moment ce nimeni altcineva nu poate gândi în locul lui, este evident că „da” și „nu” îi aparțin, fie există un mod de gândire opus, în care alții îi pot cauza o pierdere pe care nu o poate evita. Atâta timp cât o persoană este în câștig și primește ceea ce îi satisface nevoile, ea se simte în continuare confortabil și nu are nicio problemă. Dar dacă, după 35 de ani, infidelitatea unui soț iese la iveală, se creează o povară pentru tot restul vieții. Pentru că gândul predominant este: cealaltă persoană mi-a cauzat o pierdere.

În acest sistem există o înclinare a balanței. Factorul decisiv are de-a face cu faptul că persoana consideră *pierderea personală*. Dacă un eveniment negativ se întâmplă în afara noastră, cum ar fi moartea unui copil sau un abuz, atunci este cu siguranță o pierdere, o nedreptate, un lucru rău. Factorul decisiv pentru ca acest lucru să aibă sau nu un efect de durată asupra duhului este dacă persoana evaluează situația ca fiind o pierdere personală sau nu. Dacă, în cazul 5, tânăra femeie cu dureri de cap este supărată din cauza iubitului ei infidel, atunci, fără îndoială, ea consideră acțiunile acestuia ca fiind îndreptate împotriva sa. Ea se gândește: „El *mi-a făcut-o*”. Cu toate acestea, dacă nu ar lua situația în mod personal, atunci problema ei ar fi rezolvată.

Da, prietenul a făcut cu siguranță ceva greșit. Dar i-a făcut ei ceva personal? Poate femeia să aibă vreo pretenție de la el sau să-l oblige sa-i fie fidel? De unde provine această pretenție față de ceilalți?

În căutarea unui răspuns, am descoperit cea mai profundă parte a spiritului uman - identitatea sa. Cine crede omul că este el?

11. Creator sau creatură - adevărata identitate a omului

Toate pretențiile pacienților mei față de părinți, parteneri, copii, frați, prieteni etc. indică faptul că omul se crede mai presus decât semenul său. Acest lucru înseamnă că toate pretențiile pornesc de la presupunerea că cealaltă persoană este datorare să-mi satisfacă nevoile. Prin urmare, celălalt devine supusul meu, care trebuie să fie disponibil pentru a-mi satisface nevoile. Pe baza bine-cunoscutei motivații umane - egoismul și mândria - am văzut de unde provine această pretenție de superioritate.

În spatele egoismului se află convingerea: „Eu dețin proprietate”, lucrul acesta însemnând că ceva îmi aparține mie în mod personal. Mândria apare din ideea: „Eu pot produce”, ceea ce înseamnă că pot crea ceva din mine însumi și că pot transmite mai departe. Cu această atitudine, oamenii dau mai întâi pentru a primi ceva în schimb. Chiar dacă în mod conștient omul crede că dă fără să aștepte ceva în schimb, autoamăgirea se va da pe față atunci când, de exemplu, se enervează că nici măcar nu i se spune „mulțumesc”.

Deoarece totul se învâрте în jurul pierderii personale, acest gând distrugând trupul omului, m-am întrebat dacă o persoană poate avea cu adevărat o proprietate personală. Am vorbit cu mulți oameni despre cele mai dure experiențe din viața lor. Unii pierduseră un copil sau copilul lor fusese abuzat. Deși au trecut mulți ani de când a avut loc evenimentul, părinții sunt încă împovărați și răniți, bolile fizice crescând în intensitate.

Mai devreme, am descris corpul ca pe un ajutor pentru cunoașterea de sine, ca pe o oglindă. Orice lucru care îl distruge, adică îl îmbolnăvește, nu poate fi corect. Acest lucru este valabil și la nivel spiritual, chiar dacă spiritul consideră că este corect. Prin urmare, pierderea personală trebuie privită ca un principiu greșit, tocmai pentru că distruge trupul și întemnițează spiritul. Așadar, de unde provine această gravă eroare de gândire care distruge totul?

Spiritul trebuie să evalueze fiecare eveniment. Dacă un om își consideră copilul ca fiind proprietatea sa și în urma unui eveniment neașteptat copilul moare, atunci spiritul părintelui îi va distruge trupul prin gândurile de pierdere proprie, pentru că aceasta este foarte mare și iremediabilă, iar el nu are capacitatea de a o accepta. Ființa umană nu poate pierde, pentru că ea pur și simplu nu are capacitatea de a spune „da” unei pierderi personale.

Prin urmare, se pune întrebarea: Este justificată pretenția de a deține ceva? De ce nu poate omul, chiar dacă gândește altfel, să nu aibă proprietate? Răspunsul este simplu: pentru că el nu poate crea nimic. Numai dacă ar putea crea ceva, ar fi cu adevărat proprietatea sa. Dar, din moment ce totul - inclusiv omul - funcționează ca un canal, el nu poate crea nimic. El poate realiza lucruri, are capacitatea de a asambla,

de a demonta, de a realiza ceva frumos cu ajutorul imaginației sale, de a picta etc. Dar aceste capacități nu reprezintă abilitatea de a crea ceva, pentru că orice rezultat al efortului uman apare din ceea ce există deja, iar ceea ce există deja este doar folosit. Copilul vine *prin intermediul* părinților, dar nu *din* părinți. Însă în eroarea sa, omul crede că poate crea lucruri și chiar viața, considerând copilul ca venind din el.

Astfel, boala trupului, împreună cu spiritul captiv, dovedește că omul se înșală atunci când crede că ceva îi aparține. Legea fundamentală a naturii dovedește, de asemenea, că nimic nu-i aparține. Afirmția omului că el își aparține, că trupul și viața îi aparțin, provine dintr-o autoamăgire pe care trebuie să o descoperim.

A doua idee din falsa motivație a spiritului spune că omul poate produce ceva de la sine. Care dintre nevoile sale crede omul că le poate produce singur? Să ne uităm din nou la nevoile umane de bază. Oxigenul arată în mod clar dependența noastră de mediul înconjurător. Conform principiului de a *lua pentru a da*, oamenii trebuie să obțină oxigenul de care au nevoie din aer. Același lucru este valabil și pentru apă. Fără o sursă de apă, oamenii mor foarte repede. Oamenii nu pot produce hrană, ci o pot prepara doar dacă au luat-o mai întâi din natură.

Nevoia fundamentală de iubire nu poate fi negată. Totul în viața omului se învâрте în jurul iubirii. Prin urmare, este important să ne întrebăm de unde vine dragostea. Ar trebui să fim clari în această privință: dacă iubirea este o nevoie a spiritului, aceasta nu poate fi decât o informație. Nevoile spirituale, cum ar fi dragostea, dreptatea, libertatea și siguranța, sunt informații spirituale. Ele nu sunt energie în sensul unei unde electromagnetice, ci sunt informații pur spirituale exprimate în cuvinte sau imagini. Ele nu sunt energie măsurabilă sau perceptibilă. Doar atunci când sunt procesate de spirit ele sunt materializate în fluxuri de curent electric, prin deciziile spiritului.

Pot oamenii să-și producă singuri iubirea, adică informația spirituală de care au nevoie? Sunt ei producători de informații sau utilizatori ai acestora? La nivel fizic, nu avem nicio îndoială că mijloacele se folosesc, nu se creează. La nivel spiritual, trebuie să ne dăm seama și de acest lucru: noi transformăm informația în duh, așa cum trupul transformă chimia. Mijloacele de comunicare au putut să se dezvolte atât de mult doar pentru că spiritul este însetat după informații. Un copil stă fascinat în fața unui ecran încă de la o vârstă foarte fragedă și preia informațiile. Dacă părinții din ziua de azi doresc să își țină copiii liniștiți, pot face acest lucru foarte bine cu ajutorul unui telefon mobil sau al unui ecran. Pentru o perioadă surprinzător de lungă, copiii pot sta chiar și fără mâncare.

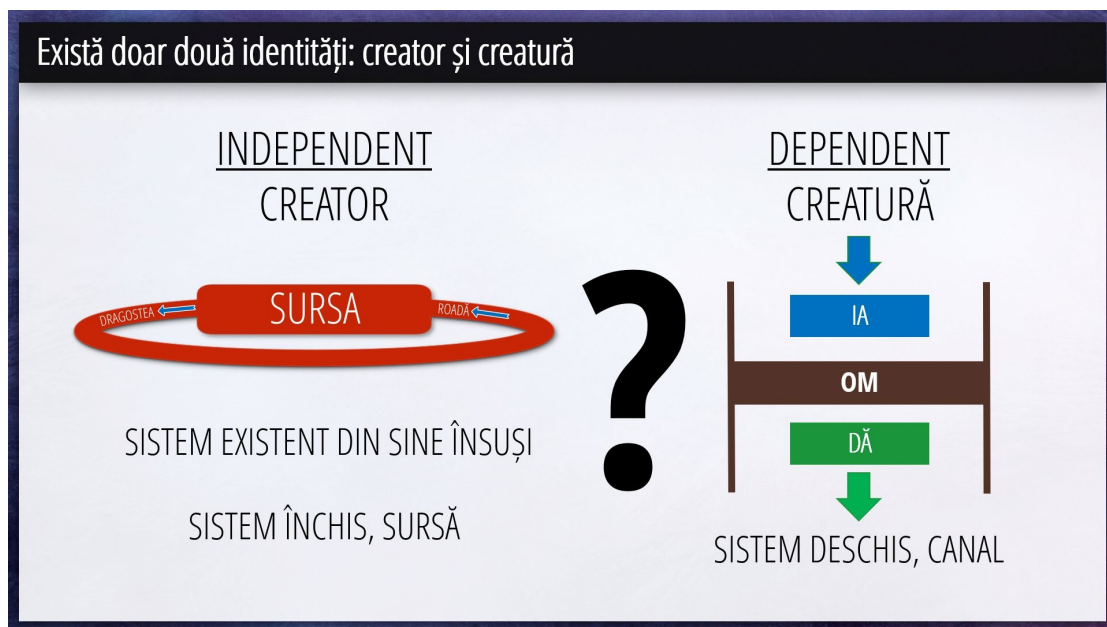
Din cauza erorii care se află în duh, oamenii cred că pot genera informații - inclusiv dragoste. Aproape toți pacienții mei răspund afirmativ la întrebarea dacă pot produce singuri iubire. Dacă ar fi așa, atunci dragostea nu ar fi o nevoie de bază. În acest caz fiecare ar avea propria sursă în interiorul său, unde ar putea produce iubire și ar trăi

din ea. Cu toate acestea, faptul că omul caută iubirea și, mai presus de toate, vrea să fie iubit de altcineva, arată că nu are iubire în sine. Conform legii, iubirea trebuie mai întâi să fie preluată, procesată și transmisă. Un canal poate doar prelucra lucruri dar nu poate produce elementele pe care le prelucreează. Un canal nu transmite niciodată decât ceea ce a preluat și procesat în prealabil. Oamenii nu pot crea nimic nou. Chiar și atunci când construim case și avioane, nu creăm nimic nou, ci mai degrabă asamblăm lucruri din materiale existente. Spiritul nostru este echipat cu multe abilități extraordinare, dar nu ne este posibil să creăm din nimic, nici măcar un singur element de bază.

Convingerea (falsă) a omului că poate poseda sau chiar produce ceva trebuie să provină de undeva. Punctul de pornire al omului este identitatea sa. „Cine sunt eu?” este ceea ce spiritul folosește pentru a procesa toate informațiile.

Există doar două identități care sunt în mod fundamental posibile în lumea noastră. Fie omul este o creatură, adică un canal, fie este un creator, adică o sursă și, prin urmare, Dumnezeu. Așadar, cine crede spiritul uman că este? Fie crede: „Sunt o ființă creată”, fie crede: „Sunt un creator”, adică un Dumnezeu.

Un creator este un sistem care există din sine. El nu are nevoi, deoarece el este sursă. El este cauza tuturor lucrurilor și, prin urmare, originea, deoarece cauza nu are cauză, altfel ar fi un efect. Această origine este de sine stătătoare și nu trebuie să ia nimic din exterior - un creator nu are nevoi. Din sine însuși, el întreține totul în creația sa.

În schimb, o ființă creată, prin definiție, este întotdeauna structurată ca un canal. Ea trebuie întotdeauna să ia mai întâi pentru a putea da. Aceasta înseamnă că fiecare creatură, fără excepție, trebuie să fie structurată ca un sistem deschis și să fie absolut dependentă. Așadar, de care parte îi clasificăm pe oameni? Nu există nicio îndoială că omul funcționează ca un canal și că este o ființă creată. La nivel fizic, acest lucru este acceptat de toată lumea, dar la nivel spiritual, omul nu-și vede eroarea.

Spiritul uman, în eroarea lui, crede că este un dumnezeu. Cu toate acestea, fiecare pacient cu care vorbesc despre acest lucru spune imediat: „Doctore, nu am gândit niciodată în felul acesta!”. Acest lucru poate fi valabil chiar și pentru gândirea conștientă. Dar a trebuit să-mi dau seama de faptul că în cabinetul meu am ca pacienți doar „dumnezei”. Întotdeauna pretențiile pacientului față de semenii lui sunt cele care îi produc suferință și, ca urmare, boală. Fără aceste pretenții, duhul ar fi liber și, prin urmare, și corpul ar fi liber de boală.

În calitate de medic, mă confrunt cu provocarea de a-i dovedi pacientului că în sinea lui se crede un dumnezeu, chiar dacă acest lucru se întâmplă doar la nivel subconștient sau nu este conștientizat: orice problemă umană vine din faptul că ne punem pe noi înșine deasupra celorlalți.

Există dovezi clare că omul crede: „Eu sunt Dumnezeu”. Atitudinea interioară a omului se poate înțelege din comportamentul său, în primul rând prin exercitarea puterii asupra celorlalți. Încă din pânțelele mamei, omul începe să exercite putere asupra celorlalți. Iar următoarea luptă pentru putere începe la naștere. Cine este mai puternic, mama sau copilul? Exercițarea puterii provine din ideea că unul este mai mare decât celălalt. Dacă mă aflu la același nivel cu cealaltă persoană, nu m-aș gândi să mă lupt pentru putere. Dacă cealaltă persoană nu-mi aduce niciun câștig sau nu-mi poate face pierdere, atunci nu am nevoie să exercit puterea asupra ei.

S-a realizat un experiment în care niște studenți au fost declarați deținuți ai unei închisori, iar altor persoane li s-a dat putere totală asupra deținuților, în calitate de gardieni. În scurt timp, oamenii normali au devenit bestii. Testul a trebuit să fie oprit după câteva zile, deoarece gardienii au început să-i tortureze și să-i chinuie pe deținuți fără niciun motiv.¹¹ Toți cei cărora li se dă putere își schimbă comportamentul, abuzează de putere mai devreme sau mai târziu și nu mai vor să renunțe la ea. Doar atunci când cineva reușește să se elibereze de concepția greșită a unei identități false va putea să gestioneze corect puterea când i se dă.

Exercițarea controlului asupra celorlalți dezvăluie atitudinea ta interioară. Nimănui nu-i place să fie controlat. Cu toate acestea, mulți oameni încearcă să exercite controlul asupra altora - în moduri foarte diferite. Soțul instalează o cameră de luat

¹¹ Banks, C. W., Haney, C., Jaffe, D., Zimbardo, P. (1971): The Stanford Prison Experiment: A Simulation Study of the Psychology of Imprisonment. Realizat în august 1971 la Universitatea Stanford.

vederi în mașina soției sale pentru a fi sigur că aceasta nu-l înșală. Alții controlează telefonul mobil al partenerului sau al copilului lor. Desigur, toată lumea vrea binele, dar binele pentru sine.

De asemenea, oamenii se pun în postura de judecători. Oamenilor le place să judece comportamentul altora. Cine este etalonul pentru judecata lor? Doar propria lor persoană, desigur.

Omul cere închinare. El crede că are dreptul la laudă, mulțumire, respect sau confirmare din partea semenului său. De aceea, așteaptă și cere acest lucru.

Am avut un pacient care a organizat o mare petrecere la un restaurant. Când s-a întors acasă și s-a uitat pe nota de plată pe care o achitase deja, și-a dat seama că fusese taxat cu 200 de mărci germane mai puțin. A vrut să fie corect și a doua zi a dus restul banilor înapoi la restaurant. În timp ce îi plătea chelnerului, omul împreună cu soția sa au hotărât să rămână să bea un suc. El a presupus că nu trebuia să plătească pentru suc, deoarece îi dăduse de bunăvoie chelnerului 200 de mărci. Dar când ospătarul a cerut cele 5,80 mărci, pacientul a reacționat cu furie și nu s-a mai întors în acel restaurant pentru următorii 15 ani. De ce returnase pacientul meu banii? Oare a făcut-o „degeaba”? De ce dorea o recompensă pentru bunătatea sa? Dacă nu ar fi fost un dumnezeu, chelnerul nu i-ar fi datorat nimic pentru onestitatea sa, nu-i așa?

Dovezi că omul se crede Dumnezeu

1. COMPORTAMENTUL OMULUI:

2. IDEOLOGIILE OMULUI:

- RELIGIILE: ÎN AFARĂ DE CEA BIBLICĂ
- ATEIȘTII, AGNOSTICII, UMANIȘTII ETC.
- ȘTIINȚA: TEORIA EVOLUȚIEI

- ▶ EXERCITAREA PUTERII ASUPRA ALTORA
 - LUPTA CONTINUĂ ÎNTRE BĂRBAȚI ȘI FEMEI
- ▶ CONTROL ASUPRA ALTORA
- ▶ JUDECĂ PE ALȚII
 - EU SUNT UNITATEA DE MĂSURĂ
- ▶ CERE ÎNCHINARE
 - LAUDĂ, APRECIERE, RESPECT, APLAUZE
- ▶ DĂ ÎNAINTE CA SĂ IA

- CRED ➔ CĂ SUNT DUMNEZEI, FOLOSESC FORȚA
- CRED ➔ CĂ SUNT SPIRITUAL INDEPENDENȚI
- CRED ➔ CĂ SUNT CEA MAI ÎNALTĂ FIINȚĂ

Cea mai clară dovadă că omul se consideră Dumnezeu este faptul că el crede că dă înainte de a lua. Dumnezeu nu are nevoie, El doar dăruiește. Omul este un canal, el

trebuie să ia întotdeauna înainte de a da. Dacă se întâmplă invers, atunci se consideră un dumnezeu, altfel nu ar acționa în acest mod.

Există un alt aspect care dezvăluie eroarea noastră fundamentală. Ea poate fi observată în diferitele ideologii care sunt scrise în atât de multe cărți. Un alt exemplu sunt religiile. Toate religiile învață o credință în care oamenii exercită puterea sau constrângerea, care îi transformă apoi în zei. ¹² Orice sistem care exercită constrângerea asupra oamenilor și le dictează ce trebuie sau nu trebuie să facă se bazează pe această eroare.

Există, de asemenea, viziuni ale ateilor, umaniștilor și comuniștilor. Toate aceste filosofii au un lucru major în comun: credința că oamenii sunt independenți din punct de vedere spiritual. Ca o consecință, acest lucru înseamnă că oamenii își produc propria dragoste și propriile nevoi spirituale. Eroarea lor este dezvăluită în momente de încercare, când acești oameni se prăbușesc pentru că le moare soția sau copilul. Acest lucru arată că ei nu pot fi independenți din punct de vedere spiritual. Ideologia lor provine din perspectiva unui dumnezeu - dar dacă ar fi dumnezei, ar trebui să fie independenți din punct de vedere spiritual.

O mare parte a științei se bazează, de asemenea, pe o eroare profundă, și anume teoria evoluției. Aceasta stă la baza credinței care se află în știință că o ființă superioară poate apărea dintr-o ființă inferioară. Ființa umană, ca ființă supremă în acest sistem de gândire, este atunci în mod inevitabil un dumnezeu.

Făcând abstracție de toate detaliile, există o rădăcină falsă comună tuturor ideologiilor, religiilor sau viziunilor lumii. În cele din urmă, toate sunt doar ramuri și crengi ale unui singur copac. Rădăcina este convingerea interioară a omului: „Eu sunt Dumnezeu”. Iar oamenii se comportă exact în același mod, fiecare se consideră mai bun, mai abil sau mai inteligent decât celălalt. Toți oamenii se află în competiție unul cu altul. Oamenii îi judecă pe ceilalți, vor să-i controleze și să-i suprime, chiar până la violență, război și crimă.

Situația nu este mai bună în cadrul religiilor și nici în creștinism. Fiecare se consideră dumnezeu și se comportă în consecință. Fiecare se consideră mai presus decât aproapele său. Consecințele sunt la fel de grave ca și pentru persoanele nereligioase. Multe războaie au avut loc din cauza unor probleme pur religioase.

Comportamentele și ideologiile omului menționate mai sus dovedesc că acesta se consideră mai mult decât o simplă ființă creată. Dacă oamenii ar fi în adevărul despre sine - pe care rațiunea și faptele vizibile nu îl pot nega - atunci nu ar exista aroganță, dominație, competiție, forță, constrângere și violență.

¹² În schimb, o consecință nu trebuie asociată cu constrângerea, deoarece nu obligă oamenii să se schimbe, ci (doar) le arată limitele și consecințele comportamentului lor.

Singura soluție la această problemă umană fundamentală este recunoașterea identității corecte. Acest lucru ar duce întotdeauna la unitate și pace. Dacă omul gândește: „Eu sunt o ființă creată”, atunci există loc și spațiu pentru toată lumea. Naționalitatea, abilitățile diferite, culoarea pielii, mărimile, hainele, gusturile și sarcinile diferite nu ar provoca tensiuni, comparații sau conflicte. Fiecare s-ar vedea pe sine egal cu semenul său. Nimeni nu ar pretinde că știe mai bine sau că este capabil să facă mai bine. Nu am fi în competiție constantă unii cu alții. Doar dumnezeii trebuie să se măsoare și să se compare unii cu alții. Nu ar exista lupte pentru putere între ființele create și nimeni nu ar judeca pe celălalt. De asemenea, nu ar fi nevoie de control, nu ar exista violență, crimă sau război. Soluția tuturor problemelor este, așadar, înțelegerea corectă a cine sunt eu cu adevărat.

Dacă am identitatea: „Sunt o ființă creată”, atunci îndeplinesc legea. În calitate de creatură, știu că nu pot produce nimic și că nu am nicio proprietate. Înainte de a da, trebuie să iau. Acest lucru este valabil atât pentru nevoile fizice, cât și pentru dragoste (ca sumă a nevoilor spirituale). Dacă nu păstrez nimic pentru mine, ci îl dau mai departe, am întotdeauna un câștig, deoarece câștigul meu constă în a da. Ori de câte ori avem gânduri de iubire față de semenii noștri, suntem împliniți și ne simțim bine!

De aceea, cunoașterea de sine este foarte importantă. Cu toții ne înșelăm din cauza unei minciuni înăscute despre noi înșine. Această minciună constă într-o identitate falsă. **Credem că suntem cineva care nu suntem și nu putem fi niciodată. Omul se află în această gândire încă de la concepție și continuă în ea până la moarte.** Originea tuturor lucrurilor negative este autoînșelarea și înălțarea deasupra celui alt. Este adevărat că nu ne putem naște fără această minciună. Dar, de îndată ce vedem și recunoaștem eroarea, ar trebui să căutăm o soluție pentru a scăpa de ea. Pentru că, dacă o păstrăm, cu siguranță această eroare ne va distruge.

Prin urmare, problema omului se află în el, nu în afara lui. De aceea, nu putem găsi o soluție în afara noastră. Legile, regulile statului și ale bisericii nu pot rezolva problema. Fiecare persoană se guvernează singură și, prin urmare, își poate rezolva problema doar în interiorul său. Cu toate acestea, dificultatea constă în a recunoaște că ai o problemă interioară. Atâta timp cât te înșeli și cauți mereu problema în afara ta, nu vei găsi niciodată cu adevărat o soluție.

12. Cine suportă pierderea?

Gândul că ai suferit o pierdere personală vă poate afecta tot restul vieții. Aș dori să descriu acest lucru în câteva cazuri foarte dificile.

Cazul 9: În timp ce mă aflu în străinătate, am întâlnit o tânără de 20 de ani care suferea de depresie de 5 ani și avea în mod repetat gânduri sinucigașe. În general, gândurile de sinucidere vin din falsa identitate „Eu sunt Dumnezeu”. Ce se întâmplase? Cu 5 ani înainte, un prieten de la grădiniță a contactat-o pe această fată, care era încă minoră la acea vreme, și a invitat-o să meargă la o cafea în oraș. Băiatul îi întrebase chiar și pe părinții ei dacă o poate lua cu el și având aprobarea lor, a luat-o cu mașina. În mașina respectivă se mai aflau alți trei bărbați. Aceștia au oprit pe drum, au violat fata și aproape au ucis-o. Temându-se de moarte, fata a reușit cumva să scape și a cerut ajutor în satul vecin, dar bărbatul care părea că vrea să o ajute a luat-o în mașina sa doar pentru a o viola din nou, aproape omorând-o în bătaie.

Această fată a trecut prin două evenimente teribile într-un timp foarte scurt. Este greșit ceea ce i-au făcut bărbații? Da, în procent de 100%. Dar care este motivul pentru care după 5 ani ea suferă atât de mult din punct de vedere psihologic? Încă este vorba de eveniment sau de interpretarea acestuia?

Sunt traumele pe care nu le putem evita acelea care ne fac viața dificilă? Sau este vorba de ceea ce gândim despre acele traume? În mod surprinzător, multe victime ale violului au un mod de gândire care este de neînțeles din exterior. Tânăra femeie se simțea vinovată că i s-au întâmplat aceste lucruri îngrozitoare. „Nu te-ai urcat în mașină ca să fii violată”, am intervenit eu. Dar femeia nu a fost de acord: „Nu, eu puteam să evit acest lucru!”. Remușcarea ei, gândul că ar fi putut evita acest lucru, vine din ideea: „Eu sunt Dumnezeu” sau „Știu dinainte ce se poate întâmpla”. Dar nimeni nu știe ce se va întâmpla în viitor. Cu toate acestea, femeia era ferm convinsă că din cauza greșelii ei a fost violată.

Acest caz arată cât de eronat este procesul de gândire al ființelor umane. Este dificil să le arăți pacienților eroarea lor atunci când aceștia sunt profund convinși că au dreptate. Cu toate acestea, din fericire există argumente bune în favoarea dezvăluirii erorii. Așa că am întrebat-o pe fată: „Ce îți face gândul de vinovăție?”. Răspunsul ei a fost: „Acest gând nu-mi face deloc bine”.

În acest moment, tânăra avea cu siguranță dreptate. Examinați-vă singuri cum vă simțiți atunci când aveți gânduri de vinovăție. Corpul reacționează imediat și semnalează clar: acesta este un gând lipsit de libertate și neadevărat. Aceasta a fost prima dovadă că tânăra procesa evenimentul în mod incorrect. A doua dovadă a fost

depresia pe care o avea, confuzia proceselor ei fizice. Suferința ei a dovedit că felul ei de a judeca lucrurile era greșit.

Persoana în cauză nu este responsabilă pentru ceea ce s-a întâmplat. Cu toate acestea, ar trebui să evite să folosească acest act împotriva sa și, ca urmare, să se autodistrugă. Pentru a face acest lucru, fata trebuie să aibă o soluție la problema sa.

Cazul 10: O pacienta în vârstă avea o tuse puternică timp de aproape doi ani. Tusea nu dispărea nici cu inhalatii, nici cu medicamente. Când venea la cabinet, o auzeam tușind încă pe când se afla în sala de așteptare. În plus, de 20 de ani ea suferea de cancer abdominal, ceea ce a dus la incontinență timp de 10 ani de zile. Pacienta trebuia să meargă la toaletă la fiecare 30 de minute. Combinația dintre tuse și incontinență era foarte stresantă pentru ea și nu a putut rezolva problema nici măcar după mai multe operații.

Povestea pacientei era următoarea: mama ei nu o lăudase niciodată. În timpul copilăriei și adolescenței, mama ei nu a făcut decât să profite de ea și să-i favorizeze pe frații ei. Mama ei murise cu 20 de ani în urmă. Prin urmare, pacienta nu mai avea posibilitatea să compenseze în niciun fel această lipsă de apreciere. Acum, chiar și la aproape 80 de ani, ea încă suferea foarte mult din cauza faptului că mama ei nu o lăudase. Efectiv ea o avea pe mama ei pe lista datornicilor.

De ce ar fi nevoie pentru ca ea să se facă bine? Ar trebui să recunoască eroarea și să spună că mama ei nu-i datorează nicio laudă. La prima vedere, acest lucru sună destul de dur, dar pacienta ar trebui să fie mai mult decât un copil - și anume Dumnezeu - dacă mama ei ar trebui să o laude. În timpul ședinței de consiliere în care îi arătam funcțiile omului și legea naturii, i-am explicat: „Pentru a deveni sănătoasă, este necesar să vă iubiți mama și astfel să o eliberați de vină. Gândul că mama a profitat de dumneavoastră este stresant, iar corpul o dovedește clar”.

Pentru că pacienta era o femeie credincioasă, am sfătuit-o să se roage lui Dumnezeu să o ajute să își schimbe părerea despre mama ei, astfel încât să o poată iubi. După trei săptămâni, pacienta s-a întors la cabinet. Deși a stat mai mult timp în sala de așteptare, nu am mai auzit-o tușind. Când a ajuns în cabinet, mi-a declarat, radiind de bucurie: „Nu am mai tușit de când v-am văzut ultima dată și vezica mea funcționează din nou perfect”. În timpul rugăciunii de seară, îi exprimase lui Dumnezeu dorința să o poată iubi pe mama ei și, ca urmare, se vindecase.

Duhul nostru este responsabil pentru ceea ce se întâmplă în corpul nostru. Spiritul cauzează o problemă în corp, deoarece crede că ceilalți îi datorează ceva de care are absolută nevoie.

Cazul 11: O pacientă, în vârstă de aproximativ 60 de ani, avea un cancer avansat. Povestea ei de viață nu era deloc plăcută. La vârsta de trei ani, a fost renegată de mama ei. La vârsta de 13 ani, a fost violată de fratele prietenei ei. Bărbatul cu care

s-a căsătorit s-a dovedit a fi pedofil, abuzându-și proprii copii. Când a aflat acest lucru, a divorțat de el, dar răul provocat a rămas în duhul ei ca o pierdere personală. Trecuseră opt ani de la divorț până când s-a îmbolnăvit.

Haideți să ne punem în locul acestei femei. A fost nedreptățită de multe ori. Totul a început încă din frageda copilărie. Pot cei care au nedreptățit-o să se revanșeze pentru ceea ce au făcut? Nu, nedreptatea pe care a trăit-o nu poate fi îndreptată. Dar simțul ei de dreptate cere acest lucru. Ea nu-și poate anula dorința de dreptate. Astfel, ea se autodistruge prin incapacitatea de a-și satisface simțul dreptății.

Indiferent de conținutul lor, toate gândurile pornesc fie de la un adevăr, fie de la o minciună despre sine. Nu există o zonă neutră. Întotdeauna adevărata problemă este doar minciuna despre noi înșine. Întrucât toate acestea se petrec într-o succesiune rapidă în subconștient, trebuie să punem la îndoială în mod conștient felul nostru de gândire cu privire la evenimentul pierderii.

Prin urmare, dorim să analizăm diferențele fundamentale dintre cele două identități „Eu sunt Dumnezeu” și „Eu sunt o ființă creată”.

Dependență:

- Dacă sunt un dumnezeu, sunt *independent din punct de vedere* spiritual, pentru că sunt producător al informațiilor de care am nevoie.
- Dacă sunt o ființă creată, atunci spiritul meu este un canal și eu sunt *în mod automat dependent* spiritual de Creatorul meu.

Proprietate:

- Dacă eu sunt Dumnezeu, *totul îmi aparține*.
- Ca ființă creată, însă, *nimic nu-mi* poate aparține.

Autonomie:

- Dacă sunt un dumnezeu, fac totul prin și din mine însumi.
- În calitate de creatură, nu pot face nimic din mine. Eu doar dau ceea ce am luat înainte.

Punct de referință:

- Dacă eu sunt un dumnezeu, *totul se învâрте în jurul meu*.
- Dacă eu sunt o ființă creată, *nimic nu se învâрте în jurul meu*.

La finalul procesului de gândire, există întotdeauna doar clasificarea câștigului sau a pierderii. Cu toate acestea, pierderea personală nu poate fi acceptată. Prin urmare,

rămâne de dat un răspuns la întrebarea: Există cu adevărat o pierdere personală sau aceasta este doar o iluzie? Pe baza tulburării spirituale, a efectului distructiv pe care îl are gândul pierderii asupra trupului și pe baza legii naturii, pierderea personală nu poate fi decât o iluzie.

Cine a fost nedreptățit?

 ADEVĂRUL CREATURA LUI DUMNEZEU ▶ SPIRITUAL DEPENDENT ▶ NIMIC NU-MI APARTINE ▶ NIMIC DIN CEEA CE FAC NU FAC DIN MINE, NU DEȚIN RESURSE ▶ NIMIC NU SE ÎNVÂRTE ÎN JURUL MEU NU E PIERDEREA MEA. CREATORUL ARE PIERDEREA. EU <u>NU</u> SUNT VICTIMĂ.	IDENTITATE PIERDEREA PARTENERULUI PIERDEREA PRIETENILOR PIERDEREA PĂRINȚILOR PIERDEREA COPIILOR PIERDERE PRIN VIOLENȚĂ SEXUALĂ PIERDERI DE TOT FELUL CINE ARE PIERDEREA?	 MINCIUNA SUNT DUMNEZEU ▶ SPIRITUAL <u>I</u>NDEPENDENT ▶ TOTUL ESTE AL MEU ▶ EU FAC TOTUL DIN MINE ÎNSUMI, DIN RESURSELE MELE ▶ TOTUL SE ÎNVÂRTE ÎN JURUL MEU EU AM PIERDEREA. PIERDEREA E PERSONALĂ. EU SUNT VICTIMA.
--	---	--

Dacă omul nu este capabil să proceseze din perspectiva unei ființe create nedreptatea pe care a trăit-o, rămâne captiv în ea pentru tot restul vieții și trebuie să sufere de boală și durere fizică. Am vorbit cu unele persoane care încă suferă după 40, 50 sau 60 de ani, toată viața lor, pentru că ceva rău s-a întâmplat în copilărie. Noi nu avem de ales. Trebuie să calculăm și să evaluăm tot ceea ce experimentăm. Trebuie să gândim și nu putem evita, ascunde sau omite acest proces al gândirii. Cu toate acestea, există libertate de gândire atunci când știu din ce perspectivă gândesc. Oricine adoptă perspectiva ființei create, care este adevărul despre noi înșine, devine liber și sănătos, în funcție de gravitatea bolii.

13. O privire în natură - Ce rol joacă germenii într-o boală?

Adesea am pacienți cu infecții ale urechii. Există o bacterie care poate fi găsită în multe urechi inflamate. Această bacterie se înmulțește, deoarece pe timpan sau în canalul auditiv cresc granulații (așa-numita carne „sălbatică” fără piele). Atâta timp cât bacteria găsește nutrienții de care are nevoie, se poate înmulți.

Unde ar trebui să înceapă tratamentul? Ar trebui să luptăm împotriva germenilor sau să tratăm inflamația? În medicină, avem ambele abordări. În cele mai multe cazuri, un antibiotic este combinat cu un corticosteroid pentru a le reduce pe amândouă în același timp. Cu toate acestea, dacă nu este eliminată cauza inflamației, aceste medicamente nu funcționează decât temporar sau, uneori, deloc.

Am putut observa cum funcționează acest lucru la foarte mulți pacienți.

Cazul 12: Un pacient în vârstă de 60 de ani a venit la cabinet cu o inflamație severă a timpanului drept. Am folosit medicația obișnuită pentru a stopa procesul inflamator. Dar chiar sub tratament fiind, inflamația s-a agravat, nu s-a ameliorat. Așa că am vorbit cu bărbatul despre situația vieții sale. Era implicat într-un conflict serios și urma să fie audiat în instanță peste trei săptămâni. Nimic nu l-a ajutat până la încheierea ședinței de judecată. În acel moment, inflamația a dispărut sub efectul terapiei aplicate, iar germenul nu s-a mai înmulțit (germenii nu pot fi uciși, ci doar reduși, ei rămân întotdeauna prezenți într-o formă inactivă). Ce l-a făcut sănătos pe pacient, tratamentul sau schimbarea gândurilor sale?

Bacteriile pot produce ceva numai dacă au hrană - iar organismul trebuie să le ofere această hrană. Acesta este motivul pentru care bacteriile sunt un efect al inflamației și nu cauza acesteia. O infecție bacteriană poate provoca daune prin toxinele pe care le produce, dar întotdeauna ca un al doilea efect și nu ca o cauză.

O creștere patologică a germenilor este întotdeauna precedată de o inflamație în organism, atât în cazul bacteriilor, cât și în cazul ciupercilor. Prin urmare, pot folosi un antibiotic dacă toxinele produse de germen sunt dăunătoare pentru organism. Dar acest lucru nu vindecă inflamația, pentru că nu combate cauza. Trebuie să îi explic pacientului de unde provine boala sa. De îndată ce dispăre inflamația, dispăre și activitatea germenului.

Germenii se pot dezvolta doar acolo unde organismul le oferă spațiu și hrană. Germenii pot fi activați în orice moment. Doar gazda decide când să ofere hrană germenilor și când să nu o facă. Acesta este singurul mod în care un virus poate fi produs de organism și utilizat ca factor inflamator.

Cazul 13: O pacientă, în vârstă de aproximativ 60 de ani, a venit la cabinet cu Zona Zoster pe partea dreaptă. În cazul herpesului Zoster, se formează vezicule în

piele de-a lungul nervului. Însă durerea se instalează cu aproximativ trei zile înainte de apariția veziculelor, iar când acestea apar, se spune că este vorba despre un virus. Dar de unde vine acest virus, cine îl produce? De ce se află numai în această parte a corpului? Cine controlează locul apariției bolii?

I-am spus pacientei despre cele două părți ale corpului, despre emisferele cerebrale conectate între ele și despre moștenirea de la tată și de la mamă. Acolo unde există nemulțumire și conflict în relație, se manifestă și boala. **De cele mai multe ori este dificil pentru pacienți să înțeleagă faptul că boala provine din gândurile lor.** De altfel, medicina convențională recunoaște stresul ca fiind un factor declanșator al herpesului Zoster. Din consultațiile mele, știu că partea corpului cu mâna dominantă este influențată de relația cu mama sau cu partenerul. Așa că i-am explicat pacientei că boala ei a fost declanșată de gândirea care i-a afectat partea stângă a creierului și că trebuie să fi fost ceva negativ. Trebuie să fi fost o pierdere personală, ceva cu care ea nu a fost de acord, care i-a provocat afectarea corpului. Trupul nu poate minți.

Mi-a povestit că în vacanța pe care tocmai o terminase totul fusese bine și nu au existat certuri. Însă mi-a mai spus că mama ei murise cu cinci ani în urmă. Când am întrebat care este data morții ei, am aflat că aceasta a coincis cu vacanța, iar primele bășici au apărut a doua zi după ziua morții mamei. Pacienta a povestit că în timpul vacanței a plâns amintindu-și de mama ei.

Tristețea este un gând dureros, dar și periculos, pentru că te îmbolnăvește. Durerea dovedește că încă se mai dorește ceva de la cealaltă persoană. Dar aceea persoană a murit și nu mai este acolo. Dacă omul s-ar gândi la persoana decedată nu ca la o mare pierdere personală, corpul nu ar produce niciun virus la comanda spiritului. Dar în realitate, toată lumea își plânge de milă pentru că nu o mai are pe mama sau pe o altă persoană iubită. Acesta este motivul pentru care oamenii se simt rău și se văd pe ei înșiși ca victime ale morții celor dragi. Acest tip de gândire îi împiedică pe oameni să proceseze corect evenimentul, ducându-i la boală. Deoarece gândirea greșită este cauza bolii, microorganismele nu joacă niciun rol în apariția bolii. Cu siguranță joacă un rol în terapie, dar nu în eliminarea cauzei.

În natură există conexiuni fundamentale care nu pot fi schimbate. Conform acestora, un macroorganism determină întotdeauna un microorganism. Acest lucru este valabil fără excepție. Cu toate acestea, se spune și se învață contrariul. Prin urmare, natura, cu procesele sale evidente, ar trebui să fie luată ca unitate de măsură și nu declarațiile așa-numiților experți. Germenii care trăiesc din putrefacție, de exemplu, sunt întotdeauna prezenți peste tot. Evident, nu depinde de germenii când un măr – care se află în copac sau chiar după recoltare - putrezește, iar germenii îl pot „digeră” ulterior.

Organismele superioare domină întotdeauna formele inferioare de viață. Dacă ar fi fost altfel, nu ar fi existat organisme superioare și, prin urmare, nici oameni. Avem

mai mulți germeni în intestine și pe piele decât celule în tot corpul nostru. Din punct de vedere numeric, ar trebui să ne poată „mânca” cu ușurință. Evident, însă, nu o pot face, deoarece trăiesc împreună cu noi.

În concluzie: germenii, fie că sunt viruși, bacterii sau ciuperci, nu pot fi cauza reală a bolilor noastre. Spiritul, care este superior materiei, determină corpul, inclusiv efectul germenilor. Prin urmare, este esențial să avem o înțelegere precisă a structurii, funcției și nevoilor omului.

14. Dependența omului de o sursă de iubire

Din cauza concepției greșite din duhul omului - că el este un dumnezeu - el se vede pe sine ca o ființă independentă din punct de vedere spiritual. Prin urmare, nu este ușor de explicat unei persoane care se consideră independentă că ea este dependentă de o sursă de iubire (în sensul de sursă de informații). Cu toate acestea, nimeni nu poate nega faptul că orice proces din om începe cu preluarea de informații. Indiferent de modul în care este primită, fie prin văz, auz, miros, gust sau simț, informația trebuie să treacă printr-un proces de evaluare înainte de a putea fi preluată. Am văzut deja o prezentare generală a modului în care funcționează acest proces. Acum dorim să îl descriem mai în detaliu.

După ce a participat la o conferință susținută de mine despre spiritul uman, un băiețel din Canada i-a spus mamei sale: „Mamă, știi că nu poți să-mi forțezi spiritul să exerseze acum la pian?”. Copiii sunt niște ființe fantastice. De multe ori, în mod intuitiv, ei înțeleg foarte bine conexiunile. El știe că mama lui nu-l poate forța. Dar de ce exersează totuși băiatul la pian dacă mama sa insistă? Pentru că spiritul său este dependent de mama sa. Un spirit se guvernează singur, dar niciodată nu e independent. El trebuie să-și satisfacă nevoile spirituale de la o sursă. Din moment ce băiatul face acest lucru cu mama sa, el se supune, chiar dacă nu-i convine cu adevărat.

O altă dovadă a dependenței spiritului este faptul că dacă i se oferă o recompensă sau dacă este amenințat cu pedeapsa, spiritul poate să facă ceva ce în mod normal nu ar face de la sine. De multe ori observ acest lucru la pacienții pe care îi consult. Copilul stă așezat pe scaunul de consultație din cabinetul meu și nu vrea să deschidă gura, chiar dacă mama îl roagă: „Te rog, te rog, deschide gura!”. De obicei, copilul își ține și mai strâns gura. Dar dacă mama promite că îi va cumpăra înghețata preferată, copilul deschide gura, pentru că duhul lui este de acord cu recompensa.

Dar, la un moment dat, spiritul copilului nu mai poate fi satisfăcut de ofertele mamei și atunci promisiunile sau amenințările nu mai contează. Copilul face atunci ceea ce vrea, fără să țină cont de ceea ce contează pentru mamă.

Am aflat deja trei lucruri esențiale despre spirit:

1. Un spirit este un sistem închis și nu poate fi controlat din exterior. El poate fi influențat din exterior, dar numai duhul decide dacă acceptă sau nu această influență;
2. Un spirit nu se poate controla decât pe el însuși și face acest lucru din interior;
3. Un spirit este întotdeauna activ, niciodată pasiv.

Deoarece spiritul este determinat de nevoile sale, informația oferită din exterior trebuie să îi satisfacă nevoile, adică informația trebuie să fie evaluată ca fiind

adevărată pentru a fi preluată. Spiritul nu poate prelua decât adevărul sau ceea ce consideră a fi adevărat. Prin urmare, el trebuie să verifice fiecare informație înainte de a o asimila.

Cum și cu ce evaluează spiritul informația pentru a vedea dacă este adevărată și dacă îi satisface nevoile? Cântărirea informațiilor necesită o unitate de măsură cu care să se efectueze procesul de evaluare. Acest etalon poate fi obiectiv, adică absolut și sigur - sau poate fi subiectiv și, prin urmare, incert. În orice caz, unitatea de măsură utilizată pentru cântărire joacă un rol decisiv. Am analizat deja diferențele dintre standardele obiective și cele subiective în capitolul 2.

Dacă procesul de evaluare arată că informația este adevărată, aceasta este crezută și se produce o legătură între *încredere* și *credință*. Deoarece nicio informație nu apare de la sine, spiritul are simultan încredere în sursa de informație. Pentru ca un spirit - care trebuie înțeles întotdeauna ca o persoană - să aibă încredere, sursa din care provine trebuie să aibă și ea un spirit. Acest lucru înseamnă că doar alte persoane - sau chiar animale - intră în discuție. Iubirea nu poate fi obținută de la un copac sau de la un element chimic. Dacă crezi în informație, ai încredere în persoană. Dacă asculți un expert pe un subiect și ești de acord cu el, atunci ai încredere în acel expert și crezi în informațiile sale. Dacă acest lucru este înțelept în cazuri individuale este o altă întrebare.

Odată ce informația a fost preluată, restul procesului are loc într-o secvență rapidă și reglementată. Decizia duhului declanșează un curent electric în cortexul cerebral, care este transmis cu precizie în corp. Corpul trebuie să reacționeze în consecință. Desigur, spiritul trebuie să decidă și cât și ce alimente să mănânce etc., pentru că el trebuie să satisfacă nevoile corpului. Dacă duhul nu face acest lucru și decide să lase deoparte nevoile corpului, acesta va muri într-un viitor previzibil.

Numai la ieșire omul poate îndeplini scopul creației sale. Cu o identitate corectă, omul ar fi o ființă liberă. Deși ar rămâne dependent, el ar fi întotdeauna liber. Dar la intrarea spiritului, în identitate, se află minciuna: „Eu sunt Dumnezeu”. Această minciună ne însoțește întreaga viață dacă nu o descoperim și nu o eliminăm. Această minciună despre noi ne spune că suntem sursa iubirii. Aceasta distruge legătura cu adevărata sursă a iubirii și nu mai putem intra din nou în legătură cu ea. În viziunea noastră, legea dependenței se aplică în plan secundar, chiar dacă ea se aplică în continuare. Ne gândim atunci că aparent nu mai avem nevoie de nicio informație pentru spiritul nostru și, în această privință, trăim din nimic. Aceasta este marea înșelăciune în care se naște fiecare ființă umană.

Cu toate acestea, viața omului dovedește clar că nu poate fi independent. El este întotdeauna dependent la intrare. La ieșire, însă, omul este independent. Ceea ce fac cu dragostea pe care am primit-o depinde numai de mine. Nu pot face niciodată ceva greșit din dragoste. După ce am mâncat pe săturate, sunt liber să decid ce fac cu

energia pe care am preluat-o. În același timp, nu am libertatea de a mânca orice vreau. Dacă mănânc ceva care nu-mi poate da energie, atunci nu este bun. Nu alegem „ce” și „din ce” trebuie să ne luăm ceea ce avem nevoie. Aceste întrebări nu țin de decizia sau de liberul arbitru al niciunei creaturi. Nevoile noastre sunt toate stabilite. Libertatea noastră este de a decide ce facem cu resursele pe care le-am luat pentru a ne satisface nevoile.

Câte lucruri poți face din dragoste? Un număr infinit. La ieșire suntem liberi și din această cauză o ființă umană are mult mai multe posibilități decât un computer mort, care poate produce multe rezultate diferite din electricitatea și programele sale.

Cea mai importantă realizare pe care trebuie să o obținem este răspunsul la întrebarea: „Cine sunt eu?”. Suntem în eroare de la naștere, fără vreo alegere sau responsabilitate. În mod inconștient, cred că sunt cineva care nu pot fi. Trebuie mai întâi să conștientizăm această identitate falsă, pentru a putea exista o schimbare și a ieși din minciună.

Eu, unul, m-am săturat să cred într-o minciună care nu face decât să mă înșele și să-mi îngreuneze viața. Adevărata problemă nu este reprezentată de semenii mei sau de mediul înconjurător. Există cu siguranță circumstanțe acolo care nu sunt corecte. Dar nu pot face cu adevărat ceva pentru cei din jurul meu decât dacă sunt un canal, dacă nu mă mai străduiesc să obțin nimic pentru mine și dacă trăiesc în adevăr. Când există pace în inimă, nu există conflicte sau distrugeri. Totuși, această stare nu poate fi niciodată atinsă prin legi sau reguli. Problema omului se află în el însuși. Cum credeți că ar arăta o lume perfectă în doar două săptămâni după ce ne-am duce noi în starea noastră înșelată?

Când mă schimb în interior și mă întorc la adevăr și la legea naturii, fac bine în jurul meu. Altfel, trebuie să-mi forțez familia și semenii să facă binele, pentru că este „binele” meu. Prin urmare, rămâne de spus: în primul rând, trebuie să schimbăm ceva în interiorul nostru. Apoi, putem ieși și spune ce gândim și ce este corect. Așa putem exercita o influență în bine. Chiar dacă influența noastră bună nu este adoptată de alții, am îndeplinit cel puțin scopul creației noastre.

Așa cum a fost descris, există doar două identități: creator sau creatură. Creatorul este un sistem închis, care există din sine însuși. În același timp, creatorul este independent și este sursa creației sale. Îmi place să compar creatorul cu un circuit. Fiecare creatură, inclusiv ființa umană, este supusă legii de a *lua pentru a da*. Acest lucru face din creatură un canal, un sistem deschis, care este dependent. Care dintre

acestea a fost prima?¹³ În mod clar, creatorul nu poate fi decât cauza, iar creatura doar efectul.

Am folosit până acum termenul de „iubire” ca fiind totalitatea nevoilor spirituale. Cum poate fi definită iubirea? Până la urmă, iubirea este nevoia primară a omului pentru a funcționa. Iubirea este, desigur, ceva subiectiv și fiecare persoană are un răspuns personal cu privire la ce este ea. În același timp, fiecare persoană răspunde afirmativ la întrebarea dacă are nevoie de iubire. Există posibilitatea de a alege să ai nevoie de iubire sau să fii iubit? Nu. Spiritul nostru funcționează doar cu iubire. Iubirea include toate nevoile spirituale, cum ar fi libertatea, dreptatea, armonia, recunoașterea, siguranța și multe altele. Toate aceste lucruri sunt o nevoie absolut necesară pentru noi. Așa suntem noi, oamenii, făcuți.

Fiind o persoană care are un interes deosebit pentru armonie, mă străduiesc să mulțumesc pe toată lumea. Mă simt bine într-o atmosferă în care toți sunt „drăguți cu ceilalți”. Dar ce se întâmplă cu nevoia mea de armonie atunci când lucrurile merg altfel? Părinții mei s-au despărțit când aveam 8 ani. O săptămână mai târziu, am făcut hepatita B, o infecție virală. Puteți ghici care a fost cauza? Nimeni nu s-ar îndoi că separarea părinților provoacă daune copiilor. Dar cum ajunge un virus în ficat? De ce se întâmplă ceva fizic dacă există o problemă la nivel spiritual? Se întâmplă astfel, deoarece copilul este dependent de dragostea părinților săi.

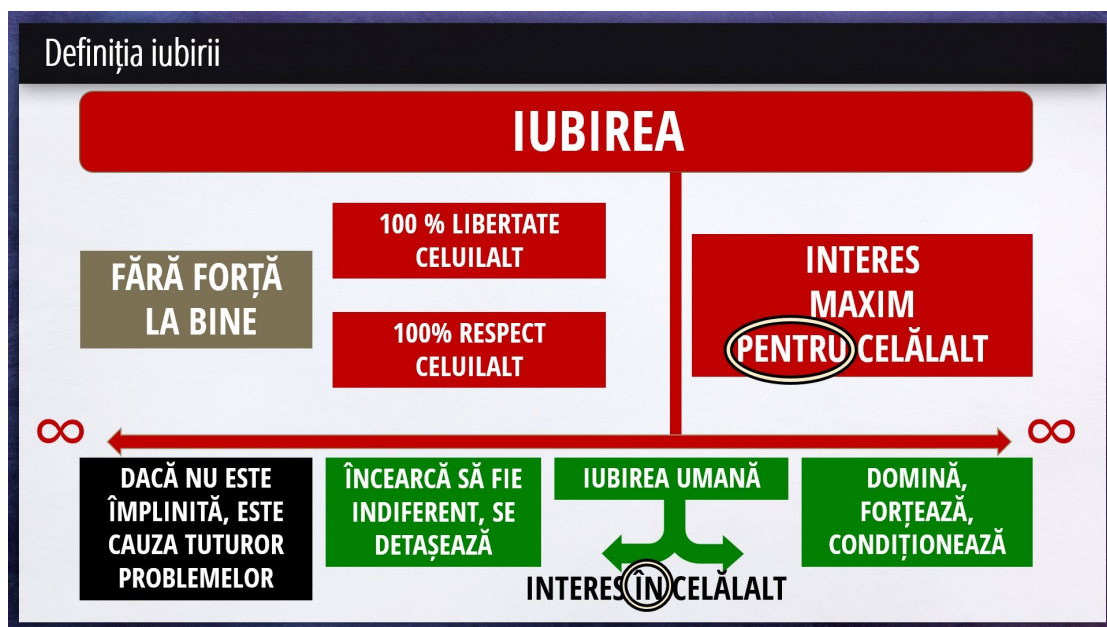
Am ales eu să mă îmbolnăvesc atunci? Nu puteam să-mi aleg familia. La vârsta de 8 ani, mă gândeam deja la planificarea propriei mele familii și visam să mă căsătoresc. Fetele au fost întotdeauna în atenția mea. Mă uitam la ele pentru armonie și iubire. De fapt, m-am căsătorit devreme pentru că trebuia să obțin armonia. Fiecare bărbat își creionează în minte caracteristicile femeii pe care și-o dorește. Dar aceste idei nu se materializează întotdeauna.

Faptul că avem nevoie de armonie, dreptate etc. nu este o alegere. Aceste lucruri sunt fixate în spiritul nostru. Fie împlinim aceste nevoi, fie devenim nefericiți și bolnavi. Am găsit o definiție a iubirii bazată pe corpul omului. Dacă există o „lipsă de iubire”, corpul se îmbolnăvește. Ce face dragostea asupra corpului? Tipul de iubire pe care îl definesc nu poate duce la îmbolnăvirea trupului. Atunci când spiritul ia această iubire și o exersează, undele cerebrale fac ca organismul să funcționeze corect. Căci nu doar nevoia de iubire este stabilită, ci și efectul curentului electric cu care spiritul - în imaginea pianistului - apasă clapele astfel încât întregul corp să fie controlat corect.

¹³ Probabil că știți întrebarea populară: Care a fost primul? Oul sau găina? Această întrebare nu este lipsită de importanță. Răspunsul nu poate fi decât: Găina și cocoșul au fost creați de Dumnezeu înaintea oului. Găinile își pot depune ouăle și fără cocoș, dar nu vor produce niciodată un pui. Condițiile care trebuie să fie îndeplinite pentru ca viața să se reproducă sunt diverse și nu unidimensionale.

Omul nu poate alege ceea ce are nevoie. Alegerea constă doar în modul în care omul folosește ceea ce a luat.

Deci, ce este dragostea? Definiția mea combină cele două dimensiuni ale interesului și libertății. Ca atare, cele două sunt infinite. Dacă realizăm iubirea în această formă, atunci suntem ființe libere care nu mai pot fi rănite de nimeni. Iubirea este soluția la toate problemele umane. Iubirea este interesul maxim pentru cealaltă persoană. De ce în dragoste este important interesul?

Iubirea trebuie să aibă un interes maxim față de cealaltă persoană. Dar iubirea umană (egoismul) este, de asemenea, capabilă să manifeste un interes maxim față de cealaltă persoană. Cu toate acestea, egoismul manifestă un interes *în* celălalt, nu *pentru* celălalt. Orice mamă își iubește copilul. Dar vrea ea ceva de la copilul ei sau nu vrea nimic? Știm că mamele și-ar da viața pentru copiii lor, deoarece sunt atașate de ei. Cu toate acestea, atunci când copiii nu fac ceea ce se așteaptă de la ei, mamele intervin de cele mai multe ori. Marea majoritate a pacienților mei spun că au sau au avut o mamă dominantă. Mamele sunt capabile să îi constrângă și să îi condiționeze pe copii. Dar niciunei ființe umane nu-i place să fie condiționată.

O persoană poate avea un interes imens față de o altă persoană, dar pentru sine, pentru că are nevoie de dragostea ei. În consecință, nu poate renunța la cealaltă persoană. Iubirea este cu adevărat iubire doar atunci când există interes maxim *pentru cealaltă persoană* și nu *în* cealaltă persoană. Acest lucru este posibil doar dacă iubirea îi oferă celeilalte persoane 100% libertate și 100% respect.

Ar fi frumos să trăiești cu cineva care are o astfel de dragoste? Cineva care este pregătit să-și dea viața pentru mine, dar care îmi oferă libertatea totală de a face ce vreau? Aceasta ar fi o relație perfectă. Ce credeți că este mai greu, să arăți un interes maxim pentru cineva sau să oferi libertate totală? Atunci când egoismul (iubirea umană) nu mai obligă și nu mai condiționează, încearcă să fie indiferentă și în aparență se retrage. În interior, de obicei persistă dorința de a-l domina pe celălalt. Pe de altă parte, iubirea adevărată nu cunoaște forța la bine.

De ce trebuie ca oamenii să îi forțeze pe alții să facă bine? Este vorba cu adevărat de siguranța sau bunăstarea altora sau de fapt sunt la mijloc interesul și siguranța proprie? O regulă este adesea justificată prin responsabilitatea individului față de comunitate și dragostea pentru ceilalți. Dar definiția iubirii spune că oricine folosește constrângerea și forța nu se află în adevăr. Adevărata iubire nu stimulează niciun fel de comportament și nu condiționează. Condiționarea înseamnă manipulare.

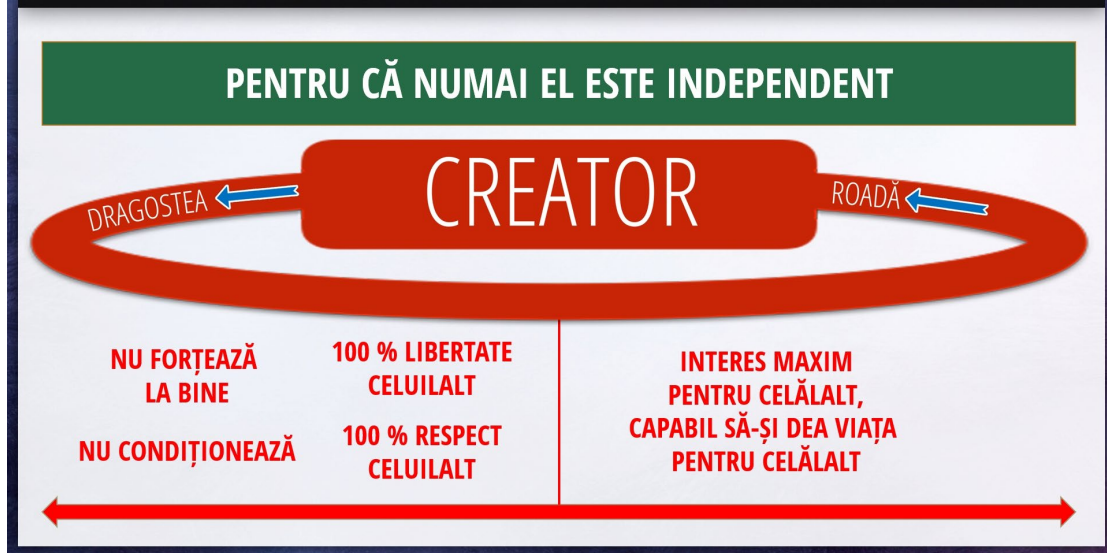
La pacienții mei am constatat că toate problemele și bolile lor provin din faptul că nu pot oferi libertatea. În orice caz, marea majoritate a oamenilor nu pot da libertate când lucrurile nu evoluează conform așteptărilor lor.

Sunt căsătorit de aproape 40 de ani și încă mai exersez să îi ofer soției mele libertatea. Dacă le dau altora toată libertatea, câtă libertate am eu însumi? Libertate deplină. Dar dacă nu dau libertate și încerc să îi controlez pe alții, mă îmbolnăvesc și sufăr.

Iubirea ne face complet liberi dacă o practicăm în mod corect. Ești liber atunci când dai libertate. Dacă nu o poți oferi, nu ai nici tu libertate, pentru că atunci ești dependent de persoana căreia nu-i dai libertate și, prin urmare, nici iubire. De aceea, voi fi întotdeauna independent de persoanele pe care le iubesc cu adevărat. Aceasta este condiția. Dacă iubești într-un mod uman (egoist), vei putea lăsa cealaltă persoană să greșească, de exemplu să risipească bani? Testul pentru a afla dacă iubirea este adevărată se dă în punctul privind libertatea. Acolo unde nu poți da libertate, există o dependență față de cealaltă persoană, pentru că, evident, vreau ceva de la ea. Cel care are o iubire în care există simultan interes maxim pentru celălalt și libertate va fi independent. Cu toate acestea, doar unul singur este cu adevărat independent: Dumnezeu, Creatorul.

Pentru că numai Dumnezeu este independent, El își poate pune în mod nelimitat iubirea la dispoziția fiecărei creaturi. Fiecare o poate exercita, luând mai întâi iubirea și apoi transmitând-o mai departe. Oamenii sunt liberi să decidă unde dau iubirea, dar utilizarea ei în sine este totuși o condiție pentru propria viață.

Dumnezeu ca unică sursă de iubire

Mănânci în mod voluntar sau ești obligat să mănânci? Îmi place să mănânc și bănuiesc că și marea majoritate a oamenilor fac la fel. În mod normal, nu te gândești: „Ce păcat, trebuie să mănânc din nou”. Iubirea este, de asemenea, ceva ce trebuie să preiau și să dau mai departe, deoarece sunt o ființă creată. Iubirea este elementul care îmi dă putere pentru întreaga mea viață. Nu pot găsi acest tip de iubire decât într-un singur loc - la Dumnezeu, Creatorul.

Oricare ar fi părerea noastră despre Dumnezeu, cert este că nu poate exista decât un singur Dumnezeu - o singură sursă de iubire. Dacă ar fi mai multe surse, legea de bază a universului nu ar mai fi valabilă. Dumnezeu este unul singur și, pentru că El este spirit, este singura persoană de la care putem lua iubirea.

15. Moștenirea și educația - De ce depind copiii noștri?

Am învățat multe lucruri din examinarea și consilierea a numeroși copii. De ce le curge nasul copiilor? De ce au ticuri nervoase?

Cazul 14: O familie a venit la mine cu fiica lor în vârstă de 10 ani pentru că de patru ani avea un tic nervos ca o tuse. Nici îndepărtarea polipilor, nici consilierea psihologică sau practicile alternative nu o ajutaseră. Fetița era acum în clasa a treia și avea acest tic la fiecare două-trei minute. Colegii de clasă râdeau tot timpul de ea.

În cazul ticurilor nervoase, cauza este o anumită lipsă de iubire, și anume lipsa de siguranță. Un copil are nevoie de 100 % siguranță. De unde primește copilul această siguranță? De la părinți. După ce am avut o discuție intensă cu părinții, ticurile din gât au dispărut trei zile mai târziu. Cum a fost posibil acest lucru? **Bolile noastre nu sunt altceva decât un semn că ceva nu funcționează cum trebuie.** În momentul în care spiritul fetei a evaluat problema siguranței ca fiind rezolvată, ticul nervos a încetat.

Cum funcționează un copil? În primul rând, să analizăm câteva aspecte despre dezvoltarea sa. Copilul este creat din două celule germinale. Una provine de la mamă și cealaltă de la tată. Aceste celule se întâlnesc într-o cavitate, trompele uterine. Strict vorbind, acest lucru nu se întâmplă *în* corpul mamei, ci *pe acesta*. Cele două celule germinale cu o jumătate de set de cromozomi se unesc. Pentru că celulele nu pot face nimic singure, trebuie să existe și un spirit asociat lor, deși acesta nu poate fi văzut. Jumătate din copil este creat din informația genetică a mamei și cealaltă jumătate din informația genetică a tatălui. Acest lucru este valabil la nivel fizic pentru celule și la nivel spiritual pentru spiritul copilului. Spiritul copilului este format jumătate din spiritul tatălui și jumătate din spiritul mamei.

Celula fuzionată începe să crească și să se dividă, mutându-se în uter. Cine se atașează de cine? Conform legii naturii, întotdeauna cel care are nevoie se atașează de o sursă. În consecință, copilul în curs de dezvoltare este cel care se atașează de mamă. Prin intermediul cordonului ombilical și al placentei, care sunt părți ale corpului copilului, acesta se atașează de uterul mamei pentru a se hrăni, adică pentru a *lua*. Cordonul ombilical fizic se referă la chimie, la hrană. Copilul este 100% dependent de corpul mamei. Are acesta posibilitatea de a alege corpul? Nu, bineînțeles că nu are de ales. Cum rămâne cu mama? Este mama independentă sau trebuie să ia și ea de undeva ceea ce are nevoie? Sursa mamei pentru nevoile fizice este natura. Mama mănâncă ceea ce îi oferă natura, iar copilul ia de la mamă. Dacă mama bea alcool, copilul se îmbată și el. Deoarece mama este singura sursă posibilă pentru copil, ea trebuie să fie atentă să nu ia nimic care îi poate face rău copilului ei.

Cum rămâne cu atașamentul spiritual al copilului? Legătura este la fel de esențială la nivel spiritual ca și la nivel fizic. Din momentul concepției, chiar înainte ca embrionul să intre în uter, spiritul copilului se leagă de spiritul mamei. Spiritul copilului nu are de ales în această privință. Trebuie să ia, trebuie să se atașeze prin încredere de o sursă. Doar atunci spiritul copilului este capabil să dea la rândul său. Spiritul trebuie să pună în mișcare și să controleze curentul electric de care embrionul are nevoie pentru a trăi și a crește. Spiritul copilului se alimentează din spiritul mamei printr-un fel de cordon ombilical spiritual și assemblează micul corp în primele trei luni. După această fază de construcție, copilul continuă să crească mult timp, dar nu se mai modifică structural.

Spiritul controlează dezvoltarea și creșterea copilului în toate procesele. Dacă mama experimentează prea mult stres - sub forma unor gânduri prizoniere - atunci spiritul copilului nu assemblează complet și corect corpul. Părți individuale ale corpului sau conexiuni vasculare pot lipsi în acest caz. **Prin urmare, mama însărcinată nu trebuie doar să știe ce trebuie să mănânce și să bea, ci și cum și ce trebuie să gândească.** Cine controlează gândurile mamei? Există și pentru ea o sursă din care să își ia ce are nevoie din punct de vedere spiritual? Cu siguranță, ea trebuie să se lege prin încredere de cineva. Are ea încredere în soțul ei sau în proprii părinți?

Cei mai mulți oameni rămân atașați de mama lor pentru tot restul vieții. O pacientă în vârstă mi-a spus cu mare supărare: „Soțul meu are acum 70 de ani, mama lui are peste 90 de ani și el încă o ascultă!”. Din cauza atașamentului lor continuu, mulți muribunzi spun în ultimele lor clipe că se duc să-și vadă mama.

Ce se întâmplă cu copilul în uter? Copilul se naște după 9 luni. Din acest moment, el se leagă de surse suplimentare pentru satisfacerea nevoilor sale. Alăptarea copilului durează un anumit timp, după care copilul se hrănește mai puțin sau deloc din corpul mamei. În general, sursa trebuie să fie întotdeauna mai mare decât persoana care are nevoie. Timp de 9 luni, corpul mamei este suficient pentru a satisface nevoile fizice ale copilului. Dar după ce se naște, copilul respiră pe cont propriu.

Care este dependența la nivel spiritual? De ce fata din cazul 14 a avut o reacție a sistemului nervos la gât? Factorul declanșator se găsește la copil sau la mamă? Copilul nu are de ales. Ticul său exprimă o lipsă spirituală. El este legat spiritual de mamă și ia de la ea. Această legătură poate fi demonstrată experimental. Nu puteți vedea duhul, dar puteți măsura curentul electric pe care îl declanșează. Dacă undele cerebrale ale mamei și ale copilului sunt măsurate în același timp, dependența copilului devine evidentă.¹⁴ Ori de câte ori mama își schimbă curentul, copilul o urmează într-un timp foarte scurt și își schimbă și el curentul. Relația dintre undele cerebrale ale mamei și

¹⁴ Turk, E., Vroomen, J., Fonken, Y., Levy, J., van den Heuvel, M. (2022): În sincronizare cu copilul tău: Potențialul electroencefalografiei părinte-copil în cercetarea dezvoltării. Wiley. Developmental Psychobiology, Ediție specială, 1-16.

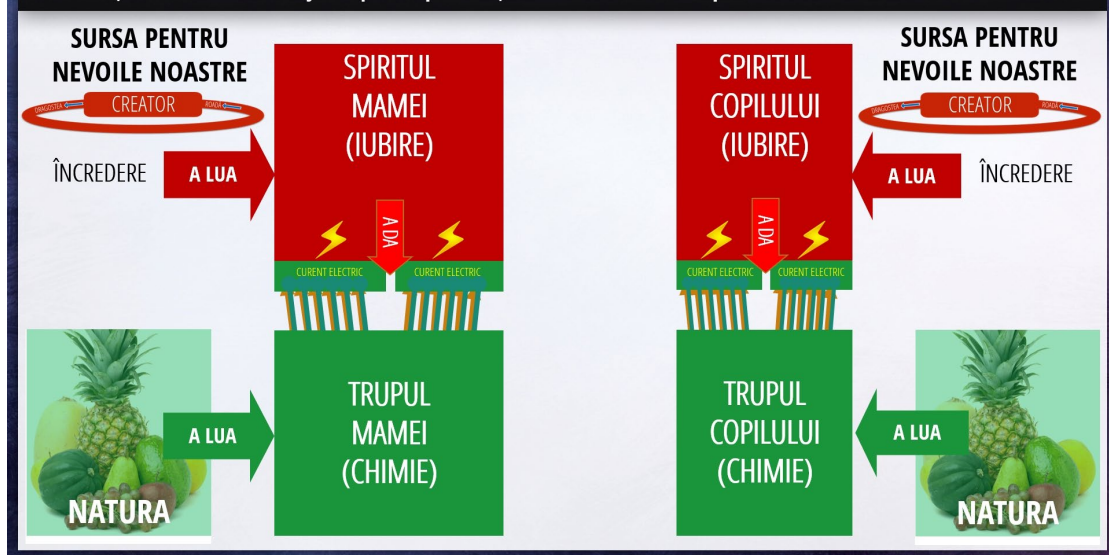
ale copilului poate fi observată pe o anumită distanță. Cu toate acestea, dacă distanța devine prea mare, cordonul ombilical spiritual se întrerupe, ca să spunem așa.

Cât timp ar trebui să păstreze copilul cordonul ombilical spiritual cu mama lui? După naștere, copilul nu este o ființă umană în care dezvoltarea este finalizată. Modul în care se comportă mama este crucial pentru dezvoltarea și sănătatea copilului din primii ani. Acesta este motivul pentru care mama și copilul nu ar trebui să fie separați unul de celălalt în primii șapte ani. Peste tot în lumea animală - cel puțin la mamifere - mama și puiul rămân împreună o anumită perioadă de timp; la urși, de exemplu, perioada se întinde până la trei ani. Numai oamenii, care se deosebesc de animale pentru că au rațiune, își dau uneori propriul copil după doar câteva săptămâni, fără să realizeze daunele pe care i le fac acestuia.

La nivel spiritual, separarea prematură a copilului de mamă poate fi comparată cu scoaterea unui pește din apă. Multe boli, chiar dacă apar abia mult mai târziu, își au originea în copilărie. Pot spune acest lucru în urma multor observații. Suferința pacienților mei provine adesea din această fază timpurie a vieții, deoarece oamenii nu au înțeles nevoile unui copil. Nu vreau ca mamele care nu sunt sau nu au fost conștiente de acest lucru să se simtă vinovate. Cu toate acestea, vreau să descriu lucrurile așa cum sunt ele de fapt, pentru că este important ca toată lumea să le experimenteze.

Apoi, la un moment dat, vine momentul în care copilul nu mai trebuie să fie atașat spiritual de mamă. Într-o zi, copilul trebuie să își schimbe sursa nevoilor sale, deoarece mama nu mai este suficientă ca sursă. Dar dacă mama nu înțelege pentru ea însăși că soțul ei sau alte persoane nu sunt sursa potrivită pentru împlinirea nevoilor spiritului ei, cum ar putea înțelege copilul ei? Numai atunci când Creatorul este pus în locul oamenilor ca sursa nevoilor spirituale, acestea vor fi satisfăcute în mod corect. În mod ideal, copilul ar trebui să fie legat spiritual de Dumnezeu la vârsta de 12 ani. Acesta ar trebui să se alimenteze spiritual doar de la Dumnezeu și să nu mai fie dependent spiritual de mama lui sau de alți oameni. Dacă din acest moment copilul ar fi complet legat de Dumnezeu, ar fi complet independent de oameni din punct de vedere spiritual. Nu ar fi fantastic? Mama ar fi făcut totul bine, iar copilul ar putea fi eliberat.

Educația trebuie să-l ajute pe copil să-și schimbe sursa spirituală

Dar dacă ne uităm în jurul nostru, observăm exact opusul. Majoritatea mamelor nu pot renunța la copiii lor. Mamele sunt adesea mame foarte „dragi”. Când copilul se căsătorește, unele mame ar prefera să se mute într-o cameră mică, lângă dormitorul cuplului proaspăt căsătorit.

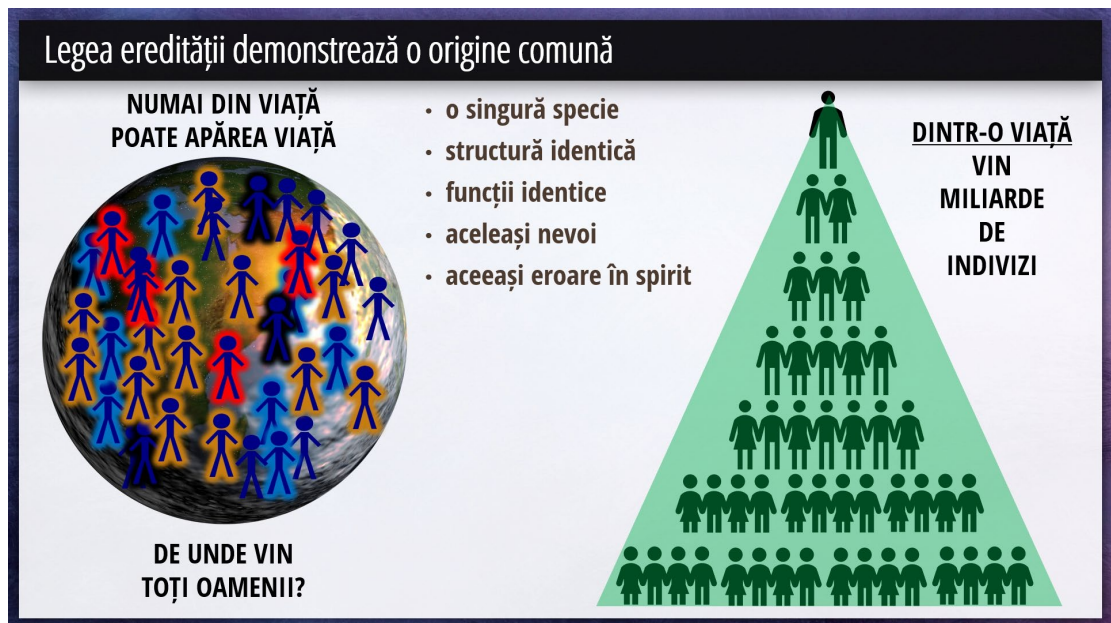
În mod fascinant, mi-am dat seama că, în cele din urmă, fiecare om are întotdeauna aceeași poveste. Pentru că tot ceea ce experimentează duce la aceeași cauză, identitatea falsă. Și copilul se comportă în conformitate cu identitatea sa falsă înăscută: „Eu sunt Dumnezeu”. De asemenea, se atașează și de alte persoane în afară de mama sa, cum ar fi tatăl său, bunicii, frații sau prietenii. El se leagă în toate relațiile cu un singur scop, și anume ca să ia. El preia toate lucrurile ca un burete. În același timp, rămâne ferm în concepția greșită că ceilalți oameni trebuie să-l iubească.

Copilul cere să fie iubit. Copiii așteaptă ca părinții lor să-i iubească. Bolile apar pentru că această nevoie nu este satisfăcută sau nu este complet satisfăcută. Copiii așteaptă iubire în primul rând de la mama și de la tatăl lor, dar și de la bunica sau de la alte persoane care îngrijesc de ei. Dacă copilul crește într-o familie de creștini, la aceasta se adaugă adesea Dumnezeu, de la care copilul cere, de asemenea, dragoste. Această pretenție de la ceilalți se bazează pe faptul că tu însuși ești Dumnezeu. Când am ascultat poveștile de viață ale oamenilor, mi-am dat seama că, în cele din urmă, toți gândesc la fel și toți se consideră mai presus decât semenii lor.

O întrebare rămâne fără răspuns: De ce avem cu toții aceeași identitate falsă? Pentru a clarifica această întrebare, aș dori să ne uităm la legea eredității. Tot ceea ce suntem este, fără îndoială, moștenit. De unde provine „viața” și de unde provin toți oamenii de pe pământ? O viață nouă nu poate apărea decât din viața existentă. Din

moment ce suntem vii, nu putem fi decât descendenții a ceva viu. Bineînțeles, acest lucru se aplică și părinților, bunicilor etc. De unde provin toți oamenii? Suntem o singură specie, avem cu toții aceeași structură. Funcțiile și nevoile de bază ale tuturor oamenilor sunt identice. În plus, avem în comun ideea deja descrisă: toți suntem supuși aceleiași concepții greșite a unei identități false.

În prezent, pe planetă trăiesc peste 8 miliarde de oameni. De unde provin, dacă ne întoarcem cu câteva generații în urmă?

16. O viață nouă - singura soluție la problema umană

Noi suntem indivizii unei singure vieți. Nu există vreo excepție. Cu *toții* avem o singură origine, iar aceasta se află în creație. Legea eredității a fost stabilită la creație. Biblia ne arată că Dumnezeu a creat la început un singur individ: pe Adam. Prin relatarea biblică din Geneza 2, știm cum a fost creată Eva din Adam. Dumnezeu a luat o coastă din Adam și a format-o pe Eva din ea. La fel ca Adam, Eva a trebuit să se lege spiritual de Dumnezeu prin identitatea corectă de ființă creată. Toți copiii care ar fi venit din Adam și Eva în această stare ar fi avut viața lui Adam și, prin urmare, ar fi putut să trăiască la nesfârșit.

Adam era legat spiritual de Dumnezeu și avea identitatea corectă: „Sunt o ființă creată”. Toți oamenii provin din Adam. Conform planului lui Dumnezeu, omul urma să trăiască și să se reproducă până la nesfârșit.

Dar lucrurile s-au dovedit a fi diferite. Adam și Eva s-au înșelat pe ei înșiși, crezând că își pot schimba identitatea și că pot deveni ca Dumnezeu. Această autoînșelare a dus la separarea de Dumnezeu. Cu toate acestea, deoarece dependența spirituală este încorporată în funcțiile spiritului, ei au devenit în mod inevitabil dependenți spiritual unul de celălalt. Ei nu mai puteau să-și pună încrederea în Dumnezeu și în legea Sa neschimbătoare. Nu mai puteau să creadă în cuvântul lui Dumnezeu. Așa că amândoi și-au pus încrederea și credința unul în celălalt. Cu toate acestea, prin autoînșelare, oamenii se văd pe ei înșiși ca fiind independenți din punct de vedere spiritual. **Ei trăiesc într-o sferă imaginară, crezând că gândesc liber și nu își dau seama că de fapt toate gândurile lor depind doar de ceea ce spun sau fac alți oameni.** Am

reușit să recunosc această autoamăgire prin intermediul bolii fizice, deoarece boala dezvăluie falsa dependență spirituală.

Iubirea de care o persoană are nevoie nu poate fi obținută decât din sursa care i-a fost stabilită încă de la crearea omului. Așa cum Dumnezeu a stabilit de la început de unde ne luăm oxigenul - din aer și nu din apă - tot așa a stabilit de unde și cu ce ne putem satisface nevoile spirituale. Dacă încercăm să respirăm adânc în timp ce ne aflăm sub apă, nu se va sfârși bine. La fel se întâmplă și cu dependența spirituală: dacă ne luăm dragostea de la oameni, este ca și cum am lua oxigenul din apă.

Este foarte dificil să faci o persoană să conștientizeze această stare teribilă de autoamăgire, deoarece în medicină și în știință, în general, nu avem suficient de clar aspectul spiritual al dezvoltării bolii.

Recunoscând autoînșelarea prin care omul crede că este Dumnezeu, devine ușor de înțeles de unde provin toate învățăturile care îl neagă pe Dumnezeu. Dar chiar și acei oameni care nu îl neagă direct pe Dumnezeu nu știu de ce au nevoie de Dumnezeu. Din nefericire, religiile nu fac referire la iubirea Creatorului, ci mai degrabă prezintă imaginea unui Dumnezeu dominator și dictatorial. Prin urmare, se poate spune că, în cele din urmă, toți oamenii sunt în conflict cu Dumnezeu. Ei nu se mai pot apropia de El. Oamenii au încercat de mii de ani în diferite moduri să înlocuiască lipsa legăturii cu Dumnezeu. Mulți oameni speră să găsească o soluție la problema lor în religii sau ideologii. Fie că este vorba despre Buddha sau Marx, Confucius sau Gandhi, scopul este întotdeauna de a rezolva problema umană într-un fel sau altul. Cu toate acestea, niciuna dintre aceste încercări nu rezolvă identitatea falsă.

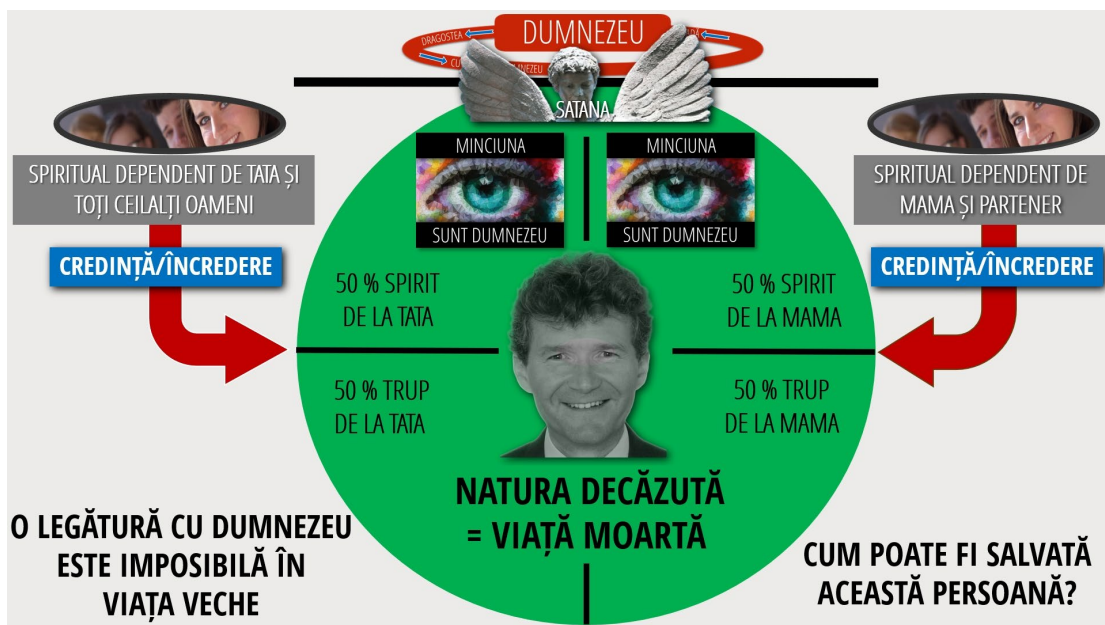
Viața lui Adam, din care provenim cu toții, este în cele din urmă despărțită de Dumnezeu. Aceasta înseamnă că în mod definitiv nu mai suntem viabili și trebuie să murim. Dacă nu ar exista o modalitate de a ieși din această stare de moarte, de a o înlocui pentru a trece la o viață nelimitată temporal, nu am mai fi vii.

Este posibil să se producă o schimbare la o persoană care crede în mod eronat că el însuși este un dumnezeu?

Cazul 15: Am întâlnit un călugăr budist în Myanmar, care avea în jur de 50 de ani. Acesta avea o glandă tiroidă extrem de mărită, cu hipertiroidism și probleme cardiace majore. Niciun medicament nu îl ajutase. Cu zece ani în urmă, soția sa se despărțise de el și luase copiii cu ea. Apoi el s-a afundat în depresie și în jocurile de noroc. După un timp, a jucat toți banii părinților săi, aproximativ 60.000 de dolari americani. Era o avere, pentru că în Myanmar oamenii câștigă doar 1 dolar pe zi. După ce a jucat toți banii, a căzut într-o remușcare profundă pentru că și-a ruinat părinții prin acțiunile sale. A devenit călugăr, a meditat mult și a căutat pacea, dar toate s-au dovedit a fi în zadar.

Ce a cauzat îmbolnăvirea acestui om? Cine a cauzat problemele la glanda tiroidă? Răspunsul este: el însuși. Spiritul său îi controlează întregul corp, inclusiv tiroida și inima. Spiritul său era întristat și nu vedea nicio soluție la problema sa. El era *dependent* spiritual de dragostea soției și a copiilor săi. Când a pierdut această iubire, nu a văzut altă soluție decât să obțină cumva sentimente bune prin intermediul jocurilor de noroc. Jocurile de noroc erau un înlocuitor pentru dragoste. Nu jocul în sine, ci oamenii cu care juca. Dar chiar și aceștia au dispărut când banii s-au terminat. Nu și-a dat seama că intra în necazuri și mai mari. Boala sa fizică era o reflectare a falsei sale dependențe spirituale. Duhul lui nu avea nicio soluție. Nici monahismul, nici meditația nu i-au adus vreo vindecare. Ce i-am oferit ca soluție? „Ai nevoie de o nouă viață cu o nouă identitate”.

De ce o nouă viață cu o nouă identitate? Deoarece cu viața veche omul nu se poate lega decât de oameni - și uneori de animale - pentru satisfacerea nevoilor spirituale. Cu identitatea „Eu sunt Dumnezeu”, viața veche nu are capacitatea de a se lega spiritual de Dumnezeu. Dacă acest lucru ar fi fost posibil, nu ar fi fost nevoie de o viață nouă prin care să se poată face legătura cu unica sursă de iubire, Dumnezeu. Toate problemele omului pot fi rezumate la o singură întrebare: De cine depind din punct de vedere spiritual? Dependența de Dumnezeu este fiziologică, normală și nu există alternativă la ea.

Am văzut deja că nu există nicio alegere în ceea ce privește nevoile și sursele pentru aceste nevoi. În momentul în care omul pierde sursa de satisfacere a nevoilor sale, nu mai poate trăi. Dacă nu mai are acces la apă proaspătă, trebuie să moară. În același mod, el nu poate exista dacă nu are acces la o sursă de iubire. Faptul că trăim măcar pentru o scurtă perioadă de timp, chiar dacă suntem separați de sursa iubirii lui

Dumnezeu, este doar prin harul Său, pentru ca noi să putem ieși din vechea viață și să intrăm în viața nouă. Dacă o persoană ratează această oportunitate temporară de a-și schimba starea, îi rămâne doar inexistența, moartea veșnică.

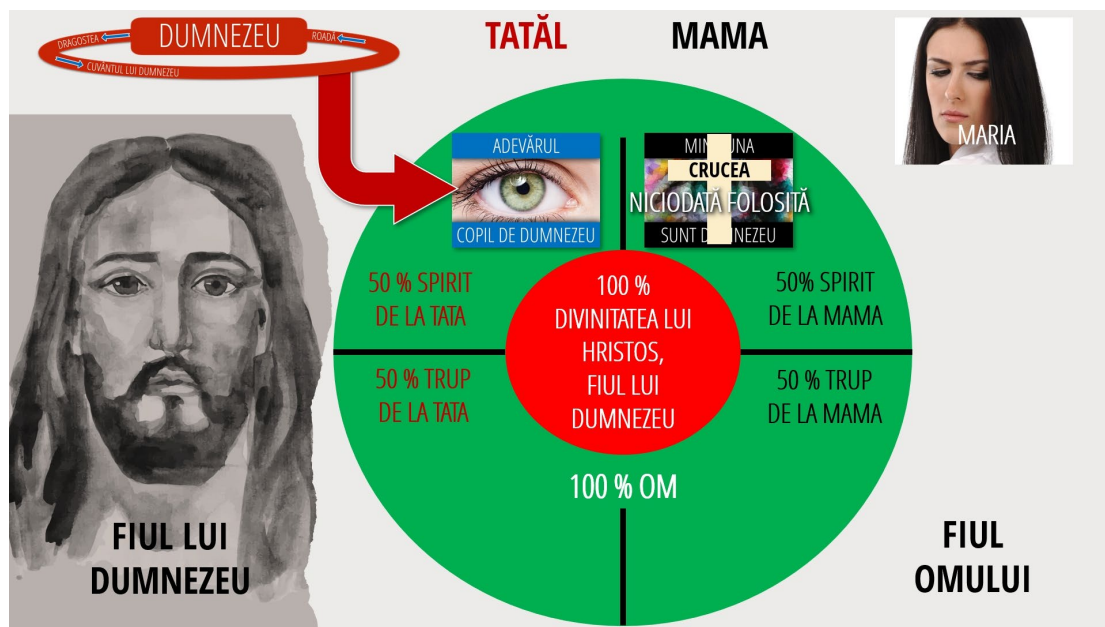
Bolile și simptomele noastre sunt, prin urmare, atât o indicație, cât și un avertisment că suntem legați spiritual de o sursă greșită (de alți oameni), astfel încât să o putem recunoaște ca fiind falsă. Ca urmare, ni se oferă posibilitatea de a alege să renunțăm la eroarea vechii vieți și să o înlocuim cu adevărul vieții noi, legându-ne de adevărata sursă de iubire și viață.

De unde vine viața nouă? Cum a fost creată?

17. Crearea unei noi vieți cu o nouă identitate

Deoarece problema autoamăgirii este în spiritul omului, ea nu poate fi rezolvată decât acolo. Pentru că omul nu mai era capabil să facă acest lucru singur, Dumnezeu a găsit o modalitate pentru a-l ajuta. Cu toate acestea, Dumnezeu a creat spiritul în așa fel încât nu-l poate controla din exterior. Spiritul trebuie să se lege de sursa de iubire, din interior spre exterior, prin încredere. Însă în eroarea sa, spiritul uman nu mai poate face acest lucru, motiv pentru care Dumnezeu Însuși a zămislit un om în viața lui Adam.

Zămislirea lui Isus în Maria de către Duhul Sfânt a fost singura modalitate de a oferi omului o cale de ieșire. În conformitate cu legea eredității, Isus a moștenit adevărul despre sine, adevărata Sa identitate - Eu sunt un fiu al Tatălui - fiind conceput de Tatăl. Prin adevărul despre El Însuși, Isus s-a legat de Dumnezeu încă din momentul concepției. Acest lucru a înlăturat obstacolul pe care un copil conceput de un tată pământesc nu l-ar fi putut depăși niciodată. Omul Isus era legat de Tatăl Său. El se afla în legătura fiziologică corectă.

Cu toate acestea, în conformitate cu legea eredității, Isus a moștenit și eroarea de la mama Sa, Maria. Cu toate acestea, El nu a folosit niciodată această identitate falsă, ci a trebuit să o distrugă în Sine Însuși. În timpul cât a trăit pe acest pământ, Isus a trebuit să reziste ispitei de a se crede Dumnezeu în existența Sa de om, *deși* în fond era Dumnezeu. Faptul că Isus a existat ca Dumnezeu din eternitate este important de înțeles. Isus Și-a acoperit divinitatea cu omul ca și cu o haină. În acest fel, umanitatea Sa era vizibilă, iar divinitatea Sa era ascunsă. Acest lucru face ca Isus să fie Fiul lui Dumnezeu, pe de o parte, și Fiul Omului, pe de altă parte, din partea Mariei - și, prin urmare, din partea lui Adam.

Isus a trăit pe pământ timp de 33 ani și jumătate. El a fost ispitit în mod repetat să facă lucruri pe care identitatea Sa de copil al lui Dumnezeu nu i le permitea.¹⁵ Ar fi trebuit să se îndoiască de adevărata Sa identitate pentru a răspunde la multiplele atacuri și manevre înșelătoare. Posibilitatea acestui lucru ar fi existat și ar fi fost scopul tuturor ispitelor lui Isus pentru a împiedica răscumpărarea omului.¹⁶ Cu toate acestea, Isus nu și-a pus niciodată la îndoială identitatea de copil născut al Tatălui Său ceresc. Drept urmare, nimeni nu l-a putut ispiti să facă ceva greșit. Isus a rămas în legătura cu Tatăl Său până când Și-a predat duhul pe cruce.

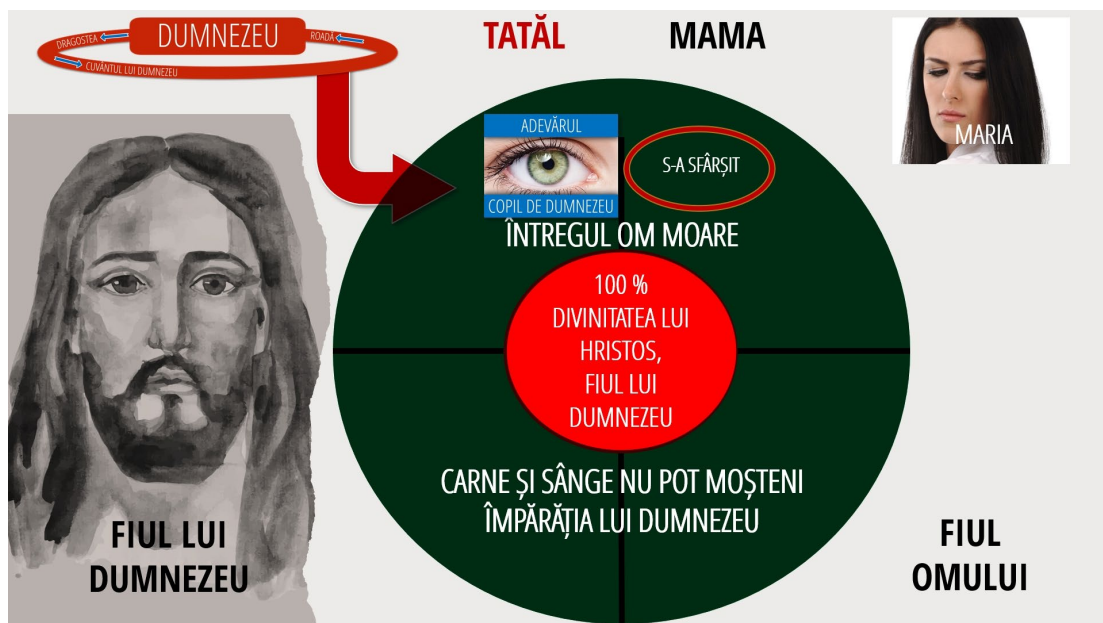
Misiunea lui Isus a fost aceea de a dezvălui și de a combate eroarea din spiritul omului prin legătura Sa cu Tatăl și în cooperare cu Tatăl. Isus a eliminat natura păcătoasă, identitatea falsă, în El Însuși. Aceasta a fost complet eliminată atunci când Hristos a strigat pe cruce: „S-a sfârșit!”. (Ioan 19:30). Astfel, Adam, omul din care provenim cu toții, a fost eliberat de natura păcătoasă.

Dar procesul mântuirii nu s-a oprit aici. Întregul om trebuia să moară, deoarece carnea și sângele nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Viața lui Adam era moartă din cauza unui singur păcat. Omul nu se mai poate lega de Dumnezeu și, prin urmare,

¹⁵ Un exemplu în acest sens este când ucenicii lui Isus și anume, Iacov și Ioan, care cer să cadă foc din ceruri pentru că un sat a refuzat să le ofere adăpost (Luca 9:51-56).

¹⁶ Vezi ispitele lui Isus de către diavol în deșert (Matei 4:1-11; Luca 4:1-13).

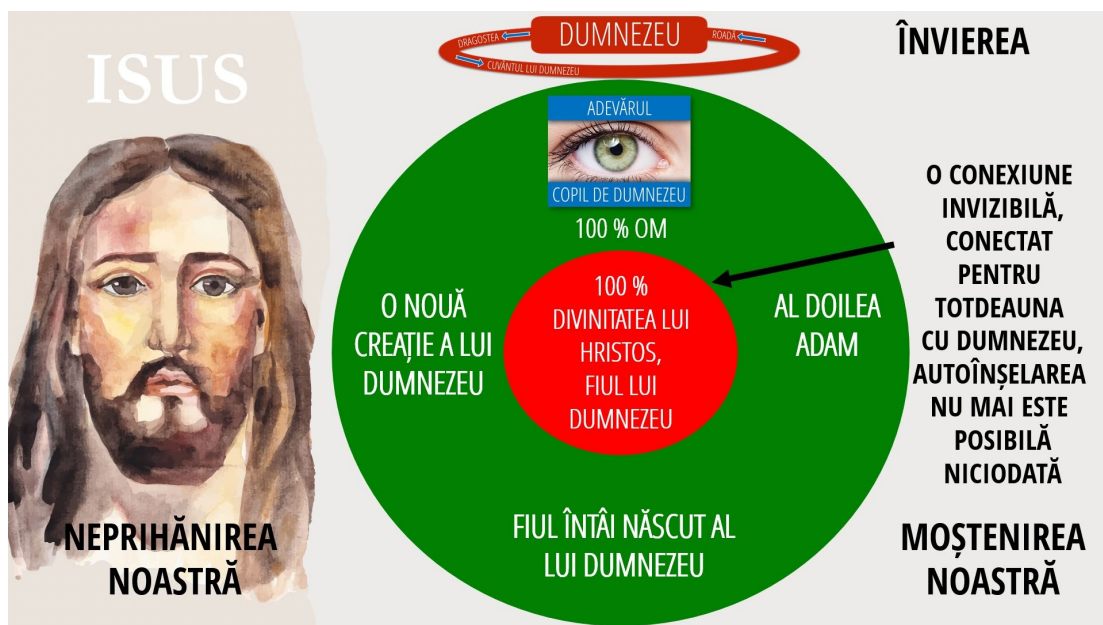
nu mai poate avea viața. Cu toate acestea, omul există doar prin har, dar numai pentru o perioadă limitată de timp, în care îi este dată posibilitatea de a ieși din viața veche.

Intrând în viața lui Adam - în care trăiesc toți oamenii -, luând cauza tuturor păcatelor (minciuna „Eu sunt Dumnezeu”) și distrugând-o în sine, Isus a luat asupra Sa păcatele întregii lumi pentru a le judeca cu dreptate. Isus a purtat păcatele tuturor oamenilor care au existat vreodată și a murit ca învingător asupra cauzei și consecinței păcatului. Pentru ca acest lucru să se întâmple, viața lui Adam trebuia să ajungă la un sfârșit irevocabil, în care să înceteze complet. De aceea, Hristos a trebuit să ducă întreaga ființă umană la moarte pe cruce. Pentru răscumpărarea noastră a fost necesară distrugerea completă a vieții vechi și crearea unei vieți complet noi prin înviere, din componentele (trup și spirit) purificate, din care era alcătuită această viață.

Prin învierea sa în cea de-a treia zi, Hristos a devenit al doilea Adam - un duh dător de viață (1 Corinteni 15:45). Când Hristos a înviat din morți, ca o ființă nemuritoare, și s-a unit pentru totdeauna cu Dumnezeu, a devenit o creatură nouă, rămânând astfel pentru totdeauna. El este acum pentru totdeauna în adevăr. El este Fiul întâi-născut al lui Dumnezeu. Mesajul minunat este că noi toți devenim fii și fiice ale lui Dumnezeu prin credință. Aceasta este mântuirea noastră. Nu există nicio altă posibilitate pentru salvarea omului. Această unică viață nouă este tot ce avem nevoie! Dacă omul vechi o acceptă prin credință, omul nou este părtăș la natura divină. Toată speranța și neprihănirea noastră se află numai în Hristos. Viața Sa nouă ne conduce înapoi în prezența lui Dumnezeu.

Omul nou este inseparabil de Dumnezeu. Înșelarea de sine este exclusă pentru totdeauna în noua viață. Acest lucru a fost realizat prin răscumpărare. Dumnezeu a făcut ca autoînșelarea să nu mai fie posibilă. Creatorul s-a unit în mod inseparabil cu omul. **Dumnezeu a stabilit o claritate deplină pentru întregul univers, conform căreia nu există alternativă la Creator.** Niciun spirit nu va mai putea vreodată să se îndoiască sau să încalce acest lucru și nu va mai putea vreodată să se înșele pe sine cu privire la identitatea sa. Înșelăciunea a fost demascată o dată pentru totdeauna și arătată tuturor ființelor: relația dintre Creator și creatură este absolută, este neschimbătoare, bună și corectă.

Prin credință, Dumnezeu oferă fiecărui om viața nouă creată prin învierea lui Isus. Preluarea prin credință a vieții noi este soluția la toate problemele umane. Despărțirea de Dumnezeu, care a început prin căderea omului și care îi afectează pe toți urmașii lui Adam, nu poate fi rezolvată prin propriile eforturi umane. O întoarcere la Dumnezeu este imposibilă pentru noi - ceea ce înseamnă că trebuie să murim. Singura cale de ieșire este să preluăm prin credință viața lui Isus.

Pentru răscumpărare, avem nevoie atât de viața Sa pământească, cât și de viața nouă pe care a creat-o atunci când a ieșit din mormânt ca al doilea Adam. Pentru mine personal, acest lucru înseamnă iertarea tuturor păcatelor mele și intrarea într-o viață nouă - în viața Lui Isus. Duhul Sfânt joacă un rol esențial în acest sens. El poate face ca viața lui Isus să ne fie disponibilă prin credință. Duhul Sfânt trebuie să lucreze la inima fiecărei persoane.

Întrebarea este: Cum pot oamenii să aplice viața nouă, astfel încât să trăiască eliberați?

18. Eliberarea omului de problema înnăscută

Prin modul în care omul este creat, devine clar cum poate avea loc eliberarea acestuia. Pentru că spiritul nu se poate controla decât din interior, numai fiecare individ poate aplica în dreptul său viața nouă creată de Dumnezeu. Aceasta este disponibilă ca un medicament sau ca un remediu, dar poate fi preluată doar de către individ. Cu toate acestea, dacă o persoană nu o primește prin credință și nu o aplică în viața sa, atunci crearea vieții noi de către Dumnezeu a fost în zadar pentru aceasta.

Eliberarea și răscumpărarea din eroarea înnăscută este posibilă doar în cooperare cu Dumnezeu. Dumnezeu a creat mijloacele, iar aplicarea depinde de individ. Prin urmare, omul însuși este responsabil dacă este sau nu eliberat. Nimeni nu poate face nimic în locul lui, cu excepția omului însuși. Totuși, pentru a face acest lucru este nevoie de o anumită capacitate de autocunoaștere, de conștientizarea legilor naturii și de realizarea dependenței spirituale de Dumnezeu.

Aș dori să explic procesul de preluare a vieții noi prin credință, pe baza experienței mele.

După cum am specificat deja, de când eram copil am crezut că o familie fericită ar fi împlinirea vieții mele. Așa că m-am căsătorit la o vârstă fragedă pentru ca acest vis să se îplinească rapid. Cu toate acestea, lucrurile s-au dovedit a fi altfel decât mă așteptam.

Prima mea nevoie spirituală este armonia. Așadar, așteptările pe care le aveam de la soția mea nu erau foarte mari. În esență, îmi doream ca soția mea să îndeplinească trei lucruri:

1. Voiam ca ea să mă înțeleagă. Să-mi înțeleagă cele mai intime sentimente și să se raporteze corect la ele;
2. Voiam să mă asculte când aveam ceva de spus. Cu toate acestea, ea știa totul mai bine și nu aveam ocazia să vorbesc;
3. Aceasta era o dorință neobișnuită, și anume să zâmbească dimineața când se trezește. Ca persoană care avea nevoie de armonie, am trăit din zâmbetul ei.

În rătăcirea inimii mele, mi s-a părut firesc ca soția mea să îndeplinească aceste nevoi. Cu toate acestea, întrucât așteptările mele nu erau satisfăcute, eram nefericit în relație. Provenind dintr-o familie creștină, învățasem că mariajul este pe viață și că nu pot să renunț la căsătorie oricând doresc. Așa că m-am resemnat cu această situație fără să o accept în sinea mea.

Atunci când ești nefericit, încerci să-ți satisfaci nevoile prin alte mijloace. Așa am devenit dependent de filme, de internet și de sport. Cu cât eram mai nemulțumit de soția mea, cu atât mai puternice deveneau dependențele.

În același timp, eram foarte activ în comunitatea bisericii mele, deoarece încă din copilărie mi-am dorit să fiu pastor. Mă implicam oriunde puteam, fără să-mi dau seama că aceste activități erau, de asemenea, doar o încercare de a-mi îndeplini scopul vieții. Cu toate acestea, nu am găsit satisfacție nicăieri. Slujba mea de medic la clinică, activitățile mele în comunitatea bisericească, acasă cu familia mea - nimic din toate acestea nu mă împlinea. Așteptările mele față de mediul în care mă aflam nu erau îndeplinite. Nu aveam nicio idee de ce eram atât de nefericit, neliniștit și neîmplinit.

Astfel, la sfârșitul anului 2002, după ce mi-am terminat specializarea medicală, am ajuns la concluzia că aveam nevoie de o pauză și am decis să-mi iau un an sabatic. Am vrut să-mi îmbunătățesc situația familială pentru a-mi putea continua căsnicia.

Pentru a oferi o imagine mai clară a familiei noastre de la sfârșitul anului 2002, ar trebui menționat încă un aspect. În 1998, o familie cu 6 copii din biserica noastră locală s-a destrămat. S-a pus întrebarea ce ar trebui să se întâmple cu copiii abandonați, care aveau vârste cuprinse între 7 și 17 ani. Sub îndrumarea lui Dumnezeu, am decis rapid să luăm copiii în familia noastră și am devenit părinți adoptivi pentru 6 copii. Această situație a fost solicitantă, dar foarte împlinitoare pentru mine. Iubeam copiii și am petrecut mult timp făcând tot felul de activități cu ei.

Această nouă situație, deși satisfăcătoare, tot nu mă făcea fericit. Visul unei soții care să mă facă fericit îmi ocupa constant gândul. Cu toate acestea, pentru că nu am vrut să renunț la copii, mi-am luat acest an liber la sfârșitul anului 2002. Am vrut să folosesc toate mijloacele pe care le aveam la dispoziție pentru a fi fericit în familie. Mi-am propus să fiu mai receptiv față de soția mea, astfel încât ea să se schimbe și să putem continua ca familie.

Cu toate acestea, planul nu a funcționat. După primele câteva luni din 2003, am ajuns la concluzia că nu-mi pot schimba soția. După ideile pe care le aveam la vremea respectivă, nu aveam de ales decât să divorțez și să caut o altă femeie care să mă facă fericit. În suferința mea, eram pregătit să renunț și la copiii adoptivi doar pentru a fi în sfârșit fericit. Aveam 39 de ani la acea vreme și mă gândeam că, dacă nu o fac acum, aș rămâne nefericit pentru tot restul vieții mele.

Mi-am făcut un nou plan de separare la sfârșitul anului școlar. Am anulat contractul de închiriere pentru casa în care locuiam cu copiii. Copiii, care erau încă minori, urmau să se mute cu mama lor, eu cu mama mea, iar soția mea se putea muta și ea cu părinții ei. Astfel, toată lumea ar fi fost asigurată și ar fi avut un loc unde să stea.

Chiar înainte de a face planul de separare, plănuisem o călătorie în SUA în vara anului 2003, pentru a vizita o familie în care cuplul era și consilier matrimonial. Călătoria a fost planificată cu hotărâre și, deși decizia mea de a mă despărți fusese luată, am zburat către SUA. După o ședință de consiliere matrimonială de aproximativ 3 ore, pe data de 1 iunie 2003, în care mi-am apărât cu fermitate poziția și în care nu

doream să intru într-o reconciliere, mi-a venit un gând: „***Dacă vei păzi poruncile Mele, voi avea grijă de nevoile tale***”.

A fost un gând neobișnuit care m-a încântat inițial, pentru că mi se oferea perspectiva că pot fi fericit. Cu toate acestea, când m-am gândit mai bine, mi-am dat seama de condiția pentru a-mi satisface nevoile: „***Dacă vei păzi poruncile Mele***”. În calitate de creștin, cunoșteam cele 10 porunci din copilărie și, în cazul meu, se aplica cea de-a 7-a poruncă, care spunea să nu rup căsătoria.

Am argumentat în mintea mea că am fost credincios familiei 20 de ani, cel puțin fizic, dar nu am fost fericit. Și acum trebuie să rămân în familie ca să pot fi fericit? Nu înțelegeam și astfel am încetat să mă mai gândesc la acest lucru.

O săptămână mai târziu, am stat împreună cu familia consilierului matrimonial pentru a ne lua rămas bun. Eram 10 persoane într-o cameră, eu și soția mea cu trei dintre copiii noștri adoptivi în vârstă de 14, 16 și 18 ani și familia cu cei trei copii ai lor de o vârstă similară. Trebuia să fie un scurt schimb de idei despre timpul petrecut împreună. În timpul acestei conversații, tatăl familiei s-a întors spre mine și m-a întrebat brusc: „Ești hotărât?”... Când am auzit aceste cuvinte, am fost sigur că mă întreba dacă sunt hotărât să mă despart de familie, pentru că până atunci comunicasem clar acest lucru. Fără să aștept restul întrebării, i-am răspuns tare și clar cu un „Da”. Cu toate acestea, întrebarea lui a fost pusă invers: „Ești hotărât să *rămâi* cu familia ta?”. „Da”-ul meu clar și răspicat nu a putut fi ignorat. Copiii și cu mine am fost uimiți, pentru că știau că eram hotărât să mă despart, nu să rămân. Mă aflam într-o dilemă la care aveam nevoie de o soluție. Spusesem „Da” la ceva ce nu voiam să spun „Da”.

Singurele mele opțiuni erau fie să retrag imediat „Da”-ul, fie să îl accept. Nu știu ce m-a făcut să mă prind de acel „Da” pentru a rămâne cu familia mea, dar am făcut-o în sinea mea. În acel moment, s-a împlinit promisiunea lui Dumnezeu că nevoile mele vor fi satisfăcute dacă voi rămâne cu familia.

Nu pot explica cum s-a întâmplat, dar marea mea foame de a fi iubit de o femeie a dispărut. Nemulțumirea și neliniștea mea au luat sfârșit imediat. Am căpătat o pace interioară care nu m-a mai părăsit de atunci. Au dispărut toate dependențele care mă însoțeau în nefericirea mea și împotriva cărora luptasem fără succes până atunci. Până în ziua de azi, după mai bine de 21 de ani, ele nu au reapărut.

Experiența aceasta a fost atât de impresionantă încât nu o pot descrie amănunțit. Întreaga mea viață a fost schimbată, pentru că am fost eliberat dintr-o închisoare interioară. Corpul meu a reacționat și el, vindecându-mă de durerile de spate pe care le avusesem zeci de ani. Migrenele, pe care le aveam de la vârsta de 15 ani, au dispărut în acel moment.

Consider această experiență un schimb de viață. Am renunțat la viața mea veche, caracterizată de concepția greșită că o altă persoană trebuia să mă facă fericit, și am

primit în inima mea viața nouă pe care Dumnezeu a creat-o în Fiul Său. Aceasta m-a conectat la sursa iubirii și a păcii și astfel nevoile mele au putut fi satisfăcute.

În perioada de dinaintea acestei experiențe, aveam ocazional mari îndoieli cu privire la existența lui Dumnezeu. Nu reușeam să-L înțeleg și uneori mă întrebam unde este. Totuși, această experiență mi-a dat un indiciu clar că El există și că este sursa fericirii depline.

Pentru a-mi risipi în sfârșit îndoielile, mi-a oferit și dovezi incontestabile ale existenței Sale în cei 21 de ani de experiență practică. Nevoia spirituală a omului de iubire, libertate, dreptate, siguranță etc. poate fi satisfăcută doar de la El și prin El. Satisfacerea nevoilor noastre spirituale nu are loc, cu *siguranță*, prin intermediul altor oameni sau al naturii. Pe de altă parte, este imposibil ca noi să avem nevoi evidente pentru care nu există nicio cale și nicio sursă prin care acestea să poată fi satisfăcute. Dumnezeu a stabilit că numai El este Sursa pentru nevoile spirituale ale omului.

19. Ce aduce viața nouă?

Deși fusesem întotdeauna un necredincios, acum eram în poziția de a crede. Faptul că toate nevoile mele spirituale au fost satisfăcute dintr-o dată, nu are o altă explicație decât că a fost lucrarea lui Dumnezeu. Ca și copil al Său, am început să explorez relația cu Dumnezeu și să trăiesc din ea. Astăzi declar ziua de 7 iunie 2003 ca fiind intrarea mea în viața nouă. A fost începutul primei morți, parțiale, a ego-ului meu, a erorii mele „Eu sunt Dumnezeu” și înlocuirea ei cu adevărul „Sunt un copil al lui Dumnezeu”.

Din 7 iunie 2003, am învățat să pun în practică dragostea lui Dumnezeu la care acum am acces. Deși fiecare om are capacitatea de a iubi, iubirea ne lipsește, pentru că nu o putem produce noi înșine. La nivel fizic, cu toții putem înțelege cu ușurință că fiecare om are capacitatea de a respira, dar trebuie să obțină oxigenul dintr-o sursă exterioară. Același lucru este valabil și pentru nevoile spirituale, pentru care folosim termenul generic de iubire. Din conexiunea cu Dumnezeu pe care am stabilit-o acum, pot învăța să transmit dragostea lui Dumnezeu chiar și oamenilor care nu mi se par ușor de iubit. Acest lucru include, de asemenea, să nu mai aștept să fiu iubit de alții.

Această cale împreună cu Tatăl meu Ceresc este un proces eliberator. Însă ceea ce îl face dificil este existența erorii care mai este în mine. Rămășițele erorii trebuie mai întâi să iasă la iveală prin dificultăți, pentru ca apoi să pot înlocui cauza - autoînșelarea - cu adevărul despre mine însumi. Aceasta este lupta de credință a creștinului, deoarece fără a recunoaște unde mă amăgesc și unde trebuie să înlocuiesc minciuna cu adevărul, nu pot deveni complet liber.

În acest punct există o lipsă în înțelegerea convențională creștină a mântuirii. Din cauza ignoranței omului cu privire la funcțiile spiritului său, la autocontrol, la eroarea înăscută, creștinii sunt în esență împărțiți în două grupuri. Această diviziune poate fi observată și în alte religii și ideologii. Superficial, ne place să denumim un grup „conservator” și celălalt „liberal”. În cele din urmă, însă, nu contează la ce capăt al liniei te afli. Dacă ești la extrema dreaptă sau la extrema stângă sau chiar în centrul moderat, ești doar pe *aceeași* linie. Autoamăgirea care duce o persoană într-o direcție sau alta nu este recunoscută. Dar este tot aceeași autoînșelare în care fiecare își caută inconștient (și pentru unii, conștient) *propriul interes*. **Și atâta timp cât cineva crede că poate face ceva pentru sine, încalcă legea iubirii.** Pentru că nicio ființă creată nu poate face nimic pentru ea însăși. Nici omul nu poate. Dar, în eroarea inimii sale, el este convins că face ceva pentru el însuși.

Isus a venit să omoare pe cruce falsa identitate „Eu sunt Dumnezeu” și să creeze o nouă ființă, o viață nouă care funcționează din nou în legea iubirii, o viață care este altruistă, așa cum este Dumnezeu și toată creația Sa.

M-am născut cu ideea „Eu sunt Dumnezeu”. Tot ceea ce am făcut până la 7 iunie 2003 a venit din egoism. Am făcut totul pentru mine însumi și acest lucru este în afara

legii. Deși în cei 39 de ani de dinainte făcusem și multe fapte bune în exterior, motivația era totuși greșită. A fost întotdeauna vorba despre mine, chiar dacă unele lucruri păreau a fi altruiste. Când am luat decizia pe data de 7 iunie 2003, a avut loc un schimb de vieți. Viața mea anterioară a mers pe cruce și am primit o viață nouă, viața lui Isus. Așa a început calea mea de a acționa din motivația iubirii.

Este important de înțeles: din eroare poate veni numai egoism; din adevăr poate veni numai dragoste. Legea naturii arată clar acest lucru. Luca 6:44-45 o descrie foarte simplu: „Orice pom se recunoaște după rodul său. Nu se strâng smochine din spini, nici nu se culeg struguri din măracini. Omul bun scoate lucruri bune din visteria bună a inimii lui, iar omul rău scoate lucruri rele din visteria rea a inimii lui...”

Prin schimbul de pe cruce, am experimentat iertarea pentru acei 39 de ani. Iertarea poate avea loc doar dacă motivul păcatului, egoismul, este înlăturat în același timp. Aceasta este eroarea din inimă sau, așa cum o numește Isus, visteria rea a inimii. Prin urmare, iertarea poate fi obținută doar prin schimbarea vieții vechi cu viața nouă. Iertarea faptelor fără a înlătura motivul pentru care au fost săvârșite nu ar fi compatibilă cu dreptatea lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care în Vechiul Testament a fost folosit sistemul jertfelor, care arată clar acest lucru: numai prin schimbul de viață, din care vin faptele, există justificare și dreptate.

Schimbul de viață la care ne referim aici este un act spiritual, al credinței, și nu are loc inițial în realitatea fizică. Isus a creat viața nouă, ea este reală, dar va fi primită în mod exterior și vizibil de fiecare individ doar la revenirea Sa. Doar atunci vom fi complet transformați în realitatea noii vieți. Atunci vom fi de fapt o creatură nouă. Până atunci, trăim în credință în viața nouă și aceasta poate fi transferată în viața noastră *doar prin credință*.

Ce înseamnă în mod concret acest schimb de credință? Credința are nevoie de conținut, pentru că spiritul are nevoie de informații clare după care să se ghideze. Sunt necesare două atitudini interioare:

1. O conștiință curată în ceea ce privește trecutul. Trebuie să cred că *nu* am păcătuat *niciodată* sau că nu am făcut greșeli. Dacă am ucis în vechea viață, am fost infidel, am mințit sau am făcut orice alt rău, *nu eu le-am făcut*. Isus a preluat aceste lucruri. Viața veche nu mai este a mea, acum îi aparține lui Hristos și El o va judeca. Aceasta este iertarea din partea lui Dumnezeu. Dacă cineva încă mai are gânduri de vinovăție, atunci nu crede încă pe deplin în schimbul vieții. Atunci el încă își vede vechea viață ca fiind a lui și se agață de faptele din trecut ca și cum ar fi încă ale lui. Atunci nu a predat totul lui Hristos.
2. Nimeni nu mi-a făcut rău în trecut - este informația pe care trebuie să o accept și să o cred în interiorul meu, astfel încât să nu mă mai văd ca pe o victimă a celorlalți. Indiferent ceea ce am trăit și ceea ce mi-au făcut alții, prin schimbarea vieții nu mai este al meu și nu se mai aplică la mine în mod

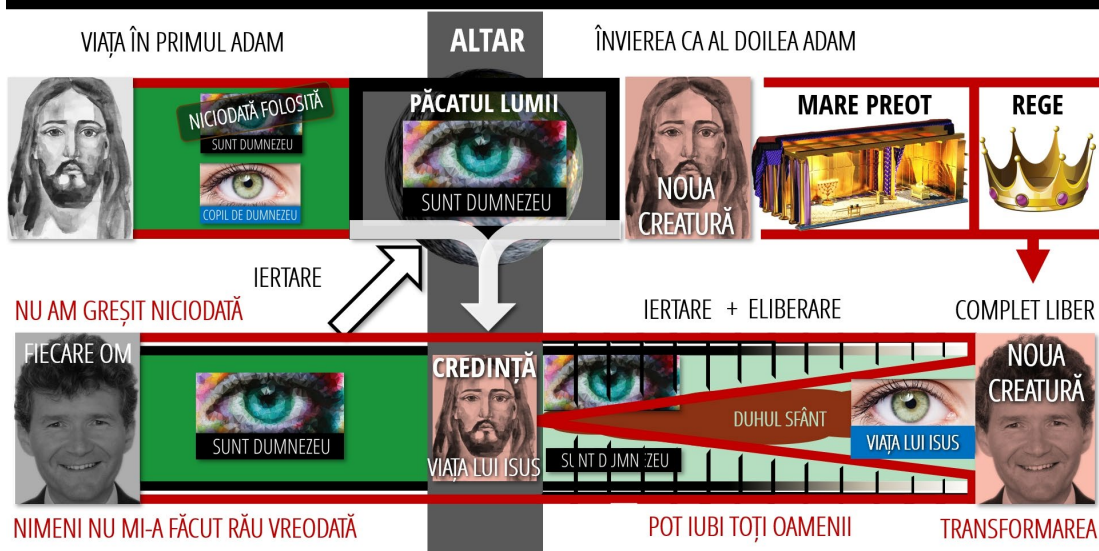
personal. Aceasta este iertarea din partea mea. Dacă cineva încă îmi datorează ceva, dacă eu cred că vreo persoană mi-a făcut rău în trecut, atunci nu sunt încă prin credință în viața nouă a lui Isus.

Schimbul vieții vechi cu viața nouă a lui Isus rezolvă toate problemele umane, care pot fi rezumate în două categorii: vina mea și vina altora. O persoană se consideră fie victimă a propriilor sale acțiuni, fie victimă a acțiunilor altora. Ambele sunt greșite, ambele provin din autoînșelare și îl determină pe om să fie propriul său dușman, autodistrugându-se.

Ziua de 7 iunie 2003 a trecut demult și am mers mai departe prin credință. Ceea ce a mai rămas din minciuna „Eu sunt Dumnezeu” trebuie eliminat zilnic pas cu pas. În fiecare zi mă examinez cu privire la ziua anterioară, să văd din ce sursă am trăit. De obicei, fac această examinare în natură, împreună cu Tatăl meu Ceresc, care trebuie să mă ajute să recunosc exact unde a fost autoînșelarea, astfel încât aceasta să poată fi înlocuită cu adevărul. Așadar, îmi analizez gândurile plecând de la acțiunile făcute, cercetând apoi motivația și pe baza acesteia descopăr dacă am acționat din minciună sau din adevăr. Trebuie să descopăr exact unde m-am înșelat, pentru a putea înlocui minciuna cu adevărul în acel punct. Trebuie să văd în mod conștient unde mă cred Dumnezeu. Trebuie să știu cum pot trăi o viață nouă, cunoscând faptul că sunt un copil al Celui Preaînalt. În calitate de copil al Lui, nu am nevoie de nimeni care să mă slujească, să îndeplinească ceva pentru mine sau să-mi satisfacă vreo nevoie. Pot să-mi îndeplinesc singur nevoile doar luând de la Dumnezeu iubirea și transmițând-o mai departe.

Următoarea ilustrație arată calea unei persoane care, în lupta credinței, trece din captivitatea minciunii la libertatea deplină a adevărului. Fiecare trebuie să parcurgă personal această cale, motiv pentru care am folosit fotografia mea. Sper ca într-o zi, în spiritul meu să am pe deplin, prin credință, viața nouă. Atunci niciun act al semenilor mei nu mă va mai putea face să-i oblig să facă binele. Vreau să fiu un astfel de copil al Tatălui meu Ceresc, care îi iubește pe toți și nu mai folosește nicio formă de constrângere. Acesta este scopul eliberării.

Singura soluție – o nouă viață

În prezent mă aflu pe drum având această țintă, pe care nu mă străduiesc să o ating prin faptele mele, ci prin credință. Faptele mele sunt doar dovada exterioară a atitudinii mele interioare. Faptele mele bune pot proveni dintr-o motivație greșită, la fel ca și cele rele. De aceea, nu pot face acest lucru fără ajutorul Tatălui meu, care mă asistă prin Duhul Său cel Sfânt. Pas cu pas, mă încred din ce în ce mai puțin în oameni, până când, într-o zi, mă voi încrede complet în Dumnezeu. În această stare, nu mă mai amănesc pe mine însumi și legea este scrisă în inima mea. Și toate acestea se întâmplă printr-un proces interior de credință și cooperare între mine și Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu controlează și nu forțează pe nimeni. Putem doar noi înșine să ne punem încrederea în Dumnezeu. Prin urmare, mântuirea este posibilă *doar* printr-o cooperare între Dumnezeu și om.

Pe scurt, există doar două identități din care se nasc gândurile, și anume fie minciuna „Eu sunt Dumnezeu”, fie adevărul „Sunt un copil al lui Dumnezeu”. Deoarece gândurile încep în mod subconștient, pot verifica din ce identitate provin doar atunci când devin conștiente. Prin urmare, pot recunoaște din gândurile mele conștiente dacă mă înșel sau nu. Și abia atunci am posibilitatea de a alege dacă continui să îmi "alimentez" gândurile cu această idee sau nu. Dacă recunosc că gândurile provin din autoamăgire, pot lua măsuri pentru a nu le mai gândi. Rădăcina nu este întotdeauna ușor de recunoscut, chiar dacă îmi dau deja seama că acele gânduri provin din minciună. Uneori îmi poate lua zile întregi să descopăr minciuna subconștientă specifică. Și numai atunci când am înlocuit-o cu adevărul sunt eliberat de problemă.

Așa că nu este o muncă ușoară în interiorul nostru, dar este o activitate eliberatoare. Nu vreau să rămân în eroarea mea, care îmi face viața dificilă, doar

pentru că alții îmi fac ceva rău sau îmi refuză ceea ce este bun. Nu este vina mea că am moștenit eroarea, dar prin harul lui Dumnezeu pot face ceva pentru a mă asigura că această minciună nu mă mai chinuie.

lăta câteva exemple concrete de unde vin anumite gânduri:

Gândurile de constrângere - provin întotdeauna din minciuni. Gândurile de constrângere sunt întotdeauna greșite. Dacă vrei să forțezi pe cineva sau dacă ești supărat pe cineva, atunci greșești. Dacă te superi pe cineva, te autodistrugi. Dacă nu mai ești stăpân pe propriile gânduri și acționezi din impuls, atunci ești supus constrângerii. Fă un efort conștient pentru a-ți reaminti că greșești de îndată ce ai un gând obsesiv, indiferent cât de multă dreptate ai de fapt în acea problemă și indiferent cât de greșit a acționat cealaltă persoană. Constrângerea este întotdeauna rezultatul autoînșelării.

Gândurile de frică - sunt întotdeauna greșite. De îndată ce simți frică, trebuie să te întrebi: „Unde greșesc? Mă cred iar Dumnezeu?”. Frica apare din încercarea de a evita ceva negativ care nu se află sub controlul sau gestionarea mea. Fiecare are propria sferă de acțiune definită pe care nu o poate depăși. Acest lucru este mai ușor de recunoscut la nivel fizic. Nimeni nu încearcă să treacă printr-un zid de beton, ci folosește ușa deschisă pentru a intra sau a ieși dintr-o cameră. În lumea fizică, încerci să rămâi în limitele pe care nu le poți depăși. Dar în eroarea spiritului nu-mi văd cadrul spiritual, așa că încerc imposibilul, și anume să controlez ceva ce nu pot controla. Acest lucru îl încercăm pentru viața mamei, a soțului, a copiilor și chiar pentru propria viață. Dar acest control nu se află în sfera posibilităților noastre. Așa că mai bine nici nu încercăm. Frica ne ajută să vedem eroarea și să căutăm rădăcina ei. Odată ce a fost găsită și înlocuită cu adevărul, frica dispare.

Presiunea - în organism este rezultatul autoamăgirii. Corpul reacționează imediat la un gând subconștient negativ, indicând eroarea. Ar trebui apoi să ne dăm seama de ceea ce a dat naștere gândului fals, astfel încât să nu-l mai nutrim, ci să gândim în schimb adevărul.

Gândurile de vinovăție - sunt foarte dăunătoare. Gândurile de vinovăție apar din concepția greșită că aș fi avut o alegere să nu greșesc atunci când am acționat greșit. Aceste gânduri apar deoarece consecințele acțiunii sunt negative și nu neapărat pentru că ne pare rău pentru ceea ce am făcut. Eroarea sugerează că am suferit o pierdere ca urmare a acțiunilor mele. Și, din moment ce suntem incapabili să pierdem, trebuie să ne acuzăm de acest lucru. Dacă sunt un dumnezeu, atunci pot, de asemenea, să mă condamn, atât pe mine, cât și pe alții. Gândurile de vinovăție nu pot apărea într-o ființă creată, deoarece ea nu poate pronunța judecăți asupra propriei persoane (sau asupra altora). De asemenea, nu poți suferi nicio pierdere personală dacă te consideri un copil al lui Dumnezeu.

Singurătatea - este o concluzie falsă. Cum aş putea să mă simt vreodată singur ştiind că sunt un copil al lui Dumnezeu? Gândurile: „Sunt singur!” sau „Sunt singur, pentru că toate rudele mele au murit sau locuiesc în altă parte” sau „Îmi cresc copilul singur” sau „Nu am pe nimeni care să mă ajute” nu pot fi adevărate. Aceste gânduri te fac să te simţi rău şi dăunează corpului. Gândurile de singurătate apar din concepţia greşită că „am nevoie de ceilalţi pentru mine”. Corpul şi spiritul ar trebui să ne ajute să nu mai credem aceste gânduri, pentru că nu sunt adevărate. *Nu* putem fi niciodată singuri, Dumnezeu este mereu prezent şi de ce m-aş considera singur fiind conştient de prezenţa Sa?

Gândul că sunt respins - duce la autodistrugere. Ca şi dumnezei, cerem închinare, şi dacă nu ni se oferă acest lucru, nu putem accepta. Considerăm că este o pierdere personală atunci când ceilalţi nu ne laudă, nu ne apreciază sau nu ne acceptă. Dar cine sunt eu să am această pretenţie de la semenii mei?

Atunci când părinţii îşi resping copiii, aceştia percep acest lucru ca pe o traumă majoră. Această percepţie îi conduce pe copiii afectaţi pe o cale foarte dificilă, dureroasă, cu multe probleme şi boli de-a lungul vieţii lor. Fără harul lui Dumnezeu şi fără conştientizarea adevărului că părinţii mei şi ceilalţi oameni nu-mi datorează nimic, sunt condamnat să mă distrug pas cu pas. Prin urmare, ar trebui să cunoaştem adevărul despre noi înşine şi să ne dăm seama că toate pretenţiile noastre personale faţă de ceilalţi sunt nejustificate. Numai adevărul ne poate împiedica să ne distrugem doar pentru că părinţii noştri au făcut greşeli (uneori mari).

Gândurile de deznădejde - sunt greşite. Ele apar din concepţia greşită că pot calcula viitorul. În calitate de dumnezeu, ştiu care va fi rezultatul unei situaţii. Dar ştiu eu cu adevărat acest lucru?

Gândul că nu există nicio cale de ieşire îi conduce pe mulţi oameni la depresie şi autodistrugere, chiar la sinucidere. Şi atunci, luând aceste lucruri ca pe un ajutor, trebuie să devenim conştienţi de faptul că *tot ceea ce* duce la autodistrugere, ceea ce declanşează o emoţie negativă, cu siguranţă *nu* poate corespunde adevărului. Chiar dacă nu putem vedea imediat unde ne înşelăm, ar trebui să încetăm să mai nutrim gândul că nu există nicio cale de ieşire. Tatăl nostru Ceresc ne poate ajuta în acest sens dacă îi cerem ajutorul pentru a ne corecta. Dumnezeu nu poate gândi în locul meu, dar El îmi poate da indiciul potrivit care mă va elibera dacă îl accept.

Bătălia are loc în gândirea noastră – cum pot fi învingător?

GÂNDURI GREȘITE:

- ▶ DE CONSTRÂNGERE
- ▶ DE FRICĂ
- ▶ DE PRESIUNE
- ▶ DE VINĂ
- ▶ DE A FI ABANDONAT
- ▶ DE SINGURĂTATE
- ▶ DE DEZNĂDEJDE

CONȘTIENT

**DIN CE SURSĂ
VINE GÂNDUL MEU?**

**ALEGEREA DE A SCHIMBA
CEVA NUMAI PRIN
RECUNOAȘTEREA ADEVĂRULUI**

GÂNDURI CORECTE:

- ▶ CĂ POT SĂ MĂ MIȘC LIBER
- ▶ CARE ÎMI LASĂ MIE DECIZIA
- ▶ DE SPERANȚĂ
- ▶ CARE SUNT REALISTICE
- ▶ CARE TE FAC ÎNȚELEPT

SUBCONȘTIENT / INIMA

GENEZA GÂNDULUI

Este de netăgăduit faptul că anumite circumstanțe ne determină să reacționăm negativ. În schimb, alte circumstanțe ne conduc la o reacție de bucurie. Așadar, cum știm dacă această bucurie și sentimentele de bine provin din adevăr sau dintr-o minciună? Cu siguranță, chiar și în rătăcirea inimii noastre, simțim întotdeauna bucurie atunci când considerăm ceva ca fiind un câștig personal. Această reacție nu dăunează corpului în acel moment. Numai atunci când pierdem acest câștig apar daune în corp.

Acest lucru înseamnă că nu putem fi siguri că suntem în adevăr atunci când avem emoții pozitive, deoarece tot ceea ce eroarea vede ca un câștig declanșează un impuls electric bun, care este adecvat pentru organism și, prin urmare, creează un sentiment plăcut. Cu toate acestea, dacă circumstanțele sunt rele și nu ne satisfac nevoile, iar noi ne simțim totuși bine, deoarece nu ne bazăm pe circumstanțe, ci pe Tatăl nostru ceresc, putem fi siguri că această reacție provine din adevăr.

Mântuitorul nostru, Isus Hristos, nu a avut nici măcar o singură reacție negativă în gândurile Sale în timpul circumstanțelor dificile din viața Sa, în timpul ostilității, al acuzațiilor false, al încercărilor de a-l ucide, al batjocurii, în timp ce era bătut și apoi pironit pe cruce. Astfel, El nu s-a împotrivit în interiorul Său răului care l se făcea, pentru că știa că făptașii o făceau Tatălui Său ceresc, care va judeca nedreptatea. În consecință, a avut întotdeauna emoții pozitive în timpul tuturor acestor situații dificile. Prin gândirea Lui, Isus nu s-a simțit niciodată rău. Mi-ar plăcea foarte mult un asemenea mod de gândire. Mă străduiesc să îl obțin și sper că și voi faceți la fel.

Cu toate acestea, adevărata noastră identitate dă naștere la anumite emoții negative, motiv pentru care uneori plângem. Vedem acest lucru și în viața lui Isus.

Cum putem face distincția între ceea ce este cu *adevărat* negativ și ceea ce este negativ *din minciună*?

Și aici avem nevoie de un criteriu clar pentru a putea separa minciuna de adevăr. Întrucât reacțiile noastre încep în subconștient, ne putem orienta după efect dacă reacția provine din adevăr sau din eroare. Se aplică următoarea regulă: **orice lucru care îmi ia controlul de sine vine din autoamăgire**. Tot ceea ce este negativ și nu-mi ia controlul poate proveni din adevăr.

De asemenea, trebuie să-mi verific motivația: este vorba despre mine sau despre Tatăl meu Ceresc? Putem, de asemenea, să percepem și să simțim partea negativă a altruismului, dar este oare din compasiune adevărată pentru Dumnezeu, a cărei creație este distrusă? Cu toate acestea, dacă este vorba despre mine și cad în autocompătimire, atunci acest lucru este cu siguranță un rezultat al erorii, deoarece ne distruge. Diferența nu este întotdeauna ușor de recunoscut, dar cu timpul capeți experiență în cunoașterea de sine și poți distinge din ce în ce mai bine dacă te străduiești să obții ceva pentru tine, din eroare, sau pentru Tatăl Ceresc și creația Sa, din adevăr.

În realitate, putem accepta nedreptatea făcută, violența, luarea bunurilor noastre, a copiilor noștri etc. și să simțim compasiune față de cei care au făcut-o, așa cum a spus Mântuitorul nostru: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”. (Luca 23:34). Pentru a avea această atitudine este necesară atingerea perfecțiunii în adevăr. Eu cred în ea și vreau să o pot trăi într-o zi.

Cu o identitate corectă de copil al lui Dumnezeu, îmi pot schimba complet modul de gândire și în timp pot rezolva toate problemele. Cred că este bine că poți să aduci totul la un singur punct, și anume punctul de pornire al omului. Acesta este identitatea sa, punctul cel mai important din viața unei persoane.

În cele din urmă, totul se reduce la a înțelege acest punct și la a decide din convingere să renunți la viața veche cu identitate falsă și să o înlocuiești cu viața nouă, născută din Dumnezeu. Nimeni nu poate fi forțat în duhul său, ci fiecare poate dori să realizeze acest lucru doar în mod voluntar, prin credință. Și acesta este un lucru bun, deoarece Creatorul nostru ne-a creat pentru a ne guverna singuri.

Nu avem decât o singură alegere, și anume să părăsim vechea viață. Cu toate acestea, nu ar trebui să urmărim exemplul religiilor și ideologiilor care doresc să reformeze și să îmbunătățească vechea viață. Nu este o soluție să punem accentul pe aparențele exterioare, când problema se află în interiorul ființei umane. O persoană va accepta noua viață doar dacă este sătulă de chinul vieții vechi. Atunci când este convinsă că nu mai poate face nimic cu vechea viață. Avem nevoie de o viață nouă în adâncul ființei noastre, care poate fi obținută doar prin credință. Deoarece problema omului se află în interiorul său, ea nu poate fi rezolvată și remediată decât acolo.

Schimbările exterioare sunt complet nepotrivite. A spăla o sticlă pe dinafară când murdăria se află în interior nu este înțelept, pentru că nu va curăța sticla.

Criza de la sfârșitul vremurilor, care sunt convins că a început deja, va împărți omenirea în două clase. Nu în bogați și săraci, nu în importanți sau ne semnificativi, pentru că această separare există deja. Omenirea va fi împărțită în oameni liberi și captivi. Conflictul din această lume se referă la libertate. Acolo unde se folosește constrângerea, unde conștiința individului nu este luată în serios, iubirea nu este prezentă. Biblia o spune foarte clar în 2 Corinteni 3:17: „Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia”.

Mi-am propus să devin complet liber în interior și să trăiesc în spiritul lui Dumnezeu. Dacă tu însuși ai libertate, vei fi capabil să o oferi tuturor și nu vei încerca să restricționezi sau să tratezi cu superioritate pe cineva, nici să dictezi cuiva. Aceasta este o dovadă clară că ești în adevăr. Acolo unde există iubire, există libertate. Frica nu mai poate apărea acolo, ea fiind eradicată. Comportamentul unei astfel de persoane nu mai poate fi influențat de alți oameni. Indiferent de greutățile care îi apar în cale, el rămâne fidel principiului iubirii.

Vor veni necazuri și fiecare om va dovedi în mod vizibil ce este în interiorul său. Omul liber va dovedi acest lucru, făcând cu calm și încredere ceea ce crede că este corect conform conștiinței sale și nu ceea ce ar vrea cineva să îi impună. Cei care trăiesc în minciună vor combate la rândul lor constrângerea cu constrângere, forța cu forță, nedreptatea cu nedreptate, minciuna cu minciună și înșelăciunea cu înșelăciune. În acest fel, omul dovedește eroarea propriei sale inimi. Nu putem lupta împotriva constrângerii decât prin libertate. Nu putem învinge răul decât prin bine. Nu putem eradica minciuna decât prin adevăr.

În cele din urmă, cele două grupuri se vor diferenția foarte clar. Va deveni evident al cui copil spiritual este fiecare. În curând vom fi ajuns în punctul în care fiecare persoană va trebui să ia o decizie finală. Fiecărei persoane i se oferă încă posibilitatea de a alege între a deveni liber sau a rămâne prins în capcana vieții sale moarte înăscute. Ce alegi astăzi?

